

TINAWAG NG DIYOS

Mga Kwento Ng Mga Babaeng Lingkod ng Diyos sa
Iglesiya Adbentista
Mga Kababaihang Ministro

Josephine Benton

May Akda

Isinalin sa Filipino ni Valenta Merle, galing sa Aklat na
Ingles, “Called By God”, na:

Mabibili sa AdventSource
5040 Prescott Avenue
Lincoln, NE 68506 1-800-328-
0525 www.adventsource.org

Copyright © 1990 ni Josephine Benton
Edited ©2002 AdventSource
Lahat ng karapatan ay naka-reserba

Disenyo ng Pabalat: Kristi Chevalier
Editor: Jeri Lyn Rogge
Manager ng Proyekto: Christal Gregerson
Layout: Kristi Chevalier

Ang mga sipi ng Kasulatan ay mula sa King James Version
(KJV) maliban kung iba ang kredito.

Mga sipi ng Banal na Kasulatan mula sa Revised Standard
Version (RSV) ng Bibliya, na may copyright 1946, 1952, 1971 sa pamamagitan
ng Dibisyon ng Edukasyong Kristiyano ng Pambansang Konseho ng mga Iglesia
ni Cristo sa USA, at ginagamit nang may

pahintulot. Ang sipi ng Banal na Kasulatan na minarkahan (NIV) ay hango sa BANAL NA BIBLIYA, NEW INTERNATIONAL VERSION.
Copyright © 1973, 1978, 1984 International Bible Society. Ginamit na may pahintulot ng Zondervan Bible Publishers.

Cover litrato mula sa itaas:

Makikita sa paikot na normal ng isang orasan (clockwise) na nagsisimula sa kaliwa: Minnie Sype, ang ministro, na may tatlong nagbebenta ng libro

Mga kasama—Gertrude Sype, Georgia Goy at Elleanore Norman.

Hindi kilala

Ellen G. White na nangangaral sa Sesyon ng Pangkalahatang

Kumperensya ng 1901 sa Battle Creek,

Michigan. Ginamit na may pahintulot ng Review and Hearld Publishing Association.

ISBN# 1-57756-099-X

Inilimbag sa Estados Unidos ng Amerika

Index

Pagbubukas ng mga Kaisipan "May Kilala Akong Babaeng Ministro"	4
Chapeter 1 Hinimok na Mangaral: Helen May Stanton Williams	8
Kabanata 2 Asawa ng Magsasaka Naging Ebanghelista: Minnie Day Sype	26
Kabanata 3 Ministro sa mga Lehislatura: Lulu Russell Wightman	60
Kabanata 4 Makabagong Tagapangasiwa: Anna Knight.....	77
Kabanata 5 Ebanghelista at Guro ng mga Ministro: Jessie Weiss Curtis	97
Kabanata 6 Ang Maliit na Aklat na Itim: Mary E. Walsh.....	112
Kabanata 7 Tagapagtatag ng Simbahan: Ellen Harmon White	128
Kabanata 8 Iba pang mga Babaeng Ministro Mula sa Nakaraan:	
Maikling Sketches.....	144
Kabanata 9 Mga Aktibo at Retiradong Ministro ng Babae:	
Isang Maikling Sampler	160
Kabanata 10 "Maaari Bang Ipagbawal ng Isang Tao":	
Isang Pagkakatulad-tulad sa Bibliya.....	186
Pangwakas na Kaisipan: Ang Diwa ng Hinaharap	191
Apendiks A Mga Dokumento at Talaan	196
Apendiks B Isang Bahagi ng Listahan ng mga Kababaihang Ministro	219
Apendiks C Mga Programa ng Pangkalahatang Kumperensya, 1881 at 1990	231

Para sa aking mga magulang

Elder at Ginang A. C. Griffin

Kung kanino ko unang natutuhan ang mga kagalakan ng ministeryo

Pagpapahalaga

Pinahahalagahan ko ang mga kamag-anak at kaibigan ng mga babaeng inihatag sa aklat na ito na gumawa ng paraan para maging possible itong aklat na ito sa pama magitan ng kanilang mga sulat, “tapes”, tawag sa telepono, at mga litrato.

Ang ilan sa mga matulunging taong ito ay kinikilala sa mga talababa. Yung iba, ay walang pangalan, nagpapasalamat ako sa inyong lahat. Ang aking mga kasamahan sa Columbia Union College ay nagbigay ng kamangha-manghang suporta: ang mga Tanggapan ng Adult Evening Program, ang Akademikong Dean ng Admissions, Weiss Library, upang banggitin ang ilan ngunit hindi lahat.

Greg Ingram at David Wright sa mga serbisyo sa computer ay mabait at epektibong mga Taggagawa. Ang mga kawani ng General Conference Archives, partikular na si Bert Haloviak, nakatulong upang maging kasiya-siya at mabunga ang aking pananaliksik.

Pinahintulutan ng Review and Herald Library makapagsaliksik ako roon, at nagkaroon ako ng pribiliheyong manghiram ng Talambuhay ni Minnie Sype sa Andrews University Library.

Tinulungan ako ni Art Hauck upang isulat sa aking Wang computer ang Word-Perfect. Ating respetuhin ang alaala ng mahal kong kaibigang ito. Ipinakita sa akin ni David at Jo Byrkit kung paano i -komberti ang nilalaman ng Wang WP sa WordPerfect at payagan ang hybrid na teknolohiya na gumana. Nagbigay ang aking pamilya ng mahahalagang mungkahi at naging matulungin sa lahat ng paraan.

***Walang Judio o Griego,
walang alipin o malaya,
walang lalaki o babae
sapagkat kayong lahat ay
iisa kay Cristo Jesus.***

—Galacia 3:28, RSV

Pagbubukas ng mga Kaisipan

"May Kilala Akong Babaeng Ministro"

Noong Hunyo 1973, nagkita kami ni Elder N. R. Dower Exhibit ng mga aklat sa Potomac Conference Camp Meeting na kung saan ay siksikan ang mga tao. Siya ay Ministeryal Direktor ng Kumperensya Heneral ng mga Seventh-day Adventist;

Katatapos lang akong mahilingan ng Potomac Conference Komite upang maging associate pastor sa Sligo Seventh day Adventist Church, isang aksyon itinuturing ng maraming tao na mataas at makabagong paraan.

"Josephine," tanong sa akin ni Elder Dower sa kanyang magiliw na paraan, "Alam mo ba na nagsimula ako maglingkod sa ilalim ng isang babaeng Ministro?"

Masyado akong nabigla para magtanong pa ng maraming tanong. Nagawa ko na lang isulat, "Nagsimula si Elder Dower ng pagiging minister sa ilalim ni Jessie Weiss Curtis sa Pennsylvania." Pagkatapos ay napatingin ako sa isinulat ko at naisip ko, "Sino ang babaeng ministrong ito? Bakit hindi pa natin nababalitaan kailanman?"

Pagkaraan ng ilang buwan, habang nakikipagkamay ako sa mga mananamba na namamaalam mula sa Iglesiya ng Sligo, isang panauhin ang magiliw na hinawakan ang kamay ko at bulalas, "May kilala akong babaeng ministro!"

Tinitiyak niya sa akin na bilang ako ay isang babaeng pastor na hindi ako natatangi, sapagkat ang kanyang hipag ay naging ministro rin sa Adbentista. Nagsabi siya na ipadala sa akin ang "ministerial license" ng kamag-anak. Nagmumungkahi ako na kopya na lang ipadala sa akin at iba pang material na iaalok, at ang original ay dapat lang itago ng pamilya at ako ay matutuwa na rin. Sa gayon ay matututoo pa ako tungkol kay Jessie Weiss Curtis.

Noong dekada 80 ay nainterbyu ko ang ilan sa mga kapamilya ni Ginang Curtis at nagkaroon ako ng pribilehiyong mangaral sa simbahan na itinatag niya sa Drums, Pennsylvania. Dyan ay nabisita ko ang ilan sa kanyang mga binyagan, kaibigan, at kamag-anak. Natuwa ako sa mga natutunan ko tungkol dito sa ebanghelistang ito na may kakayahan, naglaan ng buhay niya sa Diyos, subalit mapagpakumbaba (*kabanata 5*).

Tinawag ng Diyos

Ang sumusunod na liham sa editor ng Magazine na Insight noong 1974, na sa ilalim din nito naka- pamagat nang simulang i-lathala, ay pumukaw sa aking interes tungkol sa isa pang babae ministro.

A. *Isang Tunay na Babaeng Mangangaral*

Naging interesado ako sa iba't ibang talakayan tungkol sa kababaihan ministro sa ating denominasyon. Maaaring interesado kayo na malaman na ang aking ina ay nabinyagan sa SDA Church noong unang bahagi ng 1900s ng isang inorden ministro, isang Ginang Minnie Sype. Sipi ko mula sa isang kamakailang liham ng aking ina:

"Nakilala ko si Ginang Sype sa Hawarden, Iowa, noong 1908. Noon ko unang narinig ng pananampalatayang Adbiyento. Siya ay isang ministro. Ang kanyang asawa ang gumawa ng bahay- magtrabaho sa bahay at pinangunahan din ang serbisyong pagkanta para sa mga pulong ng tolda. Siya ay isang makapangyarihang tagapagsalita ayon sa naaalala ko." ...

—*Thomas E. Durst, Colville, Washington.*
"A Real Lady Preacher," Insight (Mayo 7, 1974): 2-3.

Sa Yearbook para sa 1908, ang taon na partikular na nabanggit, natagpuan ko si Minnie Sype sa mga ministro ng Iowa Conference. Bagamat hindi siya inorden, ito ay makabuluhan na gumagawa siya noong 1908 bilang lisensiyadong ministro; bukod dito, hindi siya nag iisa, sapagkat ang Iowa Conference ay nagkaroon ng isa pang babaeng lisensiyadong ministro sa taong iyon din, Mrs G. R. Hawkins.

Nagiging mausisa hinggil sa kung ang mga kababaihang ministro ay maaaring naglilingkod sa iba pang mga kumperensya pati na rin, ako ay binuklat ko ang maliit na 1908 Yearbook. Nahanap ko si Ginang Bertha Jorgensen sa mga lisensiyadong ministro ng North Dakota Conference; sa General Kumperensya, Mrs E. G. White lumilitaw bilang isang inorden ministro at Mrs H. H. Haskell bilang lisensiyadong ministro; Si Ginang J. S. Wightman ay nakalista bilang isang inorden na ministro ng Kumperensya ng California.

Natural na magkaroon ng tanong na ganito; Paano na si Ginang White at Ginang Wightman ay kasama sa mga inorden na ministro? Kasing dami ng impormasyon na nagawa ko sa sagot sa tanong na ito ay makikita sa coverage ni Ellen White sa kabanata 7 at Lulu Wightman sa kabanata 3.

Nagulat ako nang makita ko ang anim na babaeng nakalista bilang mga ministro noong 1908, Naghanap ako sa iba pang Yearbooks. Gumawa ako ng listahan, simpleng pagdaan sa mga pangalan na tila halatang mga pangalan ng mga babae. Kalaunan, pina-husay ng mga kawani ng General Conference Archives ang listahang ito na gagawin ninyo

Pagbubukas ng mga Kaisipan

hanapin sa Apendiks B. Ito ay sa pamamagitan ng walang paraan na lubos- lubusan, at higit pang trabaho ang dapat gawin para matapos ito.

Tulad ng mga piraso ng salamin, ang mga piraso ng impormasyon ay dumating sa akin hinggil sa ilan sa mga ito na mga ministro; dito ay isang maliwanag na piraso at doon ay isang makulay na piraso. Unti-unting nabubuo magkasama sa isang “stained glass cameos” ang mga kababaihan na naging aktibo sa ministeryo sa paglipas ng mga taon ngunit ang kasaysayan ay halos nakalimutan na.

Ilang ministeryo ng kababaihan ang inilarawan nang detalyado sa mga kabanata 1-7; maikling pagsaklaw ng karagdagang mga “pioneer women evangelists” at pastors ay ibinigay naman sa kabanata 8. Ang salaysay ay dinala sa kasalukuyan sa kabanata 9 na may pinakamaikling pagbanggit ng isang grupo ng mga buhay na kababaihan na aktibo o retiradong ministro. Tinatalakay sa kabanata 10 ang isang kahalintulad sa Bibliya, at sa konklusyon ay sinusuri natin ang hinaharap sa liwanag ng nakaraan at kasalukuyan.

Ang mga layunin ko sa pagsusulat ay tatlo:

- 1.Naniniwala ako na ang mga mambabasa ay kukuha ng inspirasyon para sa kanilang sariling buhay mula sa dedikasyon ipinakita ng mga kababaihang ministrong ito sa panahon ng hamon, krisis, at masaganang gantimpala bilang katugunan nila sa kanilang mga tungkulin sa ministeryo.
- 2.Para sa mga kababaihan na ngayon ay nauunawaan ang kanilang tawag sa ministeryo, ang mga matatapang na kababaihan na nanguna sa daan ay maaaring magsilbing huwaran.
- 3.Sana mapagtanto ng mga lider ng simbahan at mga miyembro ng layko (“laity”) na ang mga babaeng ministro ay hindi isang makabagong ideya ng dekada 70 sa denominasyon ng Ikapitong Araw na Adbentista, ngunit bagkus ay hinabi sa “warp at woof” ng ating “denominational fiber” mula sa ang mga pinakaunang taon. Bagamat sa minorya, sila ay nagsilbi nang may pagkakaiba, nagdadala ng daan-daan, oo, libu-libong nabinyagan sa Iglesia upang magalak kay Cristo at sa simbahan, ang Makabagong Adbentistang Kababaihan Ministro ay pinagpapatuloy ang tradisyon na ito.

*Hindi pa ako nagtagal sa Montana
bago nagsimulang himukin ako ni
Elder Watt na magsalita sa mga tao.
Siya at si G. Williams ay lubos na
nasiyahan sa aking unang pagsisikap.*

-Helen Williams, 1922

Hinimok na Mangaral

Helen Williams: 1868 hanggang 1940

Lisensiyadong ministro 1897 hanggang 1914

Ipinako ang atensyon sa isang tao ni Helen May Stanton —isang maganda at ginintuang buhok na batang babae siya na nagpakita na hindi kailanman kulang sa tiwala sa sarili. Ipinanganak siya noong 1868, ang ika-apat na anak ng isang maunlad na magsasaka sa Michigan. Ang “family tree” ay mula pa sa Kalihim ng Estados Unidos, na si Stanton, na naglingkod sa ilalim ni Abraham Lincoln. Mula pagkabata ay nagpakita si Helen May ng isang kapansin pansin na kasiglahan para sa pamumuhay. Ang tiwala na ito at matalinong batang babae ay sumulong upang magturo pagkatapos ng pagtatapos ng high school sa edad na 15.

Sa edad na 17 ay nagpasya ang batang guro na ipagpatuloy ang kanyang pag aaral sa pamamagitan ng pagdalo sa Battle Creek College, na matatagpuan sa kanyang mismong tahananang bayan. Dumating siya doon para sa 1885-86 “school year” para maging bahagi ng grupo ng estudyante na binubuo ng 184 babae at 220 lalaki.

Ang Biblikal na Kurso para sa mga freshmen ay kinabibilangan ng Wikang Ingles, Matematika, Biblikal na mga Lektura o Pagtuturo Pang Missionary, Pagbabasa ng mga Piniling Topikoi, at Pagsusulat, mga Alituntunin sa Pangangalagang Pangkalusugan ay sentro sa kurikulum. Naghahanda si Helen na ibahagi ang natutuhan niya sa mga taong hindi pamilyar sa mga turo ng Bibliya ng kanyang simbahan.

Si Helen ay nagbabayad ng humigit kumulang 75 sentimo sa isang linggo para sa matrikula, 50 sentimo para sa upa sa kuwarto, at \$1.75 para sa mga pagkain sa linggo. Para sa buong taon ng paaralan, ang gastos sa libro ay mula sa \$3 hanggang \$7, ang pag-lalaba ay nagkakahalaga ng \$8.50, samantalang ang gasolina at langis ay nasa \$6.60 taun-taon. Ang mga halaga na iyon ay kasing laki ng sakripisyo sa mga magulang noong 1885 tulad ng matrikula ngayon ng mga estudyante. Gayunpaman, natuwa sina Ginoong at Ginang Stanton na nagawa nilang makapag -aral si Helen sa Kolehiyo Adbentista Ika-pitong Araw. ***(Ikalabing-isang Taunang Catalogue, Battle Creek College, 1885-86.)***

Tumulong si Helen na paliitin ang kanyang mga gastusin sa pamamagitan ng pagtatrabaho sa Battle Creek Sanitarium, tumulong sa mga dumadalong mga bisita na dumating para sa pahinga at “therapy”. Madalas siyang maghain ng pagkain kay Ellen G. White, na tumigil sa Sanitarium madalas. Lumaki ang gusto ni Helen kay Ginang White.

Isang anekdota ang naalala nang may malaking kasiyahan ni Elder Hugh Williams, anak ni Helen, tungkol sa kanyang ina at lider ng simbahan na si Ellen White. ***(Kinuha mula sa isang naka “taping” na pag uusap na ipinadala sa manunulat na kinasasang-kutan nina Elder Hugh Williams at Dr. Earl Williams, anak at apo, ayon sa pagkaka-banggit, ni Helen Williams, Hulyo 1985.)*** Si Helen Stanton ay bumili ng isang kulay abo na damit na istilo ng kapanahunan na yun na mayro-on isang maliit na tren; Pinuna ng ilan sa mga elder ng Simbahan ang pananamit,

Hindi pa ako nagtagal sa Montana nang magsimula akong hikayatin magsalita ni Elder Watt. Pareho siya at si Ginoong Williams ay lubos na natuwa sa aking unang pagsikap. Marahil dahil uso pa ito. Isang araw habang suot ang kulay abo na damit, si Helen ay pumasok sa kwarto ni Ellen White para maghatid ng pagkain. Ginulat ni Ginang White si Helen na humihiling, "Lumiko ka, honey, at hayaan mo akong makita ang damit na iyon." Pinigil ang kanyang hininga habang hinihintay ang anumang komento ni Ginang White, narinig ni Helen ang mga salitang, "Ang galing ng pang lasa mo! Ang ganda ng damit na yan." Matapos noon, sinigurado ni Helen na malaman ng mga kritikal na elder ang kwentong ito na inaprubahan ni Ginang White ang kanyang damit, at hindi na niya narinig ang iba pang pagpuna nila tungkol dito. Ang isang magandang pagpili ng mga damit niya at isang likas na kaakit akit na hitsura ay hindi nakabawas sa dedikasyon ni Helen sa paglilingkod sa Diyos. Nang lumalim ang kanyang pangako na ibahagi ang ebanghelyo sa mundo, natapos niya ang kanyang pag-aaral sa Battle Creek at nagtrabaho noong 1887 bilang isang Bible worker para sa Michigan Conference.

Si Elder G. I. Butler, na nagbigay ng paanyaya kay Miss Stanton, ay pangulo hindi lamang ng Michigan Conference kundi ng General Kumperensya rin. Sa loob ng dalawang taon nagturo si Helen ng mga Alituntunin ng Bibliya sa mga tao sa Grand Rapids at Sagi-naw, bilang paghahanda sa kanila para sa binyag. Pagkatapos ay hiniling sa kanya ng Pangkalahatang Kumperensya na lumipat sa Indianapolis. Habang tapat na nagbibigay ng mga pag-aaral sa Bibliya, nagawa rin ni Helen na kumuha ng kolehiyo at mga klase sa Indianapolis. Hindi natin alam kung ano ang pinag-aralan niya; sabi ng anak niya marahil sa kursong “Speech” o “Elocution”, kung saan siya naging napakahusay.

Bukod sa trabaho at pag-aaral, may isa pa ring mahalagang interes sa buhay si Helen. Si Eugene Williams, na nakilala niya sa Battle Creek College at ngayon ay lisensiyado na ministro sa Michigan Conference, ay nagpakita ng isang lumalagong atraksyon kay Helen na may ginintuang buhok. Si Eugene ay nag-iisang anak ni James Williams, isang imigrante mula sa Wales na naging maunlad sa Michigan bilang isang kontratista ng tulay. Mas

Tinawag ng Diyos

matanda si Eugene kay Helen ng isang taon. Bagamat lalong lumayo ang distansya ng dalawa nang ilipat si Eugene sa Montana Mission, ang naging malalim naman ang kanilang ugnayang emosyonal. Naging mas malapit ang ugnayan.

Noong Agosto 1890 sina Eugene Williams at Helen May Stanton ay nagkakaisa sa pag-aasawa; pagkatapos ay nagpunta sila sa Yellowstone National Park para sa kanilang honeymoon. Pagkatapos, inumpisahan ni Helen gampanan ang pagiging maybahay ni Eugene at sabay silang nagtrabaho sa Ministry.

Hinde pa man natatagalan sa bagong tahanan si Ginang Williams, ay hinimok siya ng “Mission director” na si Elder Watt, na magdaos ng mga evangelistic meeting. Tuwang tuwa siyang tinanggap ang hamon. Kapwa natuwa ang Mission president at ang kanyang asawa sa paraan ni Helen. isinagawa niya ang kanyang unang pagsisikap. ***(Kinuha mula sa isang liham na kasama ang Sustento Fund Application, ni Helen Williams, 1922. Mga Archive ng Pangkalahatang Kumperensya. Ang mahalagang dokumento, mga liham, at mga tape mula sa pamilya Williams ang bumubuo ng batayan para sa mga katotohanan at sipi kung hindi man na kredito sa kabanatang ito.)***

Bakit hinihikayat ng isang Direktor ng Misyong noong mga unang taon ng 1890s ang isang dalagita na magdaos ng “evangelistic meetings?” Una, si Helen Williams ay isang tao na may hindi pangkaraniwang likas na kakayahan, isang magaling na “elocutionist” sa murang edad. Ang pagbibigay ng mga babasahin ay isang uri ng libangan ng komunidad na kung saan siya, sa panahong iyon bago ang telebisyon, ay may malaking karanasan sa pagbibigay. Pangalawa, nakatanggap siya ng propesyonal na pagsasanay sa mga Alituntunin ng Bibliya at Ministeryo sa Kalusugan sa Battle Creek College. Higit sa lahat, idagdag ang patnubay at pagpapala ng Banal na Spirito, at nakita ka ng isang babaeng

Helen May Stanton, kaliwang ibaba, isa sa isang grupo ng mga mag aaral sa Battle Creek College sa taong paaralan 1885-86. Ang mga serving tray ay marahil ginamit sa paghahatid ng pagkain sa mga pasyente sa Battle Creek Sanitarium.

Larawan sa kagandahang-loob ni Dr. Earl R. Williams.

Tinawag ng Diyos

tinawag sa ministeryo. Ayon sa kanyang anak na si Hugh, nadama ni Helen ang tawag na ito nang maaga at umasa na ang pag-aasawa sa isang ministro ay makatutulong sa pagbu-bukas ng mga pintuan para sa kanya na gamitin ang kanyang mga kaloob sa ministeryo. ***(Mula sa isang transcribed tape ng mga alaala ni Hugh Williams, na ipinadala sa may akda ni Phyllis Vineyard, Agosto 1989. Tingnan sa apendiks A, 1.1.)***

Noong siya ay isang Bible worker pa, si Helen Stanton ay naging isang tanyag na Tagapagsalita ng Pulong sa mga Camp Meeting". Kulang ang mga ministro sa Hangganan; ang batang si Helen Williams ay kailangan bilang isang ebanghelista.

Habang binuo nina Helen at Eugene Williams ang kanilang nagkakaisang buhay sa paligid ng ministeryo, ang pamilya ay mahalaga rin sa kanila. Noong 1891 isinilang ang kanilang panganay na anak na si Irwin. Hindi nagtagal pagkatapos lumipat ang mga Williams pabalik sa Michigan para malapit sa ama ni Eugene, na may sakit; Ilang buwan lang ang buhay niya. Ang pangalawang sanggol na lalaki, si Lewis, ay dumating noong 1893 sa gitna ng pagiging abala ng kanyang mga magulang sa ministeryal.

Pagkaraan ng dalawang taon ang Williamses ay hiniling na lumipat sa isang komunidad na tinatawag na Bell's Corners", malapit sa Elsie, Michigan, upang magdaos ng mga "evangelistic meeting". Sa maliit na bayan na ito ay isa lamang bahay ay magagamit upang upahan, isang tirahan na halos hindi angkop para sa pamilya ng isang ministro na may dalawang mga bata at isa pang inaasahan sa lalong madaling panahon. Mabuti na lang at mahabagin ang mga kababaihan ng komunidad. Binigyan ng magandang paglilinis ang bahay; Sa pamamagitan ng mapagmahal na pag-aalaga ay ginawa nila itong handa para sa mga Kabataang Pamilyang Ministeryal. Ang pangatlong anak na lalaki, si Hugh, ay ipinanganak doon noong 1895.

Noong 1897 lumipat ang mga Williams sa Grand Rapids, kung saan pinangunahan ni Eugene ang Adventist congregation sa lungsod habang nangangasiwa sa pagtatayo ng isa pang simbahan. Si Helen ay nangaral nang paminsan-minsan, nagbigay ng mga pag-aaral sa Biblia, at tumulong sa ministeryo hangga't kaya niya habang nagpapalaki ng tatlong batang lalaki.

Si Elder Williams ay naging popular bilang "marrying parson" sa buong Michigan Conference, na kung saan ay may isang limitadong pastoral na kawani sa 1890s. Maraming beses ay tinatawag siya sa malayong lugar mula sa kanyang bahay upang magsagawa ng isang kasal o libing sa napakamaikling abiso. Sa gayong mga pagkakataon ay maaasahan si Ginang Williams na mangaral para sa pagsamba sa Sabbath o paglilingkod o anumang pagpupulong sa Grand Rapids Church. Parami nang parami nang parami ang naging pangyayaring ito.

Minsan nang mapuno ni Helen Williams ang pulpito, ang presidente ng Kumperensiya na si, Elder J. D. Gowell, ay, nagpasiyang pumunta at pakinggan ang kanyang panga-ngaral. Pumasok siya nang hindi napansin sa gitna ng serbisyo at umupo sa likod, at nakinig sa sermon ni Helen nang hindi man lang alam ni Helen na dumating siya.

Pagkaraan ng isa o dalawang araw binisita ni Elder Gowell ang mga Williams sa kanilang tahanan. Sina Eugene at Helen ay nagulat nang malaman na narinig ng pangulo ng kumperensya ang sermon ni Helen ng nakaraang Sabbath. Nalugod ang president kaya, natuwa sina Eugene at Helen din.

Inirekomenda ni Elder Gowell na kumuha ang mga Williams ng isang taong may kakayahang tumulong sa gawaing bahay at upang alagaan ang mga maliliit na lalaki, upang payagan si Helen na magtrabaho nang higit pa para sa Kumperensya kaysa nagawa niya sa lahat ng responsibilidad niya sa bahay. Ang Matanda sa Iglesiya na si Gowell ay nangako na aayusin niya sa darating na conference session na makatanggap si Ginang Williams ng hindi bababa sa sapat na kita upang bayaran ang tulong sa sambahayan.

Natagpuan ni Helen ang isang taga-pagalaga ng sanggol na si Clara, na maaasahan niya. Ang Pangulo ay mas maganda pa sa salita niya. Sa oras ng sesyon ng Kumperensya, si Ginang Williams ay binigyan ng isang ministerial license at binayaran sa mga nakaraang taon ng paglingkod niya. **(Mula kay Helen Williams, liham na kasama sa Aplikasyon ng Pondo ng Sustento, 1922.)** Ito ay tila nangyari noong 1897.

Hinde nakaligtas ang mga Williamses sa mga karaniwang pakikipagsapalaran na nangyayari sa mga pamilya na may maliliit na bata. Isang insidente ang nangyari sa kanila. **(Mula sa isang tape recording na ginawa para sa may akda ni Phyllis Vineyard, Hulyo 22, 1985. Tingnan sa apendiks A, 1.2.)** Isang araw nang maghurno ng tinapay si Helen, nalaman niyang kailangan niya ng lebadura. Hindi na nagbibihis upang lumabas, tinawag niya ang tatlong-taong-gulang na si Hugh. Binigyan ng dalawang sentimo sa kamay at itiniklop ang kamay ng bata sa pera. Pinapunta siya sa tindahan sa kanto para sa isang pakete ng lebadura. Ginawa niya ang sinabi sa kanya. Ang lalaki sa palengke kinuha ang mga sentimo sa kamay ni Hugh at inilagay ang isang cake ng lebadura sa kamay nito.

Sa halip na lumiko sa kanto patungo sa bahay, si Hugh ay parang nangangarap (ipinaliwanag niya mamaya) ay nagpatuloy na lang. Dahil hindi niya mahanap ang kanyang bahay, nagpatuloy siya sa paglalakad. Nang sa haba ay narating niya ang sementadong kalye ng lungsod, nagsimula siyang umiyak dahil nasusunog ang paa niya sa mainit na semento. Isang mabait na lalaki ang nakapansin sa pagkabalisa ni Hugh at tinulungan siyang makabalik sa tindahan sa kanto. Maingat na inilatag ng may ari ang pagod na batang lalaki sa mga bag ng harina, kung saan agad siyang nakatulog, at tumawag sa presinto ng pulis ang may-ari.

Ang sumunod na pangyayari ay nalaman na lang ni Hugh na siya ay niyayakap ng kanyang mga magulang, na nagiiyak na dahil natagpuan ang nawawala nilang anak. Si Hugh ay gumawa ng isang maliit na kanta tungkol sa pagkawala at paghahanap nina Papa

Tinawag ng Diyos

at Mama. Bagamat walang duda ang mga magulang nagkaroon ng mga kalungkutan tungkol sa kanilang kasanayan sa pagiging magulang ay ipinagdiwang ang pagmamahalan sa kanilang tahanan ng tatlong taong gulang na bata na iyon

Sa isang “family portrait” mula sa panahong ito ay makikita si Eugene Williams, na mga 5' 6" taas, upang maging isang guwapong lalaki na may maingat na pag aayos maitim na buhok, bigote, at balbas. Si Helen Williams, bahagyang mas maikli, ay kaakit akit sa kanyang blonde, sponghadong buhok at asul na mga mata. Lahat ng lalaki ay gwapo, si Irwin na maitim ang buhok at mata tulad ng kanyang ama, si Lewis na may brown ang buhok at “hazel” na mata at maliit na Hugh na may asul na mga mata at kulot na ginintuang kandado.

Tinanggap n Eugene Williams ang isang tawag upang maging superintendente ng North Michigan Misyon; dahil dito, lumipat mula sa Grand Rapids ang mga Williams sa Hilaga patungong Sault Sainte Marie. Ang paglalakbay ay ginawa sa pamamagitan ng tren. Nauna si Itay, upang ihanda ang daan. Sumunod ang kanyang asawa at mga anak para sumama sa kanya. Gustung gusto ng mga bata ang mahabang biyahe sa tren sa kanilang bagong tahanan, tinitingnan ang ligaw at magandang bansa na lumilipad sa nakalipas na mga bintana. Ang tren ay inilagay sa isang ferry upang tumawid sa itaas na peninsula; pakikipagsapalaran na ito ay nagbigay ng isang alaala sa mga bata na hindi nila makakalimutan. **(Mula sa mga alaala ni Hugh Williams, tinapik, natanggap Agosto 1989.)**

Isipin ang gulat ng mga lalaki nang salubungin sila ng ama na may isang kareta na hila ng kabayo, Patsy ang pangalan, na ngayon ay sa kanilang pamilya na! Sa kalesa ay dinala ng ama ang kanyang pamilya sa kanilang bagong bahay sa Dafter. Nakatira sila pitong milya mula sa Sault Sainte Marie at hangganan ng Canada, napapaligiran ng kakahuyan at kahanga hangang kagandahan.

Habang pinatunayan ni Eugene na epektibo siyang tagapangasiwa, nangangaral si Helen tuwing Sabbath at patuloy na umunlad bilang ministro. Sa Yearbooks ng Ikapitong araw na Adbentista para sa 1904 sa pagitan ng 1906, parehong E. R. Williams at Mrs E. R. Williams ay nakalista, siya bilang isang Inorden na Ministro at si Helen, bilang Lisensiyadong Ministro ng Superior Mission at ng Kumperensya ng Lake Union. **(Tingnan sa listahan ni Ginang Williams para sa mga taong iyon sa apendiks B.)**

Isang babaeng nagngangalang Grace, na kalaunan ay naging Ginang Cremens, ang nag alaga sa mga bata. Lumipat ang pamilya sa isang kubo na gawa sa troso sa kahuyan, kung saan nakikita nila ang mga usa at naririnig ang mga lobo at ang kapitbahayan soro. Habang naglilingkod ang mga magulang, naipon ng mga anak ang mga karanasan sa pagkabata sa malapit na pakikipag ugnay sa kalikasan.

Kalaunan ang mga Williams ay nanirahan sa mga tolda habang nagtatayo sila ng isang bahay sa gilid ng Sault Sainte Marie. Ito ay isang malaking bahay, na bahagi nito ay kanilang pina-uupahan. Mula sa kanilang tahanan makikita nila ang Rapids sa ilog habang ito ay pumapasok sa Lake Superior. Minahal ng

Hinikayat Upang Mangaral

mga bata ang bahay na ito. Maaari silang bumaba sa isang mababaw na bay kung saan maaari silang ligtas na lumangoy. Ipinangga-wa sila ni Eugene ng "canoe" o bangka at silang tatlo ay masayang namamangka sa ilog. masayang sinasakyan ito. Sa panahon ngsummer sila nagpunta sa pangingisda. Sina Miss Arnet, Agnes White, at Miss Campbell, isang Bibliyang Manggagawa, ang ginawang taga-pag-alaga ng mga bata at kinuha nitong mga katulong ang responsibilidad para sa mga bata sa iba't ibang oras.

Noong 1905 nagpasya si Eugene na kailangan niyang ituon ang kanyang mga pagsisikap sa Menominee (ang iba pang lugar sa kanyang misyon kung saan nagkaroon ng sentro ng Adbiyento); lumipat ang pamilya doon, sa hangganan ng Wisconsin. Sumunod sa kauga-lian ng kanilang bagong lokasyon, ang mga batang lalaki tumingin sa gubat hanggang sa makakita sila ng isang napakatuwid na puno; gamit ito para sa isang "mast", ginawa nila ang kanilang sarili ng isang "iceboat". Ang pagkakaroon ng dalawang ministro para sa mga magulang ay hindi hadlang sa mga batang Williams sa pagkakaroon ng isang makabuluhang buhay bata puno ng leksyon ng kabataan.

Lumago ang reputasyon nina Eugene at Helen, si Eugene bilang Pastor at Administrador, at si Helen ay bilang natitirang Tagapagsalita at Lisenasyadong ministro. Noong 1906 pareho silang nakatanggap ng tawag na mag-alaga ng mga kawan sa mga simbahan sa lugar ng Chicago. Isang pag-bagay sa lugar ang kinailangan ng buong pamilya nang lumipat sila mula sa Northern Michigan patungong Chicago; gayunpaman, ay tinumbasan nila ang hamong ito. Si Helen ang nag pastor sa Harvey Church habang si Eugene ang nag aalaga sa kongregasyon sa West Side. Ang mga batang lalaki na matanda ay natutong lumibot sa lungsod, at nalaman na ang "El," ay isang sistema ng nakataas na riles ng tren sa syudad.

Dahil kakaunti ang mga pastor, gumawa ng schedule ang conference president para sa bawat ministro na mangaral nang dalawang beses tuwing Sabbath sa iba't ibang lugar sa Kumperensya; dahil dito, si Helen ay nangaral sa maraming kongregasyon. Gayunman, pinagtuunan niya ng pansin ang kanyang mga pagsisikap sa lingguhan paglilingkod sa kanyang espesyal na tungkulin, ang Harvey Church. Tapat na pagbibigay ng mga pag aaral sa Bibliya dalawa o tatlong araw sa isang linggo, pagsasagawa ng regular na mga pulong ng panalangin, at pagbibigay ng pangkalahatang ministeryo, natuwa si Helen Williams na makita ang kanyang kongregasyon na lumago habang siya ay malugod na tinanggap ang mga bagong binyag.

Ang buhay para sa babaeng pastor ay hindi mawawalan ng pangyayari upang subukan ang kanyang "equanimity". Isang araw nang pumunta si Ginang Williams sa conference office, sinalubong siya ng isang sekretarya, Pearl Hallock, na nagsabi, "Gusto kong makipag usap sa iyo." Nang makakita na sila ng isang lugar upang makipag usap, pinaalam kay Helen ni Pearl, "Ang iyong pangalan ay wala sa bagong Yearbook."

Tinawag ng Diyos

Helen May Stanton Williams, pastor at ebanghelista sa Estados Unidos at Timog Africa. Lisensiyadong ministro 1897- 1914.

Larawan sa kagandahang-loob ni Dr. Earl R. Williams.

Hinikayat Na Mangaral

"Bakit naman hindi " tanong ni Pastor Williams. "Hindi ba't pinapunta mo ito kasama ang iba "
"Akala ko nga—halos sigurado ako na nagawa ko iyon," sagot ni Pearl, na nagsimulang umiyak.
"Hinde bale," paniguro ni Helen sa kanya. "Sigurado ka bang may ministerial license ako?"
"Tunay nga."

"Sigurado ka bang nasa payroll ako?" tanong ni Ginang Williams.

"Oo," paniguro ni Miss Hallock sa kanya.

"Kung gayon, ano ang pakialam natin sa lumang Yearbook na iyan?" pagtatapos ng minister.

"Kung ang Diyos ay nagbigay sa akin ng Gawain, walang tao o hanay ng mga tao ang maaaring mag alis ng gawaing iyon sa akin. At kung hindi pa Siya, ayaw ko." Dito natapos ang bagay na ito. ***(Mula kay Helen Williams, sulat kalakip na Aplikasyon ng Pondo ng Sustento, 1922.)***

Si Helen Williams ay hindi umaasa sa katayuan upang gumana bilang isang ministro. Hindi niya kailanman narinig ang paliwanag kung bakit ang kanyang pangalan, na nakalista kasama ang iba pang lisensyadong mga ministro sa Yearbooks, tumigil sa paglitaw para sa ilang taon. Noong 1907 Yearbook lang E. R. Williams ang nakalista. Subalit nagpatuloy ang gawain ni Helen Williams, at ginawa niyang tumanggap ng ministeryal na lisensya.

Ang impormasyon hinggil sa ministeryo ni Ginang Williams ay matatagpuan sa Northern Illinois Recorder. Sa Linggo ng Panalangin Appointments para sa taglamig ng 1906, si Helen Williams ay may responsibilidad para sa mga simbahan sa Harvey, Elgin, at Hinsdale. Nang si Ginang Williams ay bumisita sa Hinsdale Sanitarium Church noong Sabbath, Disyembre 22, natuwa siya ng makahanap ng maayos na paaralan ng Sabbath na may bilang na 25 katao. Nangaral siya, at pagkatapos. halos lahat ng naroon ay nagdagdag ng patotoo. Si Ginang Williams ay sumulat tungkol sa sanitarium workers, "Habang tinitingnan ko ang mga masaya at maliwanag na batang mukha na ito, ipinagdasal ko na sana ang Diyos ay panatilihin silang tapat sa kanilang tungkulin, sapagkat tiyak na may daan sila sa isang klase ng mga tao na hindi ganoon kadalang maabot ng iba pa nating mga manggagawa." ***(Mula kay Ginang E. R. Williams, "HinsdaleSanitarium," Northern Illinois Recorder, Pebrero 19, 1907: 1.)***

Noong Tag-init ng 1907 lumipat ang mga Williams sa Milwaukee, Wisconsin, para maging bahagi ng isang city evangelistic team. Makalipas ang ilang buwan ay tinanggap nila ang isang tawag sa Cape Kumperensya sa South Africa.

Si Helen, na laging handa para sa pakikipagsapalaran, ay nag enjoy sa paglalakbay sa Africa. Mga liham na isinulat niya sa kanya mga magulang noong Enero 1908 mula sa barkong sinakyan ay nagbigay ng mga sulyap sa paglalakbay Ang paglalayag sa England sa 725 foot Baltic ay kaaya-aya maliban sa isang pagdanas ng trangkaso na nahawa ang lahat ng miyembro ng pamilya maliban kay Irwin.

Inilarawan ni Helen ang paglalayag sa pamamagitan ng magandang bansa ng Wales, maganda na may putting bahay at kastilyo namumugad sa mga bundok, at pagkatapos ay napapalibutan ng isang makapal na makapal na "English fog".

Sa England ang Williamses ay nagsampa sa barkong Union Castle Line upang maglayag patungong South Africa. Ang barko, mas maliit, ay tumakbo sa magaspang na dagat. Pagsulat nang may kahirapan habang nakakulong sa kanyang maliit na kwarto sa barko dahil sa mala-lakas na alon, nagpasalamat si Helen sa dalawang stateroom na inookupa niya at ng kanyang pamilya. "Sa tingin ko na ang General Conferenceay nagmamahal sa amin, di ba " tanong nito sa kanyang nanay at tatay. Inilarawan niya ang na hinde rin nila makain.

Tinukoy ni Helen ang pana-panahong pagtunog ng kampana ng barko. "Ipagpalagay ko na mayroon silang mga relo sa kabilang bangka, pero hindi nila pinatunog ang kampana," napuna niya. "Ito ay sa halip maganda, parang ikaw ay tinatayon sa kuna ng malaking kalaliman, at sabihin sa iyo, 'Lahat ay maayos, lahat ay maayos.' " ***(Kinuha mula sa mga liham ni Helen May Williams sa London, England, sa kanyang mga magulang, Enero 10, 1908, at mula sa mga liham na nakasulat sa barko sa Union Castle Line na papunta sa South Africa, Enero 14, 1908.)***

Ilang buwan matapos dumating sa South Africa, si Elder Eugene Williams ay nahalal na president ng Cape Colony Conference. Si Helen Williams ay nagsagawa ng gawaing misyon sa Grahamstown, ang lungsod kung saan nakatira ang pamilya. Ang pang apat na anak na lalaki, si Eugene, ay tinanggap sa pamilya sa South Africa. Angkop na katutubong mga babae ang natagpuang nagbabantay sa mga bata upang makapagpatuloy si Helen Williams sa pangangaral. Siya ay lubos na nagustuhan at kinilala bilang isang mangangaral sa kanyang sariling karapatan. Ang kanyang asawa ay kilala lalo na bilang isang administrador, hinangaan at iginagalang; bilang pangulo ng kumperensya, nagpakita siya ng pambihirang kakayahan sa organisasyon. Ito ay pangkalahatan sinang-ayunan na ang mga sermon at pampublikong talumpati ay hindi kasing mapilit at epektibo tulad ng kanyang asawa, si Helen. Buti na lang at may kasiguruhan siya kaya natuwa siya sa pagsasalita at kakayahan ni Helen, at tinatanggap ang mga kahilingan para sa kanyang mga serbisyo. Ang dalawa sa kanila minsan ay napapatawa na ang mga tao ay nagustuhan ang pagsasalita ni Helen at sinasabing mas mahusay ito. ***(Vineyard Tape)***

Si Ginang Williams, kung minsan ay matibay, mapagpakumbaba, mabait, at handang maglingkod. Siya ay gumawa ng reputasyon para sa kaniya paminsan-minsan sa pamamagitan ng pagpapahayag ng mga ideya na medyo kontrobersyal, nakakapukaw rin sa mga tao na mag isip. Ang pangangaral niya ay base sa Biblia.

Si Pastor Williams ay nagsalita na may uwido, mula sa maikling tala. Nagkaroon siya ng simple pero epektibong "filing system" kung saan iingat ang kanyang sermon notes. Sa isang bahaging may label na "Topical" ay isang hanay ng mga sulat kamay na tala tungkol sa paksang "Kababaang loob," na binubuo ng mga tanong na may bilang na sinusundan ng mga reperensya sa Biblia. ***(Mula kay Helen Williams, "Humility," mga***

hindi nai-publish na mga tala ng sermon. Tingnan sa apendiks A, 1.3.) Ito ay nagsisimula sa mga sumusunod:

Ang pagpapakumbaba:

1. Saan nananahan ang Diyos? Isaia. 57:15.
2. Natural ba sa atin ang magpakumbaba? Mga Taga Roma 8:7.
3. Bakit? Gen. 2:17, 3:6.
4. Makatuwiran ba na magpakumbaba tayo? Rom. 12:1.

Ang tono ng sermon na ito na nakasentro kay Cristo ay masigla. Sa pagsasalita mula sa maikling tala pinayagan si Ginang Williams na direktang makipag ugnayan sa kanyang mga tagapakinig. Maaaring isang larawan ito kung paano sa pamamagitan ng inspirasyon ng Espiritu ay hiningahan ng buhay ang simpleng outline na ito, pagdaragdag ng pagsasa-larawan ng aplikasyon, at isang apela. Kapansin pansin ang hitsura, nagsalita siya nang may mapilit na boses at dramatikong paraan, kasabay ng pagpapahayag ng mga kaisipang espirituwal at nakakabighani. Ang marinig at makita siya ay isang hindi malilimutang karanasan.

Isinulat ni Helen Williams kalaunan ang tungkol sa panahong ito ng paglilingkod sa Misyon na meron siyang Ministerial na Lisensya at ang kanyang trabaho ay nagpatuloy nang walang anumang pahinga, ngunit ang kanyang hiwalay na suweldo ay tumigil sa kanyang pagdating sa Africa. Nakakalito na hindi siya nakalista sa 1908-10 Yearbooks, dahil ang pamilya ay may mga ministerial license at meron si Helen para sa 1908 at 1910, ang unang inilabas ng South African Union at nilagdaan ni Pangulong W. S. Hyatt, ang pangalawa na inisyu ng Cape Colony Conference at nilagdaan ng asawa ni Ginang Williams, Pangulong E. R. Williams.

Si Elder Eugene Williams, sa gitna ng isang abalang itinerary, ay nagtabi ng Linggo, Nobyembre 20, 1910, upang makasama ang kanyang dalawang panganay na anak. Si Irwin at Lewis ay nagpunta upang magbenta ng Adbentistang mga libro sa Malmesbury, at alam ng kanilang ama na ang isang bisita mula sa bahay ay mapapaunlakan. Nagbisikleta siya mula sa Worcester, kung saan nagtatag siya ng simbahan tuwing Sabado. Mainit ang araw habang nagpe-pedal si Eugene Williams sa kanyang pagpunta, nagpapakasaya. Pero tungkol sa siyam na milya mula sa Worcester "siya ay nahulog na nakadapa sa tabi ng kalsada na may "apoplexy", kung saan siya ay natagpuan makalipas ang ilang oras ng isang dumadaang estranghero." (***Misyonero sa Timog Aprika Nobyembre 28, 1910: 1.***) Sina Irwin at Lewis, sa pag asang dumating ang kanilang ama, ay sa halip ay natanggap ang masaklap na mensahe ng kanyang kamatayan. Ang kanilang pinakamamahal na ama ay nahulog sa kanyang kalakasan sa edad na 43.

Dahil ang batas ay nangangailangan ng paglilibing sa susunod na araw, si Helen Williams kasama si Hugh at Si Liit Eugene ay hinde maaaring dumating mula sa Grahamstown upang dumalo para ilibing si Eugene. Kaya isang malungkot na mas lalo pang naging

Tinawag Ng Diyos

_ traumatiko ang okasyon. Kalaunan ay nagdaos ng memorial service sa Grahamstown para sa balo na dumalo. Si Helen Williams sa edad na 42 ay naging solong magulang ng apat na anak na lalaki na nasa edad mula 18 buwan hanggang 18 taon. Bumoto ang General Conference Committee sa angkop na \$500 para dalhin si Gng. Williams at ang kanyang mga anak na lalaki pabalik sa Estados Unidos, sa pag aakalang ang paglipat ay magiging mabuti para sa kanila. Gayunpaman, ang aksyon ay nagsabi na kung ang South African Union ay maaaring makahanap ng mga paraan "para sa Sister Williams upang magbigay ng mahusay na serbisyo sa South African field, at kung ang mga anak nitong lalaki ay magiging manggagawa na malaking pag-asa para sa mga misyo kung bibigyan ng konting training," ay maaaring gamitin ang \$500 para makatulong sa pagsasakatuparan ng mga layuning iyon.

(General Conference Committee Actions, Disyembre 27, 1910.)

Malinaw si Helen Williams tungkol sa kanyang tungkulin. Sa kabila ng kanyang masakit na pagkawala, sa lalong madaling panahon ng pagluluksa ay tapos na agad at siya inilipat pabalik sa Grahamstown kasama ang dalawang mas bata mga batang lalaki at nagpatuloy sa pagpapastor sa Grahamstown Church. Nagpatuloy ang dalawang nakakatangandang anak sa pagbebenta ng kanilang libro. Sa panahong ang aksyon ng Pangkalahatang Kumperensya na nabanggit sa itaas ay natala noong December 27, ay nakabalik na sa trabaho si Helen. Pagpapastor sa isang simbahang urban at pagsasagawa ng paglilingkod sa misyon para sa mga katutubo sa Timog Afrika ay ginawa niya. Natapos niya ang pitong taong kontrata panahon ng pagmimisyon bilang mag-asawa Missionary. Nag-iisa siyang nagtrabaho sa Timog Afrika apat na taon.

Madalas hinikayat ni Helen Williams ang mga tao sa mga pagsubok na sitwasyon sa pamamagitan ng pagtiyak kanila, "Ang labanan ay hindi sa inyo, ito ay sa Diyos!" Nasubok ang kanyang pananampalataya sa alituntuning iyan sa malubhang sa panahong ito, ngunit gaganapin matatag.

Pagkamatay ng kanyang asawa, nagsimulang tumanggap ng suweldo si Helen Williams sa kanyang sariling pangalan muli. Muling lumitaw din ang kanyang pangalan sa Yearbook simula 1911.

Si Williams ang namamahala sa programa ng pagsasanay ng mga manggagawa sa Bibliya sa Washington Missionary College sa Takoma Park, Maryland, at nagpastored ng isang maliit na simbahan sa Washington, D.C., lugar. Kalaunan, nang magkasakit si Elder Votaw, tinanggap ni Helen Williams ang paanyaya na magturo ng kanyang mga klase sa Bibliya sa Kolehiyo. Tinalikuran ni Helen ang pastoral assignment para ilaan ang lahat ng kanyang oras at lakas sa mabigat na pagtuturo, na ikinatuwa ni Helen. Sa trabahong ito ang kanyang suweldo umabot sa isang bagong mataas na 25 sa isang linggo.

Ang isang anekdota na naalala ni Ethel Longacre Hannum ay may kaugnayan sa pagka-taong bahagi ng kanyang buhay ni

Helen

Williams ang guro. ***(Hango sa liham sa may akda ni Ethel Longacre Hannum, Hulyo 25, 1985.)***

Nakaugalian na ng propesor na nagtuturo ng Bibliya sa kolehiyo na ituro ang parehong subject sa academy. Si Ethel Longacre ay dumalo sa isa sa mga klase sa Bibliya ni Ginang Williams; tatlo sa kanyang mga kaklase ay sina Donald Griggs, Arthur Walters, at George Harding, na pagkatapos ay naging isang cardiologist, may ari ng isang punerarya, at tagapagtatag ng Harding Hospital, ayon sa pagkakabanggit. Ngunit kahanga hanga man ang kanilang mga nagawa sa kalaunan, ang mga binatilyong ito ay normal na mga tinedyer. Si Arthur ang komedyante ng klase ay maraming biro ang alam. Isang araw ay nag siyang mas masigla at malikhain kaysa dati. Sa pagtatapos ay naglagay si Ginang Williams ng upuan na malapit sa kanya mesa, nakaharap sa blackboard sa likod niya. Pinaupo si Arthur doon, na nagging tahimik, hanggang sa malapit ng matapos ang klase. Pumunta si Arthur sa upuan ayon sa kahilingan. Kinuha niya ang isang piraso ng chalk. Mrs Williams ay nakatayo sa tabi niya ngunit hindi siya pansin. Nakatingin lang ito sa klase sa harap niya. Nakasuot siya ng isang kaakit akit na pulang damit na may malalaking bulsa sa palda. Nakasandal nang maingat, si Arthur na gamit ang kanyang chalk ay gumuhit ng isang nakangiti na mukha sa tabi ng bulsa ng damit ni Ginang Williams. Ang mga estudyante, na nagpigil ng tawa, ay nag file out sa pagtatapos ng klase at naghagapakan sa tawa bagong natuklasan ni Ginang Williams ang mga guhit na “drawing” na ginawa ni Arthur sa kanyang bulsa. Maganda ang kanyang naging reaksiyon sa pagbibirong ito ng kanyang estudyante, tila hindi kailanman nagtataglay ng sama ng loob. Maaari silang gumawa ng ganyang biro na hindi pa nagagawa ng kanyang apat na anak na lalaki.

Si Ginang Williams na parating malugod at kasiya-siya ay mahal na mahal ng mga tao bilang isang guru ng Bibliya. Gayunpaman, pagkatapos ng limang taon ang posisyon sa pagtuturo ay ibinigay sa ibang tao, walang alinlangan ay sa isang lalaki, marahil ay may mas pormal na edukasyon. Ang isang nais sa ganitong sitwasyon ay sana ay tinulungan ng kolehiyo na makapag-aral pa si Ginang Williams ng mas mataas na edukasyon. Walang angkop na trabaho ang inilaan para sa kanya kundi ang mgaging dean ng residence hall dean sa kolehiyo kung saan siya pinapalitan. Game naman si Ginang Williams na subukan itong posisyong ito.

Sa kasamaang palad, wala siyang paghahanda o karanasan sa ganitong gawain. Samakatuwid, hindi nakakagulat na hindi maganda ang naging resulta. Sa sariling pag tatasa sa kanyang sarili ay nasabi niya; "Naloko lang ako sa pag-iisip na kaya kong baguhin ang linya ng trabaho sa huling yugto ng aking buhay at gawing tagumpay ito. Resulta: isang sagitsit." ***(Kinuha mula sa isang liham na kasama “Aplikasyon ng Sustento Fund” ni Helen Williams, 1922.)***

Nakakalungkot na ang isang babae ng kanyang karanasan sa pastor ay hiniling na gawin ang ibang bagay na lubos na hindi siya pamilyar at hindi sa loob ng kanyang mga talento.

Sa pagsasara ng school year, sa kabila ng kanyang mahirap na karanasan bilang taga-turo, si Gng. Williams ang kanyang sarili na muling inalok ng parehong uri ng trabaho ng Bibliya sa Melrose Sanitarium. Muli siyang nagsikap, at nagkaroon na naman ng mga problema. Ang kanyang maigsing komentaryo (*natagpuan sa isang liham na kasama ng kanyang "Aplikasyon ng Sustento" makalipas ang ilang taon*):

"Muli ay nagging mas malaking luka-luka ako. Ito ay isang sagitsit, ngunit mas masahol pa, gumuho ang aking buhay." Orihinal na ang nakasulat sa text, "Ginawa akong mas malaking luka-luka," ngunit ang ginawa ay inekesan. (*Ibid.*) Inagnkin ni Helen Williams ang responsibilidad sa kanyang mga ginawa. Nakakalungkot, ngunit naiintindihan, na sa hirap ng trabaho na hindi angkop sa kanya, lumala ang pisikal na kalusugan ni Helen. Sa mabuting dahilan, nang dumating ang susunod na tawag, maingat si Ginang Williams. Sinabi niya na pag-aaralan niya ang sitwasyon sa loob ng dalawang linggo; ang imbitasyon ay upang magtrabaho sa mga kawani ng "Adventist Sanitarium" sa Middletown, New York, habang pastor ng lokal na simbahan. Natagpuan niya na ang mga kondisyon ay hindi kaaya-aya alinman sa ospital o sa simbahan. Bukod pa rito, ang Direktor ng sanitarium na narinig ang pinalaking kwento ng tagumpay ni Helen bilang parehong Pastor at "Bible worker" ay naniniwala sa pagtratrabaho ng dalawang posisyon na ito ni Helen, ay hinde pwedeng hinde masira ang kanyang kalusugan. Nanghihinayang na tinanggihan ang imbitasyong ito, nagpunta siya sa bahay ng panganay niyang anak na si Irwin sa Michigan para magpahinga at gumaling.

Matapos niyang matamasa ang ilang buwang paggaling, bumisita ang kanyang anak na si Hugh. Si Hugh, na sumunod sa tungkulin ng kanyang ina, ay nagtrabaho bilang inorden na ministro sa Kumperensya ng Indiana. Tinanong ang ina tungkol sa kanyang kalagayan. "Mabuti na ako," sagot niya, "at kung hindi ako gagawa ng mga pagtututo at matutulog gabi-gabi, ako'y mananatiling mabuti magpakailanman at walang katapusan."

"Ina," kumbinsido na inihayag ni Hugh, "dapat kang magtrabaho muli. Paano, gusto mo bang maging Bible worker ng anak mo?"

"Hinde ko gusto ang anumang mas mahusay," Mrs Williams agad sumagot. Pagkatapos ay idinagdag pa niya, "Pero may prospect pa ba?" "Oo," tiniyak ni Hugh sa kanya, "nakausap ko na ang conference president, at siya ay matutuwa para sa iyo upang tumulong sa amin."

Sa loob ng ilang araw si Helen Williams ay nasa Indiana; nakakita siya ng isang kaibig-ibig na silid sa isang bahay malapit sa malaking evangelistic tent at nagtrabaho nang walang pagkaantala, dala ang kayamanan ng kanyang karanasan sa tulong ng kanyang anak na ebanghelista. Siya ay gumawa muli sa sa hanapbuhay na kung saan siya ay tinawag, na kung saan siya ay pinagkalooban, at kung saan siya ay karanasan, Naging epektibo muli si Helen Williams. Napakaganda ng ginawa ng koponan ng inaat anak; salamat sa mabait na pagtanggap ni Helen sa pangalawang papel.

Samantala, lumalaki ang pag aalala ni Ginang Williams sa kanyang bunsong anak. Eugene sa edad ng 16 ay isang mag aaral sa Michigan State University. Kahit anong

panghihiikayat ay hindi kayang kumbinsihin siya na mag aral sa Adventist college sa Berrien Springs, Michigan. Ang ina ay nadama na hindi makabubuting pilitin ang kanyang anak sa puntong ito. Gayunman, siya ay patuloy na nagdasal, sapagkat ang kanyang "baby" ay hindi isang Kristiyano. Dahil siya lang ang naging magulang niya mula nang pagkasanggol, nadama ni Helen ang malaking responsibilidad para kay Eugene at nabibigatan siya para sa kanyang kaluluwa.

Nakaisip ng ideya si Ginang Williams, na kung siya ay pumunta kaya sa malayo kay Eugene at hindi maaaring makauwi ng madalas para makita siya, baka ma-homesick ang anak niya para sa ina at handing mag aral sa isang Adventist college para malapit sa kanya. Habang dumadalo sa Sessyon ng Pangkalahatang Kumperensya sa Milwaukee, natanggap ni Helen ang tawag na magtrabaho sa Upper Kumperensiya ng Columbia, na binubuo ng silangang Washington at Oregon at bahagi ng Idaho. Matapos lamang ang isang taon, masayang pumayag si Eugene na mag aral sa Walla Walla College sa Estado ng Washing-ton. (*Ibid.*)

Habang nag-aaral sa Walla Walla College, tinanggap ni Eugene si Cristo. Nagpatuloy siya mula sa kolehiyo sa Loma Linda University sa California upang mag aral ng medisina. Hindi nagtagal ginamit ni Dr. Eugene Williams ang kanyang mga enerhiya sa gawaing medikal para sa Denominasyong Ikapitong araw na Adbentista. Lahat ng apat na anak na lalaki ay nagdulot ng kasiyahan sa puso ng kanilang ina: si Eugene, ang doktor; Hugh, ang ministro; Lewis, ang pintor; at si Irwin, ang musikero at magsasaka.

Sa Hilagang Kanluran, si Helen Williams ay gumagampan sa mga linya ng trabaho kung saan siya magaling, sap ag-eebanghelyo at pagiging pastor. Nasiyahan siya sa mga taon niya sa Kumperensiya ng Upper Columbia, paghahanda ng mga binyagan para sa pagbinyag, pagiging pastor, at pangangaral sa umaga ng Sabado tulad ng ginawa niya sa mga nakaraang taon. Maaaring ang titulo niya ay Tagaturo ng Biblia, ngunit ang kanyang trabaho ay isang ministro.

Nagtatrabaho sa distrito ng Viola sa Washington, tinuruan ni Helen Williams ang magiging miyembro ng mga paniniwala ng mga Seventh day Adventists. Minsan ay partikular na itinuro ng mga ministro ang mga taong interesado sa Mrs Williams 'simbahan para sa pag aalaga.

Ang "Harvest Ingathering Solicitation" sa kanilang lugar ay epektibong inorganisa ni Gng. Williams. Nagdala siya ng mga layperson para makasama siya, tinuturuan sila kung paano lumapit ang mga tao sa kanila at kung ano-ano pang sasabihin. Ang gawaing ito ay tumagal ng ilang buwan, halos hanggang Pasko bawat taon-taon. Ngayong mahigit animnapung taong gulang, nagpatuloy si Ginang William nang masigla at masigla nang walang pag-aalinlangan.

Bukod sa naunang masakit na karanasan na dinanas ni Helen Williams hinggil sa kanyang ministerial license habang nasa Chicago, isa pang nakakabigong pangyayari ang naganap malapit nang matapos ang kanyang ministeryo. Isang babae na kanyang sinanay

Tinawag Ng Diyos

sa "paggawa ng gawain sa Bibliya ang dumating kay Ginang Williams at sinabing, "Si Sister _____ ay may ministerial license; meron ka na ba? "

"Wala," simpleng sagot ni Helen Williams. "Bakit naman hindi Ganyan din ang gina-gawa mo," katwiran ng babae. "Ah, hindi ko alam," sagot ni Helen. "Nagkaroon ako ng isa sa loob ng maraming taon."

Makalipas ang ilang buwan ay nilapitan ng babaeng iyon si Ginang Williams at nagtanong, "Ikaw ba nabigyan ng ministerial license ng ilang taon?"

"Oo," sagot ni Helen, "sinabi ko na sa iyo iyan. Bakit? Ano ang pagkakaiba nito "

Sige, sinabi ko kay Elder _____, at sinabi niya, 'Hinanap namin ang talaan ni Sister Williams', at hindi siya kailanman nagkaroon ng ministerial license sa buong buhay niya. At kung sinabi niyang naranasan niya, nagsisinungaling siya tungkol dito." Nagulat at nasaktan si Ginang Williams.

Sa kabila ng pagkalito at hindi pagkakaunawaan na dulot ng "intermittent licensing", msasabing si Helen Williams ay may 'karanasan na halos positibo at puno ng gantimpala sa panahon ng kanyang 35 taon ng ministry opisyal niya". Pagkatapos magretiro ay nanati-ling aktibo siya dahil mahal niya ang kanyang trabaho, at upang pandagdag sa kanyang kita para makatulong siya kay Eugene sa pag aaral nito sa medisina. Siya ay lisensiyadong "minister" mula 1897 hanggang 1914.

Namatay si Helen Williams noong Disyembre 23, 1940, sa edad na 72. Ang obituary sa mga tao: Ang pagsusuri para sa tapat na manggagawang ito ay naglalaman ng sumusunod na impormasyon hinggil sa kanyang ministryo:

Noong maliliit pa ang kanyang mga anak, tumulong si Ginang Williams para pag-aalaga sa pamilya, at ipinag-patuloy ang kanyang propesyon bilang regular na Manggagawa ng Biblia

Nagkaroon siya ng malawak na reputasyon bilang public speaker, ay binigyan ng aalagaang iglesiya, at binigyan ng ministerial license ng Kumperensya ng Michigan. Williams,

—Helen May Stanton, obituary,
Review and Herald,
Enero. 30, 1941: 24.

Ang isang manugang na babae ay nagbubuod sa pagsasabing si Ginang Williams ay namuhay "ng isang buong at aktibong buhay bilang isang pioneer na babaeng mangangara at guro." ***(Kinuha mula sa mga liham sa may akda ni Katherine D. Williams, San Jose, Michigan, Hulyo 22 at Agosto 3, 1985. Tingnan sa apendiks A, 1.4.)*** Siya ay nag-handa ng maraming tao para sa pagiging miyembro

Hinikayat Na Mangaral

ng Seventh day Adventist Church at ang kaharian ng langit habang siya ay nag pastor at nag ebanghelyo sa dalawang kontinen-te. Gaano katalino ang nagging Mission president na humimok sa batang si Helen Williams na magdaos ng mga evangelistic meeting sa Montana, at kung gaano ka talino ang asawa na naghikayat sa kanya na gumawa ng libreng paggamit ng kanyang mga kaloob sa pagmiministeryo!

"Pinabuti namin ang mga
pagkakataon habang dumarating
sila."

-Minnie DAY Sype, 1908

Asawa ng Magsasaka Naging Ebanghelista

Marinda (Minnie) Day Sype: 1869 hanggang 1956
Lisensyadong ministro mula 1902 hanggang 1956

Walang alinlangan tungkol dito—ang mga Baptist ay naghihimok para sa isang debate. Si Minnie Sype ay napa-buntong hininga. Hindi niya gustong makipagdebate mula sa kaibuturan ng kanyang pagkatao. Si Ginang Sype pinigilan ng Putnam, Oklahoma Territory, upang mangaral sa Sabbath at muli Linggo ng gabi. Nagdaos siya ng mga pulong ng tolda sa Putnam simula Mayo 23, 1902, at sa Diyos ay pinagpala siya ng tagumpay. Pagsa-pit ng Hulyo ay naimbitahan niya ang conference president na halika mag-organisa ng isang bagong simbahan ng Seventh day Adventist.

Pagkatapos nito ay agad siyang naghanda na magdaos ng serye ng mga miting sa Taloga, kaya napakalaki ang pagkauhaw sa mabuting balita ng pagbabalik ni Jesus sa bawat komunidad. Gayunpaman, nang bumalik siya sa Putnam upang palakasin ang mga bagong mananampalataya, nalaman niya na ang mga Baptists ay nagtayo ng tolda at nagdala ng isang mangangaral, si Dr. Ellison, na balak ipakita na ang mga Adventist ay nangangaral ng erehiya mula simula hanggang katapusan.

Para kay Minnie Sype na tinawag sa ministeryo, asawa ng 33 anyos na magsasaka, ang pagdedebate ng tungkol sa relihiyon ay maling paraan ng paglapit sa tamang paksa. Iniwasan niya ang ganitong uri ng pampublikong teolohikong paghaharap hangga't maaari. Gayunman, ang mga katotohanang taglay niya ang sinasalakay ng kaaway ang pangangaral niya, at ang mga nabinyagan niya. Samakatuwid, siya ay nanalangin para sa karunungan, at pagkatapos ay tumugon siya na manindigan sa kung ano ang mayroon siya sa pagtuturo at mananatiling naninindigan hangga't gayun din ang ginagawa ng doctor na Baptist..

Tila sabik na sabik na makipagdebate ang ministro ng Baptist. Sa kahabaan, sa harap ng mga saksi, ay nagkasundo ang dalawang ministro sa mga patnubay sa kanilang pagtatalo. Iminungkahi ng mga Baptists sa pagtalakay sa "pananampalataya." Sinabi ni Ginang Sype na kasing lakas ng paniniwala ng mga Baptist ang kanyang "pananampalataya". Itinanggi ito ng kanyang kalaban, ngunit naisip ni Ginang Sype na siya ang pinakamahusay na nakakaalam ng kanyang pinaniniwalaan. Anuman ang mangyari, ito ang

napili bilang paksa sa unang gabi. Ang malaking pulutong ay parang kinukuryente sa pag asa habang ipinapakita ng ministro ng Adventist ang kahalagahan at kalikasan ng pananampalataya mula sa Bibliya. Pagkatapos ay bumangon ang mangangaral ng Baptist upang gumawa ng tugon. Noong una ay nahirapan siyang patunayan na maraming mali sa pagpapahayag ni Ginang Sype. Pagkatapos ay inilabas niya ang kanyang nakalaan na "bala", isang sulat tungkol kay Wil-liam Miller. "Pinaghanda namin ang mga pagkakataon na dumarating ito." —Minnie Sype, 1908

Matapos basahin ito, kinondena ni Dr. Ellison ang mga Seventh day Adventist dahil sa pagtuturo na ang mundo ay magtatapos sa 1844. Siya ay gumugol mahabang oras si Dr. Ellison sa mga turo ni William Miller. Pagkatapos ay hinintay na pagtawanan ang mga Adventist. Umupo siya, sigurado na ang kanyang materyal tungkol kay Miller ay magpapasira sa mga Seventh day Adventists.

Kalmado si Minnie Sype, sa kanyang marangal na katauhan, na kinilala si William Miller, habang isang mabuting tao, ay may tulad sa karamihan ng mga tao na gumawa ng ilang mga pagkakamali. Pagkatapos ay nagpatuloy siya sa pagtuturo, na sinabing hinatulan ni Dr. Ellison ang isang miyembro ng kanilang iglesia na si William Miller. Nagsasalita siya tungkol sa isang miyembro ng kanyang sariling denominasyon, sapagkat si William Miller ay isang Baptist, hindi isang Seventh-day Adventist. Ang Seventh day Adventist ay hindi pa isang iglesia o ministeriyo noong 1844.

Sa impormasyong ito ay nabigo ang ministro ng Baptist at parang nagbigay pa nga ng kaunting libangan mapapag-usapan ang mga tagapakinig. Pagkaraan ng ilang gabi, napunta sa paksa ang mga debaters sa, "Ang Pinagmulan, Kasaysayan, at Tadhana ni Satan." Tumanggi ang tagapagsalita ng Baptist na lumayo, kaya nagsara ang debate. Ipinahayag niya, gayunpaman, na siya ay patuloy na magsasalita nang hiwalay laban sa mga turo ng Adventist hinggil sa Sabbath at sa imortalidad ng kaluluwa.

Dahil hindi kayang upahan ang tolda ng mga Baptist para sagutin ang kanilang mga presentasyon, inihayag ni Minnie Sype na irereserba niya ang lokal na schoolhouse para sa Linggo ng gabi para repasuhin ang mga pagtatanggol ni Dr. Ellison. Nang gabi ng Summer, noong 1902 ang bahay paaralan sa Putnam, Oklahoma Teritoryo, ay punong-puno ng mga tao. Nakinig silang mabuti kay Pastor Sype habang ipinagtanggol niya ang mga turo ng kanyang Simbahan laban sa paratang na erehe. Ang komprontasyong ito ay ginamit ng Banal na Espiritu upang higit pang isulong ang gawaing sinimulan ni Ginang Sype sa Putnam. Ilang nanindigan para sa katotohanan. Di nagtagal ay nawala ang mga interes ang mga Baptists at inilipat ang kanilang tolda sa ibang lugar. (*Minnie Sype**, "Putnam, O. T. [Oklahoma Teritoryo]", *Southwestern Union Record*, Setyembre 8, 1902. *Ang baybay ng apelyido, orihinal Sye, ay binago sa Sype sa kahilingan ng anak na lalaki nitong si Ross sa akademya na kanyang pig-aaralan.)

Ang munting samahan ng mga mananampalataya sa Putnam ay nagalak sa kanilang bagong pananampalataya, at ang naging mas palakaibigan ang mga taong bayan, inamin ng ilan na ang mga turo ng mga Adbiyento ay tama. Sa dulo ng pagbubuwis na ito para sa katotohanan, Minnie Sype ay napakasigla pa rin sa kanyang papuri sa Panginoon sa Kanyang banal na Salita at sa kapangyarihan nitong manaig.

Ang magaling na tagapag-usap na ito ng katotohanan sa Biblia ay hindi sadyang nagtakda sa buhay upang maging isang Ikapitong araw na ebanghelistang Adbentista. May ilang mga pahiwatig mula sa kanyang mga unang taon bilang isang mahiyain magsasakang batang babae na ipagpaliban ang tawag na iyon, at isinulong ang patuloy na pananabik na makilala ang Diyos. Nang tanggapin nina Elias at Mary Day ang kanilang panganay na anak sa homestead ng bukid malapit sa Thayer, Iowa, noong Abril 18, 1869, pinangalanan nila itong Marinda. Gayunpaman, tila "Minnie" ang mas angkop sa mahiya-in at babaeng batang babae; at sa pangalang iyon ay tinawag siya sa buong buhay niya. (*Minnie Sype, Mga Sketch ng Buhay at Mga Karanasan sa Gawaing Misyonero (Hutchinson, Minnesota: Seminary Press, 1916), 15.*) Karamihan sa talambuhay information sa aklat na ito ay batay sa talambuhay. Ang Andrews University Library ay may kopya. Ang Review and Herald Publishing Association Library ay may kopya ng edisyon ng 1912.

Dahil panganay siya sa sampu, at lahat ng mas matatandang anak ay babae, si Minnie ay naging katulong ng kanyang ama sa bukid. Pinangunahan niya ang grupo ng kabataan para linangin ang lupa, umupo sa ang taniman ng mais sinusubukan upang gumawa ng tuwid na mga hilera sa buong malawak na patlang, at hinila ang kanyang sarili na atubili galing sa isang mainit init na kama upang mag-ani ng mais bago pumunta sa paaralan na nangngaligkig pa sa malamig na umaga. Bagama't mahirap ang buhay—nagtrabaho si Minnie nang malayo sa kanilang bahay patuloy mula sa edad na 13 taong gulang para makatulong sa kita ng pamilya—nadama ng mga bata ang pagmamahal at seguridad sa kanilang pamilya.

Paminsan minsan ay binabasa ni Ginang Day ang Bibliya sa kanyang mga anak, ngunit lumaki si Minnie na nananabik ng mas maraming pagtuturo sa relihiyon. Matapos marinig ang kanyang ina na basahin ang kuwento ng baha mula sa Genesis, natagpuan ni Minnie ang kanyang isip na umiikot sa mga tanong, tanong, tanong, pero hindi niya mahanap ang mga sagot.

Minsan habang nirondahan niya ang mga baka sa parang para iuwi sila para maging magatasan, tumingin si Minnie sa asul na langit at nadama ang matinding pananabik na malaman ang tungkol sa Diyos. Nais niyang mas pag-usapan ng mga tao sa paligid niya ang tungkol sa Diyos. Sa edad na 10, nadama ng bata sa kanyang sarili na siya ay isang masamang tao na walang sinuman ang maaari siyang maunawaan o matulungan.

Nang magdaos ng mga pulong sa Simbahan ng mga Kapatid, sabik na tumugon si Minnie sa isang tawag na ibigay ang kanyang puso sa Diyos. Bagama't medyo gumaan ang pakiramdam niya dahil dito, matapos ang mga pagpupulong ay hindi pa rin siya nasiyahan dahil hindi niya naintindihan ang mga pangunahing kaalaman kung paano maniwala sa Diyos.

Asawa ng Magsasaka Naging Ebanghelista

Sa edad na 13 ay natuwa si Minnie na sa wakas ay pumayag ang kanyang mga magulang na mabinyagan siya sa Iglesiang Kristiyano. Habang sinisikap niyang mamuhay nang makadiyos, minsan ay nadarama ng batang babaeng magulo ang buhay niya ay nakaramdam siya ng kapayapaan. Gayunman, mas madalas, tila napapagod siya sa kanyang pagkamakasalanan. Nilampasan siya ng nakapagpa-patibay na kaalaman na pinatawad na siya.

Inaasam-asam ni Ginang Day na makapag-aral ang kanyang mga anak. Tinuruan niya si Minnie na magbasa at hinikayat ang batang babae na pumasok sa paaralan hangga't maaari. Sa kalaunan ay nagkaroon ng oportunidad si Minnie na mag aral sa Normal School para sa Pagsasanay ng mga Guru. Mula sa programang ito nakatanggap siya ng "certificate" na nagpahintulot sa kanya na magsimulang magturo bago ang kanyang ika- labing walong kaarawan.

Nagturo si Minnie Day sa ilang paaralan. Para sa karamihan, siya ay isang matagumpay na guro. May ilang mahirap na problema siya sa disiplina. Sa unang araw ng kanyang pagtuturo, isang 14 anyos na lalaki ang iginiit ang kanyang awtoridad sa mga nakababa-tang lalaki sa hamon sa guro (na, maalala mo, ay umabot na sa magulang na edad na 17). Nagpasiya si Minnie na dapat bigyan niya ng matunog na leksyon ang walang disiplinaryang kabataang ito. Pagkatapos ng klase ay hinde nya muna pinauwi ang kabataan at isinara ang lahat ng pinto at bintana, at sa kanyang determinasyon ay dini-siplina nya ito. Tumugon ang binata na hindi na magdulot ng gulo pa mula noon. Lahat ng ganitong krisis ay nalutas ni Minnie na may malikhaing paglutas ng problema. Itinuring niya ang silid-aralan na mabisang lugar ng pagsasanay para sa mga guro pati na rin ang mga estudyante.

Hindi nagtagal matapos siyang magturo sa Sand Creek Township, nakilala ni Minnie ang isang karapat-dapat na binata na may magandang reputasyon, si Logan P. Sype. Isang dahilan kung bakit nagustuhan niya ito ay dahil hindi ito naninigarilyo o uminom. Nanum-pa si Minnie na walang manliligaw na magbubuga ng usok ng tabako sa kanyang mukha.

Si Logan ay isang relihiyosong tao; mas partikular, siya at ang kanyang mga magulang ay mga Adbentistang na Ikapitong Araw. Ang relihiyong ito ay parang kakaiba kay Minnie, ngunit hinahangaan niya ang Kristiyanong si Logan na may mga prinsipyong sapat para maging masaya sa paglalabas nila. Dahil sa napakaganda ng boses niya, madalas siya ay hinihilingan na umawit ng solo o mamuno sa pagkanta para sa ilang kaganapan, at tata-nungin niya si Minnie na sumama sa kanya. Kaaakit-akit silang tingnan magkasama, si Logan na may matingkad na buhok na brown, 5' 7 1/2" ang taas, si Minnie na may itim na buhok, halos pareho ang taas.

Sina Minnie Day at Logan Sype ay nakasal Marso 6, 1889, isang buwan bago ang ika-dalawangampung kaarawan ni Minnie. Pumayag ang bagong kasal na hindi magkasundo sa mga bagay ng Relihiyon, Si Minnie ay miyembro ng Christian Church at si Logan ay isang Seventh-day Adventist. Nangako silang igalang ang relihiyon ng isa't isa at samahan ang isa't isa sa dalawa mga simbahan. Nagkaroon sila ng pagsamba ng magkasama sa panalangin at pagbabasa ng Bibliya, maingat na

nananatili sila na malayo sa mga kontrobersyal na paksa.

Nang dumalo si Minnie sa simbahan ni Logan, napansin niyang masigla ang mga miyembro mga estudyante ng Biblia. Maaari silang magbanggit ng maraming teksto bilang suporta sa kanilang mga paniniwala. Siya ay nagsimula magtataka kung bakit sumamba ang kanyang asawa sa ikapitong araw ng linggo habang siya ay sumasamba sa unang araw. Hindi ba't kakaiba iyon nang pareho silang nagbabase sa kanilang Pgsunod sa Diyos sa parehong Biblia? Sa pag asang makatulong sa paghahanap ng suporta ng Bibliya para sa kanyang mga paniniwala, nagpunta si Minnie upang makita ang kanyang pastor.

Ang kawalan ng kakayahan ng ministro na umayon sa kahilingan na ito para sa katibayan ng Bibliya na sumusuporta sa pagdiriwang ng Linggo bilang Araw ng Pahinga at Pagsamba ay nagpatunay ng masakit na kabiguan kay Minnie; lihim na inasam asam niya na mahikayat niya ang kanyang asawa na sumamba sa kanya sa Linggo.

Ang biyenan ni Minnie na si Ginoong J. L. Sype ay nagturo ng Bibliya sa kanya. Naging elder na siya ng Iglesia ng Afton, Iowa, para sa taon at siya ay mahusay na handa upang gabayan ang kanyang sabik na batang manugang na babae. Inaral ni Minnie ang Biblia na parang isang gutom sa pagkain. Habang naghuhugas ng pinggan, isinaulo niya ang mga talata sa Biblia. Maraming beses matapos ang araw na trabaho, ang biyenan niya ay maglalakad mula sa bukid nito sa tapat ng kalsada at sasagutin ang mga tanong ni Minnie tungkol sa Bibliya hanggang hatinggabi. Ang Milenyo, ang Muling Pagkabuhay, ang Ikalawang Pagdating ng Cristo, at mga Propesiya ng Biblia para sa mga Huling Araw lahat ay sinisiyasat. Nabuo kay Minnie ang mas malaking pagkamangha sa Dios. Ang pananabik na malaman pa ang tungkol sa Diyos na nagkaroon ng masakit na damdamin sa kanya mula sa kanyang pagkabata ay sa wakas napalitan ng kasiyahan.

Matapos ang ilang buwan ng matinding pag aaral ng Bibliya, malinaw na nakita ni Minnie na ang ikapitong-araw ay ang Sabado. Dlto nalagay siya sa isang mahirap na posisyon: upang pumili sa pagitan ng kasiya-siya sa kanyang konsensya, sa isang banda, o manatili sa isang komportableng tradisyon sa kabilang banda.

Isang Sabado ay sumamba si Minnie kasama ang maliit na kumpanya na kinabibilangan ng kanyang asawa. Tapos nang Linggo na nakatayo siya sa pintuan nila na pinagma-masdan ang mga mahal na kaibigan na papunta sa simbahan na ilang taon na siyang kabilang dito. Pupunta ang mga kaibigan niya sa isang daang literal, habang siya ay papunta na sa isa pang daan. Ang paghihiwalay na ito ay tila higit pa sa kaya niyang tiisin. Sa kan-yang pagdadalamhati ay sumigaw siya, "Diyos ko! Ito ba ang tanong mo sa akin? " Pumasok si Minnie sa kanyang salas at lumuhod na nakabukas ang kanyang Biblia sa Sampung Kautusan. Sinabi niya sa Diyos na hindi niya sinasadyang labagin ang isa

isa mga mga utos habang namumuhay bilang isang tapat na Kristiyano. Ang ikaapat na utos ay sumigaw mula sa ibabaw ng pahina, "Ang ikapitong araw ay sabbath ng Panginoon mong Dios." (Exodo 20:10, ibinigay ang diin.). Alam niya na kailangan niyang sundin ang ikapitong araw Sabbath. Lumuhod siya at nangako siyang gagawin niya ito, na hinihiling sa Diyos na bigyan siya ng lakas.

Noong Hulyo 1889, si Minnie Day Sype ay naging bahagi ng katawan ni Cristo sa Ikapitong araw Simbahan ng mga Adbentista. Nang dumalo sa kanyang unang pulong ng kampo ng Adbentista sa ikapitong araw, narinig ni Minnie ang isang mangangaral basahin mula sa Bibliya, "Kung ipinagtapat natin ang ating mga kasalanan, siya ay tapat at makatarungan upang patawarin tayo sa ating mga kasalanan, at upang linisin tayo sa lahat ng kasamaan." Patuloy niya, "Ikaw ay mapagmahal sa aking kaluluwa... itapon mo lahat ng kasalanan sa likod mo." 1 Juan 1:9 at Isaías 38:17. Tapos narinig ni Minnie ang mangangaral na nagtanong, "Maaari bang magsabi ng kasinungalingan ang Diyos?" Hindi, tugon ni Minnie, tiyak na hindi.

Gagawin ng Diyos ang Kanyang bahagi, ipinapaliwanag ng mangangaral, na siyang pagpapatawad sa ating mga kasalanan. Pagkatapos ay kami dapat gawin ang ating bahagi, na kung saan ay ang maniwalang na tayo ay pinatawad. Binili ni Jesus ang ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang dugo, binigyang-diin ng ministro; kaya nga pagkatapos nating ipagtapat sila, hindi na sila ang sa atin. Kung tayo ay nababagabag pa rin sa mga kasalananang pinatawad na iyon, iyon ang pagdadala ni Satanas sa kanila upang subukan para pahinain ang loob natin.

Sa wakas ay naunawaan ni Minnie Sype ang katiyakan na pinatawad na siya ng Diyos. Ang kapayapaan at kagalakang pumasok sa kanyang buhay na may ganoong pagkaunawa ay hindi na kailanman nawala, sa kabila ng matinding pagsubok. Sulit ang buhay niya mula sa araw na iyon sa bago at mas mayamang paraan. Bukod dito, ang katiyakang ito ng pag ibig at kaligtasan ng Diyos ay kailangang ibahagi. Totoo, may pilit na hinihingi ang limitadong oras at kakarampot na pera ni Minnie. Ang kanyang gawaing pambahay ay dumami pati mga responsibilidad habang tinatanggap ang pagdami ng mga bata sa tahanan sa bukid. Isinilang si Ross noong 1889, na sinundan ng pangalawang anak na lalaki, si James, noong 1892. Gayunpaman, isang tunay na pasanin para sa mga kaluluwa nagpahinga sa puso ni Minnie Sype. Dahil kanina pa niya inaasam ang tulong na makaKristyano, siya ay sumumpa na hindi kukulangin ang ibang tao ng gayong tulong at paghihiyakat tulad ng maaaring i-supply niya.

Nakilala niya na ang una niyang Mission field ay ang kanyang tahanan. Mahilig siyang mag obserba ng Sabbath sa bukid, paggawa ng paghahanda sa Biyernes at pagsi-simba kasama ang pamilya sa umaga ng Sabbath. Mahalaga ang ministeryo ni Minnie sa kanyang pamilya, pero naghanap siya ng mga paraan para makatulong sa iba rin. Natag-puan nila ng kanyang asawa sa pitong milya na biyahe papunta sa simbahan ay nagkaroon sila ng napakagandang pagkakataon sa pamimigay ng literatura;

inipon nila ang kanilang mga papeles sa simbahan at ibinigay sa mga ito sa mga mail box sa daan. Inipon nina Ross at James ang kanilang “Little Friends” polyetos at iniwan sa mga bahay na may mga anak. Lumaki ang interes ng mga batang iyon na nabigyan ng polyetos hanggang minsan ay dumalo sila sa paaralan ng Sabbath kasama ang mga Sype kaya medyo bumubukol ang kotse nila pagdating sa simbahan.

Matalino si Minnie Sype sa “time management”. Siya ay mahusay at organisado sa kanyang maraming tungkulin sa bahay at inilalaan niya ang gawaing misyonero tuwing Huwebes. Sa mga Huwebes ay binibisita niya ang mga maysakit. Sa ibang pagkakataon ay nagbbeenta siya ng mga aklat ng mga Adbentista; ang kita ay inilalaan sa mga selyo para sa mga Liham ng Misyonaryo—walang pera ang mga Sype para dito sa layuning ito—habang ang mga aklat at papel ay nagdadala ng katotohanan sa tahanan ng mga tao. Mulí, siya ay gumawa ng sunbonnet na ibebenta para may mailagay na literatura sa “display rack” sa tabi ng kanyang pinto. Kung nakadetina sa bahay para samahan ang isang tao, nakahanda ang mga bloke ng quilted kubrekama, upang makapag-ukol siya ng oras sa mga ito habang nakikipagdaldal. Ang mga kumot at comforter ay ibinebenta para suportahan ang gawaing misyon.

Sa mga araw na umuulan ay sumulat si Minnie ng mga Liham ng Misyonero, na nakapa-loob sa isang sipi, isang tula na mayroon siya na clippings, o kung ano man ang naisip niya ay maaaring magpabaling sa isip ng isang tao sa Diyos. Bunga ng pagbabasa ng gayong liham at ng mga tracts sa araw ng Sabbath, isang babae ang nagpasiyang ingatan ang araw ng Sabbath at gawin itong banal. Isa pang babae na nasa puntong isuko na ang kanyang Kristiyano buhay, matapos basahin ang sulat ni Minnie at isang nakalakip na tula, ay napaluhod upang panibagong tibayin ang hawak sa Diyos.

Sa isang bagong dating sa kapitbahayan inayos ni Minnie Sype ang lugar upang ibigay ang kanyang unang serye ng “Mga Aral sa Bibliya”. Nang hilingin ng babae na ang mga pag-aaral ay palitan ng gabi para maaaring dumalo ang kanyang asawa, ang buong pamilya Sype ang nagbigay ng mga aral. Si Ginoong Sype ay kumanta at nanalangin, itinuro ni Ginang Sype ang nilalaman, at tumulong ang mga bata sa pag-upo. Binayaran pa sila ng kanilang ina ng ilang sentimo dahil sa pagtulong sa ganitong paraan. Tinanggap ng mag-asawa ang mga katotohanang inilahad ng mabuting balita.

Kapag si Mr Sype ay bibili ng mabigat na sako ng butil sa bayan, ay mabagal ang biyahe, kaya si Mrs Sype ay sumasama upang magbenta ng mga magasin ng “Signs of the Times” at maliliit na libro sa mga tao sa mga tahanan sa tabi ng kalsada. Naging masigla siya nang makahanap siya ng mga paraan para paglingkuran ang kanyang Guro si Jesus, na nagbigay ng kanyang kalayaan at kagalakan. Ang isa pang paraan ng paglilingkod na naganap kay Minnie ay ang pagdede-lata ng maraming supply ng prutas na maiimbak sa cellar; kaya hindi na kailangan pang palayasin ang isang estranghero mula sa kanyang pintuan. Habang naglilibang sila ng kanyang asawa sa mga biyahero, nakikipag-usap sila nang taim-tim sa kanilang mga bisita tungkol sa mga katotohanan sa Biblia.

Minsan ay may panauhin na mamaya ay magsusulat upang magtanong o humingi ng karagdagang literatura. Dahil limitado ang kakayahan ni Minnie na bumisita sa ibang tao, siya ay nagtiwala sa Diyos na dalhin sa kanyang tahanan ang mga taong uhaw sa tubig ng kaligtasan.

Talagang nagustuhan niya ang kanyang buhay sa bukid. Masaya siyang mag alaga ng manok, maggatas ng baka, magtatrabaho sa hardin, mag-alaga sa kanyang pamilya, at gumawa ng gawaing misyonero. Lalong gusto niyang maglingkod sa kanyang mga magu-lang at kapatid. (Sa paglipas ng mga taon ng pagdarasal at pagpapatotoo, Nakita ni Minnie ang tatlo sa kanyang mga kapatid na babae na naging Seventh day Adventists. Di nalaunan, ang kanyang ama din tinanggap ang Adbentismo.)

Ang isang maliit na anak na babae, si Anna, ay ipinanganak noong 1898, na nagtapos sa pamilya ni Logan at Minnie Sype. Hindi nagtagal pagkatapos ng isang sakit ay naging sanhi ito ng paglipas ng oras ni Minnie sa Nebraska Sanitarium, na kasama ng Union College na pinatatakbo ng Ikapitong araw mga Adventist sa Lincoln. Sumama ang maliit na Anna sa kanyang ina. Nang si Minnie ay nagging isang outpatient, kumuha siya ng isang babaeng taga-bantay ng kanyang sanggol sa ilang oras; tapos nag aral si Minnie sa Union College habang patuloy ang therapeutic treatments sa sanitarium. Kaya umuwi siya ng mas handa kaysa noong umalis siya para sa buhay trabaho na, hindi niya alam, ay nakalatag na.

Di-malaon ay umuwi na sina Minnie at Anna. Kinuha naman ni Ginoong Sype ang isang trabaho na kinakailangan ang paglipat ng pamilya sa kampo ng minahan ng Higby malapit sa Sheridan, Wyoming. Sa likod ng bahay nila ay ang kahanga hangang kagandahan ng bundok. Natagpuan ng mga Sypes ang kanilang sarili sa mga tao na marami sa kanila ay tila walang pag asa o karanasan sa Diyos. Kahit na ang pagkakaroon sa isang kubo ang buhay minero ay lubos na naiiba kumpara sa buhay na kaaya aya sa Iowa farm home na nilisan nila ni Minnie. Nakatuon siya sa gawaing ginawa ng Diyos para kanyang. Nang salakayin ng kolera ang mga sanggol sa kampo, umasa ang mga ina sa kanyang pag aalaga sa tabi ng kama at karunungan.

Si Minnie nagplano ng ministry kahit ilang buwan nagkasakit si Anna dahil sa komplikasyon kasunod ng tigdas. Inanyayahan niya ang mga babaeng kampo sa kanyang tahanan para manahi ng mga kumot. Habang nagkukumot ang mga babae, binasa niya sa kanila, na nagtatanim ng mga binhi ng katotohanan. Natagpuan niya ang kanyang sarili sa mga sitwasyon na naging dahilan upang manindigan siya para sa pagtitimpi, isang kabanalan hindi karaniwang championed sa kampo. Bagama't nakaranas siya ng pangungutya noong una, matapos ang ilang sandal, ibang mga nanay, na nanonood sa halimbawa ni Minnie, ay sumuko sa kanilang mabigat na pag inom at naging interesado sa pag aalaga sa kanilang pamilya.

Sa napakagandang kontribusyon ng kanyang asawa sa musika, nagsagawa si Minnie ng parehong Sabbath paaralan at isang Sunday school. Inanyayahan din ng mga Sype ang mga

pamilyang nagmimina sa kanilang tahanan isang gabi sa isang linggo para sa pagkanta. Pinangunahan ni Logan ang grupo sa mga awiting puno ng pag asa sa Adbiyento. Pagkatapos nito ay maririnig ang mga tao sa paligid ng bakuran na humihikbi o kumakanta ng mga snatch ng nakapagpapasiglang musika na ito. Ang gawain ng minahan ay napatunayang nakakapinsala sa kalusugan ni Ginoong Sype. Sa pagtatapos ng isang taon, bilang kanyang ama urged sa kanya upang bumalik sa Iowa, Logan at ang kanyang pamilya ay nagpasya na gawin ang paglipat. Nagkaroon ng tunay na kalungkutan sa mga tao sa kampong nang umalis ang mga Sype, na nag iwan ng isang maliit na Sabbath school at ilang tao ang nag iingat ng Sabbath. Tulad ng correspond ni Minnie kasama nila kalaunan, ipinagdasal niya na makilala niya ang ilang tao mula sa Wyoming na iyon kampo ng pagmimina sa walang hanggang kaharian ng Diyos.

Hindi nagtagal matapos ang kanilang pagbabalik sa Iowa, ang mga Sype ay nakatang-gap ng mga nagliliwanag na mga account mula sa isang pamilya na lumipat sa Oklahoma. Kasunod ng Oklahoma Land Rush ng 1889, settlement patuloy sa pulsations sa pamamagitan ng pagliiko ng siglo. Akala ni Ginoong Sype ay magiging matalino na lumipat sa Oklahoma Territory para mag homestead sa lupang pwede. Nahirapan si G. Sype sa pag iisip na iwan ang kanyang minamahal na Iowa farm. Gayunpaman, tulad ng mag asawa nagdasal na nakita nila ang mga indikasyon ng pangunguna ng Diyos, tulad ng mabilis na pagbebenta ng kanilang lupain sa Iowa. Pumayag naman si Minnie na lumipat.

Nauna nang naglakbay ang kanyang asawa para magtayo ng kubo sa kanilang 160 ektarya. Nang si Minnie ay dumating kasama ang mga bata, nalaman niya na si Logan, na alam ang kanyang dedikasyon sa pag aaral, ay may kasama ang isang reading room lalo na para sa kanya! Sa pamamagitan ng pag-areglo ng ilang milya mula sa anumang iba pang lkapitong araw na Adbentista. Siniguro ng mga Sype na magkakaroon sila ng pagkakataong magbahagi ng katotohanan sa mga taong hindi nakakaalam nito.

Sa panahon ng Tag-init ng 1901 ang mga pananim na Logan at ang mga kalapit na settlers ay nagkaroon ang mga nakatanim ay umuunlad. Pagkatapos noong Hulyo ay nagsimulang umihip ang isang kaawaawang mainit na hangin. Ito ang nagpatuloy hanggang sa umurong ang mga pananim at maluto ang mais sa tangkay. Mga hayop, hindi makapastol, pinakain mula sa kakaunting tindahan hanggang maubos ang mga suplay; pagkatapos noon, namatay ang mga hayop sa bukid sa nakakaalarma ang mga numero. Sa panahon ng mapaminsalang taglamig na sumunod, daan-daang tahanan ay inabandona ng mga steader ang kanilang mga claim. Napakalaki ng trauma na naranasan ng ilang nabuhay ito magkasama bilang “Drought Survivors ng 1901” at nakilala taun taon para sa hindi bababa sa apatnapung mga taon. ***(Programang mga Manunulat ng Pangangasiwa ng mga Proyekto sa Trabaho, Oklahoma: Gabay sa Sooner State [Norman: University of Oklahoma Press, 1941], 241.)***

marinig ang paksang ipinaliwanag.

Karamihan sa mga tao sa paligid nila ay nagdusa pa kaysa sa mga Sypes, na nag-iingat ng kanilang lakas ng loob sa pamamagitan ng pagsandig sa Panginoon at pagbanggit ng mga pangako ng Kasulatan sa isa't isa. Tulad ng kanyang nakita ang kanyang mga kapitbahay, hinangad ni Minnie na aliwin sila sa pamamagitan ng kanyang sariling pinagmumulan ng pag asa. Siya nakatanggap ng mga paanyaya na magsalita sa mga grupo ng mga tao, upang magbigay ng mensahe pagkatapos ng Linggong paaralan, upang sabihin sa isang pamilya ang kanyang pagkaunawa sa Sabbath.

Habang lumalala ang kalagayang pangkabuhayan ng mga tao, tumaas ang kanilang interes sa Diyos. Ang superintendente ng Sunday school at ang kanyang asawa ay nagsimulang tumupad ng Sabbath, kasama ang iba pang miyembro ng komunidad.

Sa panahon ng Taglamig ng 1901 1902 ang pangarap ng mga Sypes na mag-simula ng isang simbahan sa kanilang lugar naging totoo. Nanawagan sila na ang Oklahoma Conference president ang mag organisa ng Gyp Ikapitong araw na Adventist Church (*na kalaunan ay kilala bilang Butler Church*).

Nagulat si Minnie nang matanggap mula sa Oklahoma Conference ang isang liham ng pagpapahalaga at isang tseke para sa 25 dolyar. Bagama't nagtrabaho siya nang walang iniisip na kapalit, ang hindi hiniling na pera ay dumating sa isang angkop na oras.

Sa Tagsibol ay inanyayahan ng administrasyon ng Oklahoma Conference si Minnie Sype na maging ebanghelista na ginamit sa Kumperensya at tinulungan ng kanyang asawa. Ang mga Sype ay nag usap at nagdasal nang mahaba tungkol sa kahilingan na ito, isinasaalang alang nang mabuti ang mga pagbabagong maaaring idulot nito sa kanilang pamumuhay. Si Minnie Sype ay hindi naghangad na maging isang ministro. Subalit siya ay nakikibahagi sa pag-ebanghelyo, at ngayon ay dumating na ang pormal na paanyaya na ito ng kapatid ni Minnie na nagpunta sa Oklahoma ay nag alok na alagaan ang mga bata.

Nagboluntaryo si Ginoong Sype, "Mamma, kung papasok ka sa gawaing ito, tatabi ako sa iyo at gagawin kung ano ang kaya ko. Kaya kong kumanta at buksan ang mga pulong, at maaari mong sabihin sa mga tao ang katotohanan." (*Sype, Mga Sketch ng Buhay , 71.*)

Matapos masusing pag-isipan, naisip ng mga Sype na ang tawag ay mula sa Diyos. Pumasok si Sype sa ministeryo sa Oklahoma Territory, sa tulong ng kanyang asawa. Hindi nagtagal pagkatapos niyon ay naglakbay si Ginang Sype sakay ng kabayo at buggy na 13 milya papunta sa Ruth, Oklahoma, simbahan upang magsagawa ng prayer meeting at maglingkod sa mga mananampalataya doon. Bilang pagdating niya, hinikayat siya ng isa sa mga miyembro na magsalita nang gabing iyon tungkol sa batas ng Diyos. Sumagot

siya na hindi siya handa. Iginiit ng miyembro na kailangan niya, dahil ang isang lokal na mangangaral ay nagsisikap na puksain ang batas ng Diyos, at ang mga tao ay sabik upang

Iniisip kung paano sa maikling abiso ay mabibigyan niya ng katarungan ang pak-sa, subalit naniniwala na kung ano ang nais ng Panginoon na gawin niya ay hindi niya dapat tanggihan, Si Minnie Sype ay bumaba sa isang malaking bangin malapit sa bahay ng Miyembro para manalangin at mag-aral. Kaya malaki ang ginawa ng kanyang pag-aalala sa mga nawawalang kaluluwa ay nagpapabigat sa isang banda, ngunit ang kan-yang nakikitang kawalan ng kakayahan sa iba, na siya ay sumigaw sa Diyos para sa tulong.

Dininig Niya ang mga panalangin nito. Nagsalita siya nang malaya at may pananalig. Ang mga tao ay nagtuun ng pansin at pinabalik siya. Umuwi ang bagong ministro para maghanda. Nang bumalik siya, malaking bilang ng mga tao ang nagtipon. Sa gayon nagsimula ang pormal na ministeryo ni Minnie Sype, isang proseso ng pag-aaral pa, pangangaral, pag-asa sa Panginoon, at pagbibigay ng gantimpala sa kanyang masa-ganang pagpapala. Siya ay 32 taong gulang.

Pagkatapos ng ikalawang pagkikita sa Ruth, isang dalaga ang lumapit upang magkomento tungkol sa "sermon" ; pagkarinig ng katagang iyon na inilapat sa kanyang presentasyon ay nagulat si Minnie. Ang mga taong hiniling sa kanya na magdaos ng mga pulong na tinatawag siyang "babaeng mangangaral." Ang pagbansag na ito sa kanya ay nakapagpabalisa kay Mrs Sype at nabuo sa kanyang isipan ang ideyang "prejudice" sa ideya ng "mga babaeng mangangaral" mismo.

Dahil dito ay lumuhod na naman si Minnie. Habang iniisip niya ang pagpuna at mga kalaban niya na tiyak na makatagpo, siya ay sumigaw sa kawalan ng pag-asa, "Hindi ko kailanman magagawa ito!" Gayunpaman, sa kanyang pagdadalamhati ay nakatang-gap siya ng impresyon na naniniwala siyang mula sa Diyos: "Ang aking biyaya ay sapat na para sa iyo." (**2 Corinto 12:9, RSV.**) Tumayo ang batang ministro mula sa kanyang pag-kaluhod na determinadong tanggapin ang anumang gawain na maaaring hilingin ng Diyos sa kanya, at iniwan na lang niya ang magiging resulta sa Kaniya. Kung paanong negatibo ang naging tugon niya sa mga katagang "babaeng mangangaral", gayon din naman ang ibang tao sa kanya. Ngunit alam niya na ang kanyang tungkulin ay mula sa Diyos.

Hindi nagtagal matapos siyang pumasok sa ministeryo sa Oklahoma, nakaranas si Ginang Sype ng diskriminasyon laban sa mga kababaihan sa ministeryo. Nagsimula ang isang ministro ng Simbahang Kristiyano ng pag atake sa ipinangangaral ni Minnie. Nang humingi siya ng pagkakataong tumugon, Sumagot ang lalaki na hindi na siya mag-sasalita sa publiko sa mga babae. Binigyang diin niya ang punto na hindi dapat magsalita ang isang babae sa publiko. (**Sype, Mga Sketch ng Buhay, 73-76.**)

Iniayos ni Minnie Sype ang bahay paaralan upang gamitin sa susunod na gabi. Pagdating niya, maraming tao na ang nagtipon. Matagal nang nanalangin si Minnie

tungkol sa bagay na ito at humingi ng payo sa pamunuan ng simbahan. Tinanong niya ang kasalukuyang Kristiyanong ministro, upang samahan siya sa harap ng bulwagan, ang kawalang pansin at hindi maayos na pag uugali ng kanilang mga tagapakinig. Ang sapagkat wala siyang ibang nais kundi ang gumawa ng kapayapaan sa kanya.

Dahil sa mga pag-atake sa kanya, ipinagtanggol niya ang kanyang sarili. Iginiit niya na tumanggap siya ng kanyang atas mula sa Panginoong Jesus Mismo—na, pagkatapos ng Kanyang pagkabuhay na mag-uli ay inatasan si Maria na pumunta upang sabihin sa mga kapatid na Siya ay buhay. Inangkin lang ni Minnie na siya ay sumusunod sa mga yapak ni Maria, na nagsasabi sa mga tao na si Jesus, na nabuhay na mag uli, at darating na naman. **(Juan 20 :17.)** Sumunod na binanggit ni Ginang Sype ang pagkumendasyon ni Pablo sa ilang kababaihang manggagawa sa Roma, kabanata 16, partikular na si Febe, isang ministro sa Corinto na tumulong kay Pablo, at pagkatapos pumunta sa Roma, ay pinuri ni Pablo. **(Roma 16:1, 2.)** Itinuro niya na sina Priscila at Aquila ay nagtrabaho kasama ni Pablo sa pagbibigay ng e-banghelyo. **(Roma 16:3, 4; Gawa 18:18, 26.)** Tinukoy niya ang iba pang mga babaeng pinuno ng Bibliya. Si Miriam, kapatid ni Moises, ay nagtrabaho sa pangangasiwa; Si Debora ang namuno sa Israel bilang hukom. Ang apat na anak nina Ana at Felipe lahat ay nagpropesiya. **(Mikas 6:4; Mga Hukom 4:4-9; Lucas 2:36-38; Gawa 21:8, 9.)**

Oo, pumayag sila, ang mga kababaihan na sinabihan sa I Mga Taga Corinto 14 na manahimik upang maiwasan ang pagkalito, ngunit ang mga lalaki ay sinabihan din na manahimik sa parehong kabanata, upang panatilihin ang katahimikan sa ilang mga okasyon, din. **(II Mga Taga Corinto 14:34, 28.)**

Binanggit niya ang Mga **Gawa 2:17, 18**, na naghuhula na ang mga anak na lalaki at babae. Sinabi niya sa kapatid sa ministeryo na katunggali na siya ay huli na sa panahon at mga makabagong kabihasnan. ay nagsisimula na ngayon tanggapin ang babae bilang katulong na kwalipikado na makipagtulungan sa lalaki sa bawat mabuting trabaho. Sa mga bansang pagano, binigyang-diin ni Minnie, na ang mga kababaihan ay inaapi at itinuturing na mababang uri. Ngunit mas naliwanagan ng pangkasalukuyang sibilisasyon, na mas mahusay ang pagtrato sa mga kababaihan tumanggap ng Kaligtasan. Sinabi ni Minnie ay naglingkod lamang siya sa Oklahoma para sa layuning maging isang pagpapala, subalit ngayon ay nadama niyang tinatrato siya tulad ng pagtrato sa mga babaeng pagano.

Ang katunggaling ministro ay nakatingin sa ibaba sa pagtatapos ng depensa ni Ginang Sype. Ang nais lang ni Minnie ay magkaroon ng pag asa na baka maging magkabiligan sila ng katunggali. Nagtagumpay ang kanyang apela. Ang lalaki ay hindi na muling kumontra sa kanya sa publiko tungkol sa kanyang trabaho, at itinuring siya nitong kaibigan.

Noong Hulyo 1902 binisita ng Oklahoma Conference president, na si Elder G. F. Haffner, ang Gyp at Putnam. Sa Gyp binisita niya ang unang simbahan na itinatag ng Sypes.

Ngayon, bilang isang bunga ng kasipagan sa pakikipagtulungan sa Banal na Espiritu—ang pangangaral at pagbisita ni Minnie, pag-awit at pagtulong ni Logan—ay tinanggap ni Elder Haffner ang pitong nabinyagan sa pamamagitan ng binyag at ilang iba pa sa pamamagitan ng pananampalataya, na inorganisa sila sa isang bagong simbahan sa Putnam.

Habang nasa Putnam, nalaman ng conference president na ilang ministro na nauna ay nagsikap magtayo ng Iglesiya doon. Sinikap nila na walang tagumpay. Natalo na sila ng babaeng ministra ay napatunayang me kakayahan sa pag-ayos ng mga problema sa pag-uugali at nahawakan ang atensyon ng mga tao. Umalis ang pangulo ng Kumperensya na may papuri sa kanyang mga labi para sa babaeng lingkod. Ipinahayag ni Elder Haffner ang pag-asa na ibabangon ng Diyos ang iba pang matatapat na manggagawa sa Gyp, na susunod sa halimbawa ng mga Sipe, mga taong lubos na ipagkakaloob ang kanilang sarili sa gawain, hindi pagsuko hanggang sa makita nila ang mga resulta. ***(Kinuha mula kay G. F. Haffner, "Isang Pagbisita sa Gyp at Putnam," Southwestern Union Record, Hulyo 7, 1902.)***

Napagkasunduan na si Minnie Sype ang susunod na magsasagawa ng mga pulong sa Taloga kasinsabay sa pag-aalaga ng gawain sa Putnam. Ito ay habang nagtatrabaho siya sa Putnam at Taloga na Ginang Sype ay nakatagpo ng hamon sa debate na iniulat sa unang kabanatang ito. Sa tulong ng kanyang asawa, si Minnie Sype ay nagdaos ng tatlong magkakahiwalay na pagsisikap sa lugar ng Putnam, pagdadala ng 42 na mga convert upang magalak sa Panginoon.

Sa taunang kumperensya at "camp meeting" ng Oklahoma, na naabot ng Sypes bago sa panahon ng Setyembre 1902, si Minnie Sype ay nabigyan ng isang ministerial lisensya, bilang ministra, at 18 lalaking ministro. *(Ang Oklahoma Conference noong panahong iyon ay walo lamang ang inorden mga ministro, pati na ang conference president. Samakatuwid sa maagang panahong ito ng denominasyonal na pag-unlad, ang isang babae ay maaaring maging isa sa isang karamihan ng mga lalaking ministro na kredensyal.)* Sa pananaw sa tagumpay na nararanasan ni Ginang Sype sa pagtatayo ng mga simbahan, hinikayat ng Conference ang Committee na kilalanin ang kanyang ministeryo sa pamamagitan ng paglilisensya sa kanya.

Ginawa ni Minnie Sype ang karamihan sa karaniwang mga tungkulin ng isang ministro. Noong Setyembre 30, 1902, siya ang nag-oficiate sa isang kasal, na nagkakaisa sa kasal W. L. Manfull, ng Addington, Indian territory, at Miss Myrtle Day, ng Gyp, Oklahoma Territory. Ang nobya ay ang ate ni Minnie. Isinulat ni Ginang Sype sa kanyang artikulo sa Talaan hinggil sa kasalan na parehong nobya at nobyo ay dating mula sa Iowa, kung saan Mr Manfull ay naging "isang mabuti, tapat na manggagawa" sa pinagtatrabahuhan na simbahan. *(Talaan ng Timog Kanlurang Unyon, Oktubre 13, 1902.)*

Isang huwaran ang itinakda kung saan nagtuon si Ginang Sype sa pag-ebanghelyo sa tolda noong tag-init. Pagkatapos, nang maging napakalamig ng panahon para sa tolda, nagdaraos siya ng mga miting sa isang school house o sa mga bahay ng mga interesadong tao. Bagaman ang kanyang sipag ay karaniwang ginagantimpalaan ng kapansin pansin na tagum-pay, may mga pagkakataong hindi agad nagbunga ang lahat ng pagsisikap niya. Naranasan niya sa Taloga na hirap na hirap siya. Habang ang kanyang ministeryo ay patuloy na umaakit sa mga baguhan sa Putnam, pinatunayan sa Taloga na malakas ang kalaban na lumaban sa mga katotohanan sa Bibliya, paglalahad ng batang ministro.

Matapos mangaral ng 26 na sermon at magsagawa ng 41 pagbisita, nagpasiya si Ginang Sype na dahil wala pang malaking interes na ipinakita, maaari niyang isara ang mga pulong ng Taloga at maging malinaw pa rin sa harap ng Diyos sa paghuhukom ang hinde pagtanggap nila ng katotoha-nan. Sinabi niya tungkol kay Taloga na ang buong kapitbahayan ay lumitaw na kumbinsido ngunit hindi nagbalik-loob. Samakatuwid ang mga Sype ay nagpatu-loy sa Meno, Oklahoma, pagtanggap sa mga turo ng Adventist. Labinlima ay idinagdag sa Putnam simbahan, at mula sa mga pulong malapit sa Meno 25 kinuha ang kanilang paninin-digan para sa Panginoon at idinagdag sa Concord Church. Sinabi pa niya na Si Ginang Sype ay nagtrabaho nang hus-to, na nangangaral ng 244 na sermon sa buong taon, na may hawak na 89 na pagbabasa ng Bibliya, pagbisita na 484, at pagkuha ng 22 subscription para sa mga pa-peles sa para sa mga pulong sa unang bahagi ng 1904. Malinaw ito sa kanyang mga liham ng panahon na ang pagbaligtad ay hindi naging hadlang kay Minnie Sype na maging masaya sa paglilingkod sa Panginoon.

Minsan tinutulungan ni Logan si Minnie sa mga pulong. Nang naroon siya, pina-ngasiwaan niya ang pagtatayo ng mga tolda, nagsagawa ng mga serbisyo sa pag-awit, nag-alay ng mga panalangin, at tumulong sa pag-aalaga sa mga bata. Sa malugod na suportang ito, si Gng. Sype ay nangaral, nanalangin, at bumisita, na nakikibahagi sa masipag na gawain ng ebanghelismo. Sa ibang pagkakataon si Mr. Sype ay kasama niya ang mga bata sa bukid ng Oklahoma noong kailangan niyang pamahalaan ang ari-arian. Pagkatapos ng kanyang kasal, hindi na kayang alagaan ng kapatid ni Minnie ang mga bata. Bilang taga-pagpauna ng mga mobile home ngayon, nagtayo si Ginoong Sype ng ganoong bahay; ito maaaring ilipat sa mga gulong sa mga site ng pagpupulong, na nagpapahintulot sa pamilya ng mas maraming Kaginhawahan kaysa sa isang tolda. Tuwang tuwa si Ginang Sype na magkakasama ang pamilya sa ganitong paraan. **(Sype, *Mga Sketch ng Buhay*, 85.)** Kapag kasama niya ang mga bata, may talino siya, praktikal na paraan ng pag aalaga sa kanila. Simple at masus-tansyang pagkain ang niluto niya. Sa panahon ng pagaalaga ng maliit na Anna ay minsan ilagay ito sa pagtulog sa likod ng “pump organ” sa plataporma para madaling makita sa mapagbantay na mga mata ng kanyang mga magulang.

Tinawag Ng Diyos

Sa Meno ang pag eebanghelyo ni Ginang Sype ay nagbunga ng isang pagtaas sa pagiging miyembro ng simbahan mula sa 5 sa 29. Ang iba ay nagsimula nang mag-ingat ng Sabbath ngunit hindi pa sila miyembro. Ang inorden na ministro na isinugo upang binyagan ang mga bagong binyag sa Meno, si Elder A. E. Field, ay humanga na isang 75 anyos na lalaki na sumuko sa kanyang tabako at sumasamba sa araw ng Sabbath. Ang gayong nakikitang katibayan ng gawain ng Espiritu ay bumubuo ng malaking bahagi na ng “bayad” ni Minnie Sype para sa mahirap na paggawa na kung saan siya ay nakatanggap ng kakarampot na bayad sa pera.

Nasiyahan si Ginang Sype sa pagbuo ng isang samahan ng mga kabataan upang makatulong na gawing simbahan sa isang kaaya-aya at kapaki-pakinabang na lugar para sa mga kabataan. Isang hindi gaanong kaaya-aya, ngunit lahat ng tipikal na kaganapan ay naganap sa Meno nang ang isang ministro ng isang “mainline” denominasyon ay nagbukas ng “verbal fire” sa mga Adventist. Dahil si Minnie ang humahawak ng sitwasyon nang may karunungan, tumigil ang mangangaral sa kanyang pag atake nang maobserbahan niya na ang kanyang mga ginawa ay nagsusulong ng dahilan na kanyang tinutulan.

Sa kanyang ulat sa Taunang Pulong ng Oklahoma Conferenceng 1904, ay iniulat ng Presidente, ang tungkol sa trabaho ni Mrs Minnie Sype na siya ay nagganap ng dalawang matagumpay na mga pulong, na nagdadala ng humigit kumulang na 42 na tao sa ganap na Simbahan. Nakatingin sa ulat para sa lahat ng mga ministro, makikita ng isa na si Minnie Sype ay pinagpapala ng Panginoon bilang isa sa mga pinaka produktibong ebanghelista sa Kumperensya. ***(Kinuha mula kay FG. F. Haffner, "The President's Address," Record, Setyembre 12, 1904.)***

Hanggang sa puntong ito ang gawain ng mga Sypes ay nakatuon sa pag eebanghelyo sa dating mga lugar na hindi pa naggagawan. Gayunpaman, upang makapagbigay ng isang paaralan ng simbahan para sa kanilang mga anak, pinili nilang tanggapin ang isang panawagan para kay Ginang Sype na maging pastor sa Enid noong 1905, kung saan mahusay na nilang naitatag ang gawain. Tuwang-tuwa siyang makita ang mga pintong nagbubukas sa gawain sa bawat bahagi ng lungsod.

Sa panahon ng Mayo 1905 ang Sypes ay nagtamasa ng inspirasyon ng pagdalo sa Heneral Sesyon ng Kumperensya sa Washington, D.C. Pagbalik nila, nagsikap mabuti si Minnie sa Enid at Meno, sa tulong ng kanyang asawa. Sa pagitan ng Pangkalahatang Kumperensya at ng gitna ng Agosto ay nagpakita sa ulat ni Minnie ng 118 pagbisita ng gawain, 34 sermons na ipinangaral, 10 iba pang mga pagpupulong, at 12 pagbasa ng Biblia ang naidagdag.

Nangangasiwa sa itinatag na simbahan at paaralan sa Enid, natagpuan ni Minnie na habang nagtatrabaho siya na kasama ang mga kapatiran na magkatulad sila ng pananampalataya ay nakatagpo ng ilang bagong hamon. Si Satanas ay sabik na sabik at hina-ngad na maging sanhi. Siya ng alitan at pagkakahati-hati ng Iglesiya. Subalit sa labis na panalangin ay dinala ni Minnie ang krisis sa resolusyon, at ang mga miyembro ng simbahan ay nagsikap na dalhin ang mga nabinyagan kay Cristo.

Si Ginang Sype ay hindi nagdaos ng regular na serye ng mga evangelistic meeting sa Enid. Sa halip, pinatatag niya ang kanyang simbahan upang magtrabaho para kay Cristo. Ibinenta ng mga miyembro ang literaturang Kristiyano, at napuno ng mga mambabasa ng mga aklat sa "display rack", at sila ay nagpatakbo ng isang "Christian aid society". Kahit ang maliliit na bata ay nagbenta ng mga papeles pang-Simbahan. Patuloy na dumami ang mga miyembro ng Simbahan.

Dalawa sa mga batang Sype, sina James at Anna, ang nag aral sa paaralan ng simbahan ng Enid, ngunit si Ross ay matanda na sa gulang upang pumasok sa Keene Industrial Academy sa Texas. Sabik na sabik sa pagnanais na makapag-aral pa, nagpasiya si Minnie Sype na samahan ang kanyang anak sa Texas na paaralan. Naroon siya hanggang sa ginanap ang Union Session sa Keene noong taglamig. Sa oras na iyon ang pangulo ng Kumperensya ay umapela kay Ginang Sype nang kagyat, "Kailangan ko ibalik ka sa kaparangan." Kaya't ipinagpatuloy niya ang kanyang trabaho, na nagbibigay sa Diyos ng responsibilidad para sa anumang karagdagang paghahanda na kailangan niya.

Ang mga Gawain nina Minnie Sype at ng iba pang mga ministro ay sinuma sa Pampangulong Taunang Ulat ng Kumperensiya na inihatid noong Agosto 27, 1905. Una, isang pahayag ang ginawa hinggil sa Gawain ng bawat isa sa mga inorden na ministro sa kumperensya. Tapos nag-report ang Panginoon." Kaya ipinagpatuloy niya ang kanyang gawain, na ibinigay ng Diyos na responsibilidad sa kanya sa anumang karagdagang paghahanda na kailangan niya.

Sa Oklahoma Conference Session na ginanap sa Oklahoma City, ang gawain ni pangulo sa gawain ni Sister Minnie Sype: 31 ay idinagdag sa simbahan bunga ng kanyang mga pagsisikap, karamihan sa kanila ay bininyagan ng lokal na elder. Bukod dito, 9 o 10 na mga nag-aaral maging myembro ay nag-iingat na ng Sabbath. **(Mula kay FG. F. Haffner, "Talumpati ng Pangulo ng Kumperensya," Talaan, Setyembre 12, 1905.)**

Sa iilang kaso kung saan ang mga binyag ng ibang mga ministro ay mas marami kaysa kay Ginang Sype **(marahil 40 o 50)**, Ito ay kumakatawan sa gawain ng isang grupo na dalawa o higit pa ang mga ministro. Si Minnie, sa kabilang banda, ay karaniwang nagtatrabaho sa kanyang sarili, maliban sa tulong ng kanyang asawa, na makakatulong din siyem-pre sa lahat ng iba pang mga ministerial team.

Pagkatapos ng pulong sa kampo noong 1905, lumipat ang Sypes mula Enid patungo sa Carrier. Ang mensahe ng Adventist ay ipinangaral doon sa ilalim ng mga pangyayari na resulta sa maraming tao ang nagpasya laban sa katotohanan at nagtatanggi. Sa mahirap na sitwasyong ito itinayo ng mga Sypes ang kanilang tolda at sinimulan ang ka-nilang mahirap na programa ng pagbisita sa mga tahanan sa araw at pangangaral sa tolda sa gabi.

Sa ilang bahagi ng bayan ang mga residente ay napaka-salungat na halos hindi nila papasukin ang mga Adbentists sa kanilang mga tahanan; kung papasukin nila sila, kakailanganin nilang walang talakayan tungkol sa relihiyon. Bukod sa maling pananaw, ang ebanghelista at ang kanyang asawa ay kinailangang makipagkumpetensya sa mga karnabal, sayawan, at palabas sa Carrier. Isang palabas ang nagtayo ng tolda nito mga 50 metro mula sa “evangelistic tent” at gabi-gabi na sinasabi sa mga tao na walang pulong na gaganapin sa tolda ng pangangaral!

Ang mga Sype ay nagpatuloy kaagad sa ilalim ng mga mahirap na kalagayang ito, at sa tulong ng Diyos. Si Minnie Sype nangaral sa kabuuan na control niya. Mas direkta ang sumunod na taktika ng oposisyon. Nang magsimula na siyang mangaral ng isang gabi, narinig ni Ginang Sype at ng nagulat na kongregasyon ang malalaking bato na humihip sa bubong ng tolda sa ibabaw mismo ng ulo nila. Nagdarasal para sa karunungan, sinabi ng mangangaral sa kongregasyon na huwag maging takot na takot. Sinabi niya na ang mga bato ay nakatuon, hindi sa mga taong dumalo, kundi sa mga pagsasagawa ng pulong. Kung may nasaktan, kami na lang ng asawa ko, sinabi ni Ginang Sype.

Tiyak na humanga ang kanyang mga tagapakinig na marinig ang mahinahong pagpapatuloy nito sa mismong pangangaral. Sa kalaunan ay tumigil ang pambobomba. Kinabukasan ay binilang nina Ginoong at Ginang Sype ang 35 na bato at mga buong uling na ibinato sa kanila. Walang pinsala maliban sa ilang butas sa tent. Lagi nilang inaalaala ang gabing iyon bilang isang panahon na napakasarap magtiwala kay Jesus. Sa halip na matakot, natagpuan ng mga Sype ang kanilang determinasyon na manatili at magpalakas. Ipinagpatuloy nila ang mga pagpupulong hanggang Oktubre 12 at pagkatapos, ayon sa plano nila, binaba ang tolda.

Ang ilang mga magandang resulta ay nagmula sa mahirap na pagsisikap sa Carrier. Isang pamilya na hindi pa nagiging mga Kristiyano ay nanindigan na sundin ang lahat ng utos ng Diyos at nagging matatag sa lahat ng punto ng katotohanan. Matapos ibaba ang tolda, inilipat ng mga Sype ang mga pulong sa isang bahay paaralan limang milya ang layo sa Carrier. Dito paulit-ulit na itinuro ni Ginang Sype sa isang buong kabahayan ng mga taong interesado sa mga katotohanan ang Bibliya. Nasiyahan din siyang mangaral, sa tulong ng isang interpreter, sa mga German Adventist sa lugar.

Sa loob ng limang taon nagtrabaho masigasig si Minnie Sype sa Oklahoma Territory, pagtatayo ng mga simbahan kung saan wala noon, at nagpapalaki at nagpapalakas sa mga umiiral na simbahan.

Gayunpaman, ang kanyang kalusugan ay hindi mahusay. Sa maraming lugar ang tubig ng Oklahoma ay nagkaroon ng alkali content, na tinatawag na gyp (mula sa gypsum, karaniwan sa matigas na tubig), na napakahirap sa tiyan ni Ginang Sype. Madalas siyang magdusa at matagal na nagsusuka. Nirekomenda ng mga doktor ang isang pagbabago ng klimatoryo. Ang pangulo ng Iowa Conference, na bumibisita sa pulong ng kampo ng Oklahoma noong 1905, ay hinimok ang mga Sypes na bumalik sa kanilang tahanan sa estado ng Iowa. Nang sumunod na taon, sa pagtingin sa kalusugan ni Ginang Sype, nagpasya ang pamilya na tanggapin ang paanyaya na magtrabaho sa Iowa. Iniwan nila ang Enid sa unang araw ng Mayo 1906.

Ang pagtapak muli sa lupa ng Iowa ay isang emosyonal na pangyayari para kina Logan at Minnie Sype. Sila at ang tatlo nilang anak ay isinilang sa ganoong kalagayan. Sa pagbisita sa kanyang pamilya, natagpuan ni Minnie Sype ang isang batang ministro na nagsasagawa ng pagsisikap sa Afton. Hiniling ng Presidente ng Kumperensiya na tulungan siya hanggang sa “camp meeting” noong Hunyo. Dito unang narinig ni Minnie Sype ang paniniwala ng mga Adbentista, sa kanyang pag-alaala. Mayamang karanasan ngayon ang mag turo sa iba sa Afton. Kasabay nito, maaari niyang bisitahin ang kanyang pamilya. Si Minnie ay nagpapasalamat ng makita ang bunga ng mga miting na iyon ay ang dalawa niyang mga kapatid na babae mula sa kanyang mga taon ng pagdarasal at pagpapatotoo.

Sa ikaapatnapu't tatlong taunang Sesyon ng Iowa Conference, na ginanap noong Hunyo 1906, ang Komite sa mga Kredensyal at Lisensya ay nagrekomenda ng pitong tao upang maging Credentialed Ordenadong mga ministro; 19 ay iginawad ang ministerial lisensya, kabilang si Mrs Minnie Sype. (*"Conference Proceedings," Iowa Workers' Bulletin, Hunyo 19, 1906: 195.*)

Pagkatapos ng pulong ng kampo ang Sypes ay nagsimulang magtrabaho sa Timog Silangang bahagi ng Iowa sa Fairfield. May natitira pang mga myembro sa simbahan doon, ngunit marami ding miyembro ay lumipat, at hindi naman kalakihan ang dumalo. Hinati ni Ginang Sype ang bayan sa mga distrito. Sila ay nagbahay bahay ang mga miyembro at namahagi ng mga tract, at sa ikatlong pagbisita ay nagtanong sila para sa pribilehiyong magdaos ng mga pag-aaral sa Biblia. Si Minnie ang nangaral at nagorganisa ng gawain. Ang gawain sa Fairfield ay sa ilang paraan ay isang mahirap na pakikibaka. Ang napakagandang bagong tolda—para saan personal na nalikom ni Minnie Sype ang pera—

nasubok nang may bagyo tumama sa Fairfield noong Agosto 15, 1906. Ang Sypes ay nagising ng hating gabi upang maranasan ang pinakamatinding bagyo sa buong buhay nila ng pagtotolda. Tila бага lahat ng tolda at mga tao ay naputol-putol.

Gayunpaman, habang ang mga puno ay pinuputol, mga bahay na walang bubong, at mga kamalig na pinuputol, iningatan ng Diyos ang kanyang mahalagang pangkat ng ebanghelistikong ligtas; at ang mga tolda ay walang pinsala maliban na lamang sa bahagyang punit ng tolda nila. Nagulat ang mga taga bayan kinabukasan nang makita ang mga tolda ng mga ebanghelistang nakatayo nang matibay pagkatapos ng bagyo. Ang mga lokal na ministro ay nagtrabaho nang buong talino laban sa panghihimasok na ito ng mga Adhiyento sa kanilang teritoryo.

Sa Fairfield si Ginang Sype ay may higit na suporta kaysa dati: sina Anna Camp na manggagawa ng Biblia at ang pamilya Caviness upang makatulong sa pagsasalita, pagbisita, at musika. Inihanda ni Ginang Sype ang mga maikling artikulo sa doktrina na tinanggap ng lokal na dyaryo. Dahil ang mga tao sa kalapit na Libertyville ay nagpakita ng interes sa pangangaral ni Ginang Sype, nagsimula siyang magtrabaho doon at sa Fairfield. Sa isang paanyaya na ginawa niya sa Libertyville, ang Banal na Espiritu ay tila napakalapit, at walong (8) tao ang lumapit para sa panalangin, anim (6) sa kanila ay hindi pa nabuhay bilang mga Kristiyano dati.

Isang ministro ng Swedish Methodist ang nag aral ng mga propesiya sa Bibliya kasama ang mga Sypes sa Fairfield at nag order ng prophetic chart. Gaano kalaki ang Adbentismo na ipinangaral niya sa kanyang kongregasyon, ang mga Sype lang ang makakahula. Nakaramdam ng pagkaapurado si Minnie Sype. Hindi niya alam kung gaano karaming oras ang lumipas sa magiging pagpasya ng mga tao para sa o laban sa kato-tohanan. Samakatuwid kapag nakumberte na, nagsimulang sumunod sa Sabbath at pagkatapos ay sumapi sa simbahan dahil sa mga pagsisikap, ay naranasan na, sa bayan ng Fairfield, ang mga resulta ay tila lalong matamis.

Limang tao ang sumali sa simbahan ng Fairfield sa pamamagitan ng propesyon ng pananampalataya at dalawa sa pamamagitan ng sulat sa Sabbath. Agosto 31, na may tatlo pang naghihintay ng binyag. Pagkatapos magtrabaho nang maaga at huli, sa pagitan ng bagyo at pagsalungat, itinuro ni Minnie Sype na ang Sabbath ay isang araw ng selebrasyon. Siya at ang natitirang bahagi ng koponan ay maaaring sabihin na bagaman ang Fairfield na hinarap nila ay isang nakakapagod na pakikibaka, sa pamamagitan ng pananampalataya sa Diyos ay nagtagumpay sila.

Habang siya ay pastor ebanghelista sa taong iyon sa Fairfield, pinangunahan ni Ginang Sype ang mga miyembro sa pagsasakripisyo at pagtatrabaho hanggang sa mabayaran nila ang utang nila sa simbahan. Ito at pinayagan ang simbahan na sumulong. Sa panahon ng Taglamig ng 1906 1907, si Ginang Sype ay nagdaos ng mga pulong sa Darbyville.

Natapos ang mga miting noong Abril. 12 katao—karamihan ay matatanda—ang nakipag-isa sa simbahan. Ilang lalaki na nag-balik loob ang nakasanayang paglalaro ng baraha, pag-inom ng whisky, at paninigarilyo ng tabako. Ang ebanghelistang ito ay lubos na naghanda sa mga tao para sa binyag. Si Minnie Sype ay naging lalong kasangkot sa pang-kalahatang gawain ng Kumperensya. Sa "Ang aming Camp Meeting Symposium," na lumitaw sa Iowa Worker's Bulletin bago sa "Camp Meeting" at sa "Conference Session" ng 1907, si Ginang Sype ang nag-iisang babae na nag-ulat, kasama ang ilang lalaking ministro. Isa sa mga pulong ng sesyon ng Kumperensya ay tinalakay ang kahalagahan ng pang-araw-araw na pag-aaral ng aralin sa Sabbath school. Ikinuwento sa nakalimbag na ulat kung paano natuto si Ginang Sype na pag-aralan ang kanyang leksyon sa Paaralang Sabado habang naghuhugas, nagtatahi, at nag-aalaga ng kanyang anak. Sa pag-aaral sa ganitong paraan sa buong linggo naghanda siyang magturo sa isang klase tungkol sa Sabbath.

Ngayon lang siya nabalitaan mula sa isang dating miyembro ng kanyang klase; ang babaeng ito, na walang mga Adbentista sa kanyang pamilya, ay nag-iingat ng Sabado dahil sa kung ano ang mayroon siya natutuhan sa klase sa paaralan ng Sabado. (***"Mga Paglilitis sa Kumperensya, Ikalabing isang Pulong," Iowa Workers' Bulletin, Hunyo 18, 1907, 193 ff.)***)

Si Ginang Sype ay isang pinahahalagahan miyembro ng "conference ministerial team" na ang kredensyal ay -ang paglilingkod at patuloy siya na naging lisen-siyadong ministro; at sa Iowa, gaya ng sa Oklahoma, ang Conference ay nag-employo ng mas maraming lisensiyadong ministro kaysa sa inorden.

Lumipat sa ibang lugar si Ebanghelista Sype. Sa Winthrop para sa isang maikling panahon siya ay nagkaroon ng tulong mula sa isang inorden na ministro, si Elder E. G. Olson; binanggit niya ang kanyang sarili bilang tumulong kay Ginang Sype. Nang bisitahin niya ang kanyang mga anak sa Stuart Academy, minsan ay si Ginang Sype ay inanyayahan na magdaos ng mga espirituwal na miting para sa mga estudyante. Isang araw ay tinanong siya ng principal upang magsalita sa kapilya sa paksa ng dalisay at malinis na pamumuhay. Hindi niya naramdaman na alam niya kung ano ang sasabi-hin sa mga taong iyon na mapaghamong madla sa mataas na paaralan. Gayunman, taimtim siyang nanalangin sa Diyos na ibigay sa kanya ang kinakailangang mensahe. Sinagot siya

sa mga panalangin ito. Malayang nagsalita ang babae, at siya ang nagsimulang bumuhay sa mga mag aaral, dahil si Ginang Sype ay maaaring gamitin ng Diyos upang maabot ang iba't ibang mga grupo: mga bata, kabataan, at matatanda.

Natagpuan ang kanyang mga sermon na makapangyarihan, makapangyarihan, at kaakit-akit. Mahilig ang mga taong nakakakilala sa kanya na alalahanin ang kanyang katauhan at pangangaral. *(Makikita sa mga liham sa manunulat mula sa: W. A. Howe, Hendersonville, N.C., Agosto 5, 1989 (Tingnan sa apendiks A, 2.1); Mr. Joseph S. (Lorene) Moore, Arlington, Washington, Hulyo 7, 1984 (Tingnan sa apendiks A, 2.2); Dr. J. M. Sorenson, Riverside, California, Hulyo 15, 1984, Tingnan sa apendiks A, 2.3.)*

Si Ginang Sype ay dumalo sa Union Conference Session na ginanap sa Minneapolis sa Tagsibol ng 1908, kung saan ang Iowa Conference Committee ay bumoto upang hilingin sa kanya na lumipat sa Hilagang Kanluran sulok ng estado. Ang ina ni Logan, na matagal na niyang inaalagaan, ay kamakailan lang namatay, kaya malaya siyang lumipat kasama si Minnie. Dumating ang mga Sype sa Hawarden noong gabi ng Mayo 13, 1908, at nang gabing iyon din dumalo si Ginang Sype sa isang union prayer meeting na itinataguyod ng ilang denominasyon. Siya ay nabahala nang marinig niya ang isa sa apat na ministro na nagpapasalamat sa Diyos na magkaroon ng mahabang panahon ng kapaya-paan bago matapos ang panahon. Pagmamasid sa mga maimpluwensyang mukhang ito mga ministro, tinanong ni Minnie ang sarili, "Sino ako, at ano ang magagawa ko?" Siya ay 39 taon ng edad, walang pormal na edukasyon, kundi sa apoy para sa Diyos. Habang tinatanong niya ang mga ministrong ito, kung ano ang magagawa niya na maraming paki-nabang, malinaw ang sagot sa kanya, "Hindi sa pamamagitan ng lakas, ni sa pamama-gitan ng kapangyarihan, kundi sa pamamagitan ng aking Espiritu, sabi ng Panginoon." (Zacarias 4:6.)

Kinabukasan habang naghahanap ng lugar pagtatayuan ng tolda, nakasalubong ni Minnie ang Baptist minister. Nagtanong sa kanya, "Nakikilala mo ang mga batas sa Biblia, di ba?" Sumagot si Minnie; "Ginagawa lang namin ang ipinangangaral ninyong mga Bautista sa tanong ng batas. Ipangaral ninyo ang Sampung Utos; iniingatan namin ang mga ito."

Hindi nagtagal ay inilipat ng mangangaral ang paksa sa panahon, at nanatili ang relasyon pang-kaibigan. Inanyayahan si Ginang Sype na magsalita sa Baptist Missionary meeting. Matapos itaas ng mga Sype ang kanilang maliliit na tolda at naghahanda na sa pagtatayo ng malaki, ay isang lalaki ang nagsabing may pahintulot siyang gamitin ang mismong lupang iyon sa pagtanim ng hardin at siya ay gustong aruruhin ito. Tiniyak sa kanya ng mga Sypes na gumawa sila ng tamang mga kaayus

upang gamitin ang bakan-teng lote. Ang nakakadismaya na katotohanan ay habang ang mga Sypes ay gumawa ng kanilang Kasunduan sa isang lalaki, ang hardinero ay nakikipag ugnayan sa iba.

Sa harap ng hindi magandang katotohanang ito, taimtim na nanalangin ang mga Sype. Pagkatapos ay nakilala ni Ginang Sype isang kasama ang “real estate man” kung saan siya nakakuha ng pahintulot na gamitin ang lote at nag-alok na bayaran siya ng 5 dolyar para sa paggamit ng lupa; na magbabayad sa ng problema sa hardinero,, naisip niya, sa pagkuha ng ibang balangkas. Sabi ng “real estate man” gagawin niya kung ano ang kaya niya. Makalipas ang isa o dalawang araw ay nagpasalamat ang mga Sype sa Panginoon nang malaman nila na sila ay papayagang gamitin ang lote. (Ang pangyayaring ito ay naglalarawan ng pamamaraan ni Ginang Sype sa paggawa sa mga problema. Una siyang humingi ng patnubay at tulong sa Panginoon; Pagkatapos ay gumawa siya ng gayong aksyon bilang inspirasyon at kahusayan sa pag iisip. (Ang limang dolyar ay may mas malaking kahalagahan noong 1908 kaysa ngayon.)

Hindi nagtagal, nakatayo ang malaking tolda. Ang pagtataas ng malaking tol-da ay isang madulang pangyayari na napukaw ang atensyon ng buong sambayanan. Pero, ang gabi pagkatapos ng masayang pagtataas ng tolda sa Hawarden, isang malaking bagyo ang sumalakay sa lugar at pinasabog ang malaking tolda at isa sa mga maliliit na mga sa lupa. Ang saloobin ng mga Sypes ay ito ang gawain ng Panginoon, at kung nais Niya ay ulitin uli ang pagtatayo, yun ay gagawin nila. Sa pagitan ng mga shower, kung minsan ay nagtatrabaho sa ulan, muli nilang itinaas ang tolda. Isinulat ni Ginang Sype, "Nahadlangan tayo ng mga ulan at bagyo, ngunit pinahusay ang mga pagkakataon nang dumating ang mga ito, at pinagpapala tayo ng Panginoon. Maganda ang ating tapang, at hindi kailanman tumingin sa ibang paraan kundi sa mas maliwanag; at alam nating malapit nang dumating si Jesus." ***(Kinuha mula sa Field Mga Ulat. Hawarden, "Iowa Workers' Bulletin, Hulyo 14, 1908: 2; idinagdag ang diin.)***

Sa kabila ng pagtutol, sinimulan ni Minnie Sype ang mga serbisyo sa Sabbath. Ang kanyang trabaho sa Hawarden ay lumaki sa lawak. Nang isara ni J. W. McComas, isa pang lisensiyadong ministro, ang kanyang mga pulong dahil sa minimal na mga resulta, siya ay ipinadala upang tulungan si Mrs Sype para sa isang panahon.

Nang ang mga pulong ng tolda ay nagsara, nag ulat si Minnie Sype ng siyam na matatanda ang pinapanatili ang lahat ng mga utos ng Diyos. Siya at ang kanyang mga katulong ay nagdaos ng mga pag-aaral sa Biblia sa mga tahanan ng 28 mga pamilya lingguhan. Patuloy na lumalaki ang pagdalo sa mga pagsamba sa araw ng Sabbath. Ang isang simbahan ay inorganisa sa Hawarden at pagkatapos ay isang paaralan ng simbahan.

Bininyagan ni Ginang Sype ang hindi bababa sa isang kandidato na inihanda niya para sa pagiging miyembro ng simbahan habang nasa Hawarden. iniulat ni Thomas Durst sa isang liham sa editor ng Insight magazine at sa pakikipagsulatan sa manunulat. Ang ina ni Thomas, si Lillian Durst, madalas nagsalita sa paglipas ng mga taon tungkol sa kanyang binyag sa isang stock tank ni Ginang Minnie Sype, isang full-time ministro.

(Kinuha mula kay Thomas E. Durst, "A Real Lady Preacher, Insight, Mayo 7, 1974: 2-3 (tingnan sa pahina 2 ng aklat na ito; Mula rin sa isang personal na liham at isang pangkalahatang liham na ipinadala sa manunulat ni Thomas E. Durst, Colville, Washington, Mayo 28, 1984, Tingnan sa apendiks A, 2.4.)

Posibleng dahil malayo si Hawarden sa Conference office, na matatagpuan tulad ng malayo sa hilagang kanlurang sulok ng estado sa hangganan ng South Dakota, ang Kumperensya pamunuan kung minsan ay pinapayagan si Ginang Sype na binyagan ang mga kandidatong kanyang inihanda, kung walang orden na ministro ang maaaring itakda.

Nang hindi na pumayag ang kondisyon ng lalamunan ni Ginoong Sipe na pangu-nahan niya ang pagkanta para sa mga pulong, siya ay nanatili sa kapatid na babae ni Min-nie sa kanyang bukid sa isang kalapit na estado, pagkuha sa kahabaan ni James, ang pangalawang anak. Sa panahong ito ay nalulungkot at labis na na hinahanap ni Minnie ang tulong ng asawa na nangunguna sa pag awit para sa mga pulong. Pagkaraan ng maikling panahon ay dumalaw siya sa asawa niya na si James at sinabi sa kanila na akala niya ay sa bukid din siya titira, para magkasama sila. Gayunman, parehong mariing tinu-tulan ng asawa at anak na lalaki ang pagsuko niya sa kanyang trabaho. Ang kanyang pamilya, na kinikilala ang kanyang kaloob, ay palaging nais na maging aktibo siya sa pag e-ebanghelyo.

Dahil pinalakas ng suporta ng kanyang pamilya, bumalik si Minnie, determinadong gawin ang lahat ng makakaya niya. Ito ay isang hamon. Kadalasan ay maghapon siyang nasa mga tahanan ng mga interesadong tao, na naniniwala bilang ginawa niya ito sa kahalagahan ng "one-to-one contact"; pero babalik siya sa kanyang nalulumbay na bahay at iiyak ang sarili na matulog sa gabi. Sa oras na ang trabaho ni Ginang Sype ay lumipat lalo na sa Cedar Rapids makalipas ang ilang buwan, lungkot na ang kanyang asawa kaya sumama sa kanya. Sumama sa kanya si James. Si Ginang Sype ay nagsilbing bahagi ng isang malaking "evangelistic team" para sa isang lokal na pagsisikap. Gayunman, minsan ay naglalakbay siya sa kanlurang bahagi ng estado upang palakasin ang gawaing sinimulan niya roon.

Noon pa man ay epektibo siyang nagbebenta ng libro at magasin, na naghaha-ngad na maikalat ang kasalukuyan katotohanan at minsan upang matugunan ang gastu-sin. Dahil sa kanyang karanasan, hiniling kay Ginang Sype na gumugol ng

ilang araw sa 1908 Canvassers' Institute. Ang kanyang payo, kapwa espirituwal at praktikal, hinggil sa kung paano gamitin ang panitikang Adbentista sa gawaing misyonero ay lubos na pina-halagahan. Sa Cedar Rapids, si James, na ang pag uugali ay nagbigay sa kanyang mga magulang ng ilang dahilan para sa pag aalala, ngunit ang isang mahabagin na batang ito gayunpaman, ay nagkaroon ng isang karanasan sa pagbabago ng buhay. Siya ay nakatulong sa isang pamilya kung saan ang asawa ay nagdurusa sa isang nakamamatay na sakit. Kapag namatay ang tao, lubos na naapektuhan si James. Sinabi niya sa kanyang na gusto niyang mabuhay ng mas mahusay na buhay—na walang buhay maliban sa buhay ng isang Kristiyano ang mahalaga.

Mula sa puntong ito gaganapin na daw ni James ang isang panggabing trabaho, at siya kinuha ng isang may sakit upang bantayan ang kanyang ina. ang ilan ay nangutang ng pera Isang gabi habang nag-hihintay si James na sumakay sa tren sa lugar, isang lalaking nag iinuman ang nakakuha sa pakikipag away sa ilang kalalakihan hinggil sa bagahe. Sa proseso ang lasing na lalaki ay sinuntok si James na nagbabantay sa tren. Nabuhay ang bata ng ilang araw. Sa Sabbath sa ospital siya hiniling sa kanyang ina na ipagdasal siya. Ginawa niya iyon, at nanalangin din siya. Hindi nagtagal ay siya namatay, noong Disyembre 10, 1911. Napakasakit ng puso ng kanyang mga magulang!

Hindi nagtagal matapos ang libing ni James, nagkasakit ang kanyang ama at sumama sa mga Manfull, ang kapatid na babae ni Minnie at ang kanyang asawa, sa Canada. Naisip ni Elder Manfull na ang Canada ay baka therapeutic ang klima para kay Ginoong Sype. Ito ang panahon ng pagsubok para kay Minnie. Nagkaroon din siya ng magagandang pangyayari sa kanyang buhay. Si Ross, ang panganay na anak, ay nagtapos kasama ang unang klase ng Oak Park Academy, Hunyo 12, 1912. Tuwang tuwa ang mga Sype sa kanilang anak na may scholarship at maaasahan. Si Anna ay nakakamit sa academy ng pagpapala rin. Ang responsibilidad ng pagbibigay ng lahat ng suportang pinansyal para sa pamilya, maliban sa anumang maaaring kumita sina Ross at Anna patungo sa kanilang mga gastusin sa pag aaral, naglaan ng palagiang hamon kay Minnie. Ngayon ang hindi inaasahang pagdaragdag ng utang para sa isang angkop na libing para kay James ang naglagay kay Ginang Sype sa isang pinansiyal na stress.

Ilang buwan na lang bago ito, nakabalik na si Ginang Sype mula sa biyahe para hanapin sa bahay ang mga gamit na nawasak ng sunog. Habang nagpapasalamat siya na ang kanyang mga mahal sa buhay ay hindi nasaktan, kinailangan niyang harapin ang katoohan na ang kanyang kagamitang pansuot ay binu-buo lamang ng damit na suot niya at ang laman ng kanyang maleta. Naubos na hindi na mapakinabangan ang bagong amerikana at iba pang damit na binili niya para sa isang kumperensya ng simbahan.

Ang pagpapalit ng mga damit at iba pang mga ari arian na nawala sa sunog ay nag ambag sa pinansiyal na sugat sa kanya. Maliit lang ang sweldo ni Minnie Sype, habang tila bulubundukin ang kanyang gastusin. Saglit siyang nananahi at nagbenta ng mga sumbrero upang madagdagan ang kanyang suweldo. Gayunpaman, hindi niya gusto ang paggugol ng oras sa mga proyekto na hindi nakakatulong sa kanyang trabaho.

May nagmungkahi na kung isusulat ni Ginang Sype ang kanyang mga karan-asan buhay, na tumuturo sa mga paraan kung paano siya inakay ng Diyos at sinuportahan siya sa mga paghihirap, ang libro ay maaaring magbigay ng inspirasyon at suporta para sa iba. Matapos pagnilayan ang ideya, siya nagpasya siyang gawin ang “assignment” na. Ito at tila isang angkop na paraan upang matugunan ang ilan sa kanyang mga gastos habang nagbigay ng materyal na magagamit ng Diyos sa pag-tulong sa iba. Bago matapos ang 1912, handa nang ipamahagi ang kaniyang aklat. Isinulat niya ito habang nagpapatuloy sa lahat ng kanyang regular na Gawain. Isang appointment lang ang nalampasan niya dahil dito, noong malapit na ang deadline. Ang pamagat ng aklat ay *Life Sketches and Experiences in Missionary Work*. **(Kinuha mula kay Minnie Sype, *Life Sketches and Experiences in Missionary Work Cedar Rapids, Iowa: The Torch Press, 1912*).**

Inirerekomenda ito ng mga empleyado ng Kumperensya bilang isang mahusay na paraan ng pagtuturo sa mga miyembro kung paano gawin ang gawaing misyonero. Ang kita mula sa libro ni Ginang Sype's ang ginamit ni Ross upang kumuha ng advanced na trabaho sa South Lancaster Academy at si Anna sa pag-aral muli sa Oak Park Academy para sa taong paaralan 1912-13. Noong 1916 ay nirebisa ni Ginang Sype nirebisa ang aklat. **(Minnie Sype, *Mga Sketch ng Buhay sa Gawaing Misyonero; Hutchinson, Minnesota: Seminary Press, 1916*.)**

Matapos ang malaking pagsisikap sa Cedar Rapids, naiwan si Ginang Sype na mamahala sa pagsubaybay. Inorganisa niya ang mga kawani at layko para mamahagi ng mga literaturang Kristiyano, magbigay ng pag-aaral ng Bibliya, at magsagawa ng gawaing medikal; resulta ng mga binyag. Si J. W. McComas, na may gusto kay Minnie Sype ay isang lisensiyadong ministro na, nakatulong sa kanya sa isang serye ng mga pulong, sa pamamagitan ng pagkakataong ito ay inordenahan. Bininyagan niya ang mga nabinyagan. Si Minnie Sype, dahil babae, kaya hindi makibahagi sa pagsulong tungo sa ordinasyon dahil ang panahon niya ay iniukol sa produktibo na paglilingkod sa Diyos taon taon.

Ang Iowa Workers' Bulletin para sa Hulyo 30, 1912, ay naglalaman ng mga kwento ng dalawang libing isinagawa ni Minnie Sype. Maganda ang pagkakasulat ng obituaries na ipinadala niya sa Bulletin. Siya ay tinawag na bumalik upang isagawa ang libing para sa isang Ginoong Booton sa Fairfield, kung saan siya dati nang pastor. Ang sermon sa libing na ito ay nagpapahiwatig ng pangkalahatang katangian ng isa pang

Asawa ng Magsasaka Naging Ebanghelista

Ang mga evangelistic meeting ay isinagawa sa malaking tolda, habang ang mas maliliit na tolda ay para sa pamilya at minsan ay book sales.

(Galing sa Kanan:) Evangelista Minni Sype, ang kanyang asawang si Logan, ang kanilang anak na si Anna, at isang kaibigan, sa Iowa.

Mga larawan sa kagandahang-loob ni Minita Sype-Brown.

tao, si Mary Greer, ay isang tao na nakonberti sa sunud-sunod na pagpupulong na isinagawa ng ebanghelista. Ang pangangaral ni Gng. Sype sa dalawang sermon sa libing na ito ay nagpapahiwatig ng pangkalahatang katangian ng kanyang ministeryo sa kumperensya.

. Bunga ng pagbibigay lamang ng pangalan ng isang interesadong tao sa Marion, Iowa, si Minnie Sype ay nag-karoon ng isang paaralang pang-Sabbtah pagpunta doon noong Oktubre 1912. Ang paraan na ito na dumating kay Mrs Sype ay resulta ng pagpunta niya linggu-linggo doon upang magbigay ng mga pag-aaral ng Biblia, sa mga interesadong babaeng inimitahan mula sa kanyang mga kapitbahay at kaibigan. Isang paaralan ng Sabado na may 28 katao na naroroon sa unang pagkikita nito ang nagging bunga. Kasabay nito, hawak ni Ginang Sype ang Linggo ng umaga para sa mga pulong sa Marion jail, na nagbibigay ng mga artikulo para sa mga pang araw araw na papeles sa Cedar Rapids, at paghahanda sa paglulunsad ng kampanyang Harvest Ingathering. Nag-biyahe si Ginang Sype sa paligid ng Iowa Conference sa pagpapalakas ng mga simbahan.

Nang magkasakit si Elder Schopbach, ipinadala si Ginang Sype sa buong estado sa Carroll, Iowa, upang ipagpatuloy ang kanyang serye ng mga pagpupulong. Sa ilalim ng kanyang ministeryo isang grupo ng mga mananampalataya ang nabuo sa Carroll, at si Mrs Sype ay nag-simulang nagtrabaho sa pagbibigay ng isang angkop na lugar ng pag-samba. Tinulungan niya ang mga miyembro na makapagsimula ng lokal na *“Home Missionary at Young People’s Societies”*. Pag-sapit ng Marso 1914 isang simbahan ang itinatag at isang gusali ng simbahan ang idinededeka sa Carroll.

Si Evelyn Robeson Faust, na noong bata pa siya ay dumalo sa mga pulong sa Carroll, ay sumulat hinggil sa epekto ng pangangaral ni Ginang Sype sa kanyang buong pamilya. Ang kanyang ama ay hindi lamang tinanggapang Adbentismo bilang isang resulta ng pangangaral ni Mrs Sype, ngunit ay naging lubos na kumbinsido sa kahalagahan ng edukasyong Kristiyano. Sa tatlong bahay kung saan ang pamilya ay nanirahan pagkatapos ng oras na iyon, si GinoongRobeson ay handang talikuran ang paggamit ng pamilya ng isang silid upang magkaroon ng paaralan ng simbahan sa tahanan. Siya ay nakatuon upang gawin itong posible para hindi lamang ang kanyang mga anak na babae kundi pati na rin ang lahat ng iba pang mga batang Adbentista sa Carroll ay magkaroon ng edukasyong Kristiyano. *(Hango sa isang liham sa manunulat na si Evelyn Robeson Faust, Cerritos, California, Hulyo 27, 1984. Tingnan sa Apendiks A, 2.5.)*

Noong tag-araw ng 1914, si L. P. Sype ay sapat nang pisikal upang makabalik mula sa Canada upang magtrabaho kasama ang kanyang asawa sa isang ebanghelistikong pagsisikap sa Lake City, Iowa, sa gitnang kanlurang bahagi ng estado. Nakumpleto ni Bessie Scism, isang manggagawa sa Bibliya, ang pangkat. Ang Sypes ay matatagpuan malapit sa gitna ng Lake City, isang komunidad na may humigit-kumulang

2,000 katao. Nasa malapit ang iba pang mga atraksyon: ang “moving picture theater”, isang “chautauqua lecture hall”, at mga palabas sa paglalakbay. Ngunit dahil naniniwala si Minnie Sype at ang kanyang mga katrabaho na may gawain ang Diyos na dapat nilang gawin sa Lake City, nagtiwala sila sa kanilang makalangit na Ama na magpadala ng mga tao sa kanila sa kabila ng matinding kompetisyon.

Ang pag-ebanghelyo ni Ginang Sype nagbunga ng marami. Ang tolda sa Lake City ay madalas na puno, ng maraming tao na may bilang 250. Ang mga pulong ay ginanap tuwing gabi ng linggo, kasama na ang ika-apat ng Hulyo. Si Minnie, kailanman ay hindi iniutos ang matalas na pagpansin mula sa kanyang mga tagapakinig kundi sa Lake City, at hindi rin niya iniutos na ang panitikan niya na kanyang ipinamamahagi ay magkaroon ng malaking pagtanggagap, pero gayon ang nangyari. Dahil dito, si Ginang Sype at ang kan-yang mga kanyang mga katulong ay nagsimula ng isang paaralan ng Sabbath na may 25 hanggang 32 katao ang dumalo.

Si Ginang Sype pa rin ang namamahala sa gawain sa Carroll. Naroon si Ginoong Sype, na namahagi ng panitikan. Isang Bible worker ang nagsagawa ng bahay-bahay na pagbibisita sa Lake City. At ngayon ilang miyembro sa Grant City ang nagsumamo kay Ginang Sype na muling buhayin ang gawaing Adventist sa mga nayon, malapit sa Lake City.

Sa Grant City nagdaos ng mga pulong si Ginang Sype sa isang bakuran ng simbahan na katabi ng lupain ng Pamilya ng Pelmulder. Si Dorothy Pelmulder, isang batang babae na 12 o 13, ay tinanggap ang Ikapitong araw na Mensahe ng Adventist sa mga pulong na iyon. Siya ay bininyagan ni Minnie Sype bilang bahagi ng ani mula sa mga pulong ng Lake City at Grant City. Ang binyag na ito ay ginanap sa Ilog Racoon noong 1914. Si Dorothy Pelmulder, anak ni Blaine Kistler, Joy Estes, ang nagbigay ng dokumentasyon at ang manugang na si Mariel Jean Blaine. (*Mariel Jean Blaine, Redlands, California, mga liham sa manunulat Hulyo 28 at Oktubre 15, 1984 (tingnan sa apendiks A, 2.6); C. Joy Estes, Los Angeles, California, pag uusap sa telepono sa manunulat, Enero 16, 1989; tingnan sa apendiks A, 2.7*). Bukod sa binyag, isa pang alaala na si Ginang Kistler ay nasiyahan ay sa pagbabahagi kung paano si Ginang Sype, na kapag siya ay nagsasalita tungkol sa mga Katoliko, ay naging agresibo at pinapadyak ang kanyang paa.

Si Hazel Halverson, na dumalo rin sa mga pulong sa Lake City at sa binyag sa ilog, ay inilarawan si Ginang Sype bilang isang kagiliw- giliw na tagapagsalita na may isang nakakapigil atensyon at isang malaki ring babae. (*Mula kay Hazel Halverson, pag uusap sa telepono sa manu-nulat, Hunyo 18, 1989.*)

Noong 1914 si Ross Sype ay naging isang ministro rin sa Iowa Conference at naging karagdagan kasama ng kanyang ina. Inatasan siya ng pangangasiwa ng kumperensya na mapagtulungan sa kanyang ina. Ang dalawa ay inilagay sa pamamahala ng gawain sa

Dennison, Carroll, Lake City, at Rinard. Magkasama ang dalawa na nangangaral sa mga simbahan tuwing Sabado. Noong Hulyo 1915, iniulat ni Minnie Sype ang pagdalo ng halos 300 tao sa tent meeting na hawak nila ng kanyang anak sa Rinard.

Ang mga tao ay dumarating sa mga pulong sa mga sasakyan ngayon. Sa kampo ng Iowa noong 1915 na Pagpupulong, may malalaking toldang inilagay para sa proteksyon ng mga bagong sasakyan. **(Mula kay Flowa Bulletin ng mga Manggagawa, Mayo 18, 1915: 4.)**

Noong Hulyo 1915, namatay si Ellen Harmon White sa California sa edad na 88. Lahat ng Ministeryo ni Minnie Sype hanggang sa puntong ito ay kasabay ng ministeryo ni Ginang White **(kabanata 7)**. Hindi lamang si Ginang Sype ang babaeng abala sa organisadong gawain ng Sa panahon ng Tag-init ng 1914, ang L. P. Sype ay sapat na mas mahusay na pisikal upang bumalik mula sa Canada na magtrabaho kasama ang kanyang asawa sa isang evangelistic effort sa Lake City, Iowa, sa Gitnang-Kanlurang bahagi ng estado. Si Bessie Scism, isang Bible worker, ang nagtapos ng team. Ang mga Sype ay naghingad na matatagpuan ang isang lote malapit sa sentro ng Lake City, isang komunidad ng mga 2,000 katao. Malapit lang ay simbahan sa Iowa sa panahong iyon. Nang ang halalan ng mga opisyal ng Kumperensya ay naganap noong 1915, si Ginang Flora Dorcas ay muling inihalal na Kalihim ng Kumperensya, si Meta Peterson ay naging Field Missionary Secretary, at silang dalawa ay magkasamang nanatili sa posisyon bilang Sabbath school secretary. Ang mga Tagapangasiwa ng Kumperensya ng Iowa ay bukas sa paggamit ng mga talento ng kababaihan sa ministeryo. Si Minnie Sype ay naging “Home Missionary Secretary” para sa Iowa Conference noong Hunyo 1916. Dahil gusto niyang paganahin ang mga tao na magtrabaho para sa Panginoon, pinasalamatan niya ang Diyos para sa pagkakataon. Sa mga simbahan ng Iowa ay nakakita siya ng kahandaan sa panig ng mga tao upang maging tagapaglingkod ng Diyos. Sinabi sa akin ni Elder W. A. Howe kung paano niya pinahalagahan noong bata pa siya ang mga pagbisita ni Ginang Sype sa kanyang Bahay Simbahan sa Des Moines sa panahong yaon. Ang pagiging babae niya ay tila hindi pampagulo sa Kongregasyon. Kinilala siya bilang isang taong may awtoridad. **(Mula sa isang liham sa sumulat ni W. A. Howe, Hendersonville, N.C., Agosto 5, 1985, Tingnan sa apendiks 2.1.)**

Matapos ang apat na matagumpay na taon sa gawaing misyonero sa tahanan sa Iowa, lumipat si Minnie Sype sa kanluran upang gawin ang katulad na gawain sa Washington State at pagkatapos ay sa Upper Columbia Conference, 1920-26. Si Ginoong Sype, matapos ang maraming taon ng pagkakasakit, ay namatay noong 1925. Ang kanyang asawa, si Minnie ay nagdalamhati sa pagkawala ng kanyang asawa at mahal na kaibigan. Nagbahagi ang dalawa ng maraming matatamis na karanasan sa ministeryo noong sila ay magkasama, at napagtagumpayan ang matitigas na bagyo ng problema, at sinuportahan ang isa't isa sa buong panahon na sila ay magkasama. Si Ginang Sype ay inilipat sa Silangan upang magsa-

Asawa ng Magsasaka Naging Ebanghelista

gawa ng isang Pagsisikap Pang-ebanghelyo sa Kumperensiya ng East Pennsylvania, pagkatapos ay naglakbay siya bilang Tagapamahala ng sirkulasyon para sa magasing ***Bantay (Southern Publishing Association, Nashville, Tennessee) sa mga taon 1926 27.***

Pagkatapos ay bumalik siya sa Northwest at mula 1927 hanggang sa pagreretiro sa 1930 ay nakikibahagi sa “evangelism at district work” sa Upper Columbia Conference. Sa oras ng kanyang pagreretiro siya ay 61 taong gulang pa lamang at apat na simbahan ang kanyang hawak bilang pastor.. Ang pagreretiro ng ministro ay okasyon ng kanyang muling pag-aasawa: noong Nobyembre 10, 1930, pinakasalan niya si Ginoong Atteberry. Halatang agad na sinabi ng mga Tagapangasiwa ng simbahan na magpa- sustento, dahil ang kanyang aplikasyon para sa sustento ay may petsa ng isang buwan kalaunan, Disyembre 13, 1930. Medyo nainis si Minnie at may lahat ng dahilan kung bakit ganoon.

Ang mga sumusunod na sagot sa kanyang “application form” ay nagpapahiwatig na kailangan niya ang kanyang suweldo upang magpatuloy, at itinuturing ang kanyang sarili na kaya pa ring kumita ng sweldo na iyon.

Naging Ebanghelista ang Asawa ng Magsasaka

Si Minnie Sype, ay lisensiyadong ministro 1902 1956 sa malawak na kalat-kalat na estado kabilang ang Teritoryo ng Oklahoma, Iowa, Estado ng Washington, at ang Bahamas. Ang larawang ito ay kuha matapos siyang lumipat sa Northwest.

Larawan sa kagandahang-loob ni Minita Sype-Brown.

4. Kung ang compensation mo ay sa pamamagitan ng sweldo, magbigay ng last rate per week. **\$25.00**. Kailan? **Ngayon**. Saan? **Upper Columbia**.
5. Ano ang pinakamataas na rate ng sweldo na natanggap mo dito trabaho? **\$32.00** Kailan? **Hanggang 3 taon na ang nakalilipas**. Saan? **Washington & Upper Columbia**.
16. May ari ka ba ng bahay? **Hindi, ang aking asawa ay may 40 acres ngunit walang mga pagpapaunlad na maituring**.
17. Halaga ng estado ng ari-arian. **Wala akong ari-arian**.
18. Mayroon ka bang independent income, pension, atbp? **Wala**.

17. Estado ang halaga ng ari-arian. Wala akong kahit ano.

18. Mayroon ka bang malayang kita, pensiyon, atbp.? Hindi

20. Iba't ibang Impormasyon o Mungkahi. Si Ginoong Atteberry ay 62. At may isang kotse at 40 ektarya ng lupa ngunit walang mga pagpapaunlad na maituring. Mahal niya ang ang katotohanan at handang ubusin ang kanyang oras sa pagtulong sa akin at pagbebenta ng mga libro. Bilang sagot sa tanong na, "Hanggang saan ka pa rin nakakapagtrabaho sa mensahe?"

isinulat niya, ***"Sa palagay ko ay may kakayahan pa ako." Ang sumusunod ay bahagi ng bahagi ng "Sustentation form" na pinunan ng kumperensya:***

1. Kailan natapos ng inyong Committee o Board na ang aplikante ay maging walang kakayahan para sa aktibong paggawa? ***Disyembre 9, 1930.***

Walang indikasyon na ang "aplikante" ay naging "incapacitated for active service" maliban sa pagpapakasal sa asawang tila inakala ng mga kapatid na dapat masuportahan mo siya. Tulad ng kaso ni Ginang Williams (kabanata 1), ang pagbabayad ay kailangang gawin sa estado ng pag-aasawa at hindi kinakailangang bayaran ang trabahong ginawa. Si Ginang Sype- Atteberry, na naging isang "salaried licensed minister" mula noong 1902, ay nagretiro sa edad na 61, nagtatra-baho pa rin at tila maayos ang kalusugan, bagamat walang maaasahang kita bukod sa trabaho ni Ginang Sype-Atteberry. Sampung dolyar sa isang linggo ay binoto na magkaroon ng "sustento income" siya. ***(Kinuha mula sa Aplikasyon ng Sustento Fund, Ginang Minnie Sype-Atteberry, Disyembre 13, 1930. Mga Archive ng Pangkalahatang Kumperensya.)***

Hindi tumigil si Minnie Sype-Atteberry sa paggawa ng gawain ng Panginoon. Ang mayamang alaala niya sa trabaho ay nagpatuloy mula sa panahong ito ng kanyang ministeryo sa Northwest, bago at pagkatapos ng "official" pagreretiro niya. (Kinuha mula sa isang liham sa sumulat ni Ginang Hilda West, So. Cle Elum, Washington, 1984. Tingnan sa apendiks A, 2.8.) Patuloy na lisensiyado bilang ministro, si Gng. Sype-Atteberry ay nagtrabaho sa Washington, Florida, at Bahamas. ***(Liham mula kay Minnie Sype-Brown, Key Largo, Florida, sa manunulat, Oktubre 29, 1984. Tingnan sa apendiks Apendiks, 2.9.)***

Namatay si Ginoong Atteberry, at kalaunan ay nagpakasal muli si Minnie. Sinabi ng isa sa kanyang mga pampupuna na ang kanyang mga kasal sa ibang pagkakataon sa buhay ay pinasok niya upang matulungan ang taong may asawa, at malamang may matibay na elemento ng katotohanan dito. Ang kanyang huling "ministerial license" ay naibigay sa pangalan ni Ginang Minnie S. Crippin.

Ang pioneer minister na ito at mapag-isip na may-ari ng bahay ay naglingkod sa kanyang Panginoon bilang ebanghelista, pastor, kalihim ng kagawaran, at tagapamahala ng sirkulasyon ng publikasyon sa pamamagitan ng 28 taon ng pormal na ministeryo na naunahan ng mga taon ng aktibong ministeryo ng layko at sinundan ng mga taon ng aktibong pagreretiro. Namatay siya noong Hunyo 23, 1956, sa Portland, Oregon, sa edad na 87. Hindi bababa sa sampu na mga simbahan ay nabuhay dahil sa kanyang mga pinaghirapan. ***(Mula sa isang liham mula kay Anna Gregg Hamlin (anak ni Minnie Sype) sa manunulat July 2, 1984:)***

"Maraming itinayo si Inay na mga simbahan, mga sampu ... [Sa Oklahoma] ay may hindi bababa sa 5... [Sa] Iowa ... Naalala ko pa ang pagpapalaki niya ng mga bagong simbahan sa Carroll, Lake City, Calmar at Hawarden. ... Itinaas niya ang simbahan sa Denison, Iowa" Siya ay isang lisensiyadong ministro sa loob ng 54 na taon (1902-1956).

Sa harap ng mga paratang, kahirapan, at pagkawala ng mga mahal na kapamilya, ang pananampalatayang ito ay napuno babae "pinabuting ang mga pagkakataon bilang sila ay dating kasama." Isang dakilang gawain sa buhay ay ang resulta.

Ang atin ay isang sibil at hindi isang relihiyos na pamahalaan. Ito ang pinakadakilang panahon ng gobyerno sa mundo na nagsimula. Huwag magkaroon ng pagbabago sa ating napakagandang sistema kung saan lahat ng tao ay malaya.

—Lulu Wightman 1909

Ministro sa mga Lehislatura

Lulu Wightman

*Lisensyadong ministro 1897 hanggang 1907, 1909
hanggang 1910*

Inorden na ministro noong 1908

Ang ministeryo ay tila isang wastong tungkulin para sa isang dalaga, si Lulu Russell, na ang dalawa ang mga nakatatandang kapatid ay mga natatanging ministro at tagapangasiwa ng Adventista: Elder E. T. Russell, pangulo ng Central Union Conference of Seventh day Adventists, at Elder K. C. Russell, unang pangulo ng Chesapeake Conference.

Bilang isang batang may asawa, nakaranas si Lulu Wightman ng isang tawag sa pag-eebanghelyo. Ang kanyang asawa na si John ay palaging nagpapalakas ng loob sa kanya. Tinalakay ng mga lider ng Simbahan kung paano isasagawa ni Lulu Wightman ang kanyang tawag.

Hindi lahat ay masigasig na isama ang dalaga na ito sa ministeryo. Noong 1896, ay pumayag si Elder J. W. Raymond, na isama si Lulu sa isang itinatag na ministeryo sa New York Conference; at, na idagdag si Lulu Wightman sa kanyang evangelistic team sa Cuba, New York. Gayunpaman, ang kanyang nakasulat na alok ay nagsabi na habang si Lulu ay makakatanggap ng isang maliit na kita para sa kanyang mga serbisyo, ang kan-yang asawa ay makakakuha ng wala. *(Halaw sa sulat ni J. W. Raymond, Cuba, Allegany Co., N.Y., hanggang P. Hinne, Hunyo 16, 1896. Tingnan sa apendiks A, 3.1.)*

Agad na sumagot si Lulu na matutuwa silang mag asawa na sumali sa kanyang Kumpanya na Pang-Tolda (Tent Company) ngunit hindi kayang gawin ito maliban kung si John Wightman ay maaaring bayaran para sa kanyang trabaho. Hindi niya kayang maging tamad sa buong Tag-init, ayon sa kanyang asawa; bukod pa rito, ang inihatag sa kanyang sweldo ay hindi sapat para sa kanilang dalawa. *(Binanggit ni Elder J. W. Raymond ang liham ni Wightman sa kanya sa isang liham na isinulat niya kay Bro. Hinne [1896]. Tingnan sa apendiks Apendiks, 3.2.)*

Ang nakaraang Linggo ng gabi si Lulu ay naglunsad ng isang pagsisikap sa Hornellsville, New York. Si John, dating editor ng pahayagan, ay epektibong nag advertise ng serye sa

mga lokal na dyaryo. Malugod na tinanggap nina Lulu at John ang ilang pangunahing mamamayan sa kanilang unang Linggo ng gabing pagpupulong. Nagpasya silang ipagpatuloy ang kanilang pagsisikap sa Hornellsville.

Isinulat ni Elder Raymond sa conference treasurer na ayaw niya si Lulu ay pumasok sa ministeryal na gawain. Gayunpaman, sa parehong liham sinabi niya na naisip niya ang Kumpe-rensya ay dapat pasanin ang mga gastos sa paglalakbay ni Ginang Stowe, asawa ng isang minis-tro, mula doon hanggang dito sa gawaing pange-ebanghelyo. Akala niya ay makata-rungan lamang iyan, gaya ng hinihingi ng Ginintuang Tuntunin. Ang sa atin ay isang sibil at hindi isang relihiyusong gobyerno. Ito ay ang nagsimula ng “world’s greatest government since time”. Hayaan mo na doon na huwag magbigay ng makabagong ideya sa ating napaka-gandang sistema kung saan lahat ng lalaki ay malaya na. Na hinde sumagi sa isip niya na- ang ginintuang tuntunin ay maging angkop sa kaso ng isang asawang lalaki na ang asawa ay tinawag sa ministerial na trabaho.

Samantala, si Lulu Wightman ay nangaral sa Hornellsville. **(Halaw mula kina John S. at Lulu Wightman, "Hornellsville," New York Indicator, Agosto 12, 1896.)_ (Tingnan ang apendiks A, 3.3.)**

(Karamihan sa materyal para sa kabanatang ito ay nakuha mula sa papel ng simbahan ng “New York Indicator” at sulat mula sa New York Conference, parehong maga -gamit sa Mga Archive ng Pangkalahatang Kumperensya.) Ito ay hindi tila isang partikular na lokasyon na may pangako para sa isang pagsisikap. Walang mga Adbentista na nanirahan doon para tumulong sa mga miting, at ang mga naninirahan doon ay lumitaw na walang kabuhay-buhay sa mga topikong pang- relihiyon. Gayunpaman, ipinagdiwang ni Lulu ang mabuting balita ng ebanghelyo at nagtakda ng pananaw sa mundo ng mga Adbentista habang ang kanyang asawa ay naghayag ng pagsisikap. Habang lumilipas ang mga linggo ay lumaki ang pagdalo sa halip na bumaba hanggang sa ang mga tao ay siksikan sa hallway. Tat lo sa mga dumalo ang nagsimulang sumunod sa Sabado, samantalang ang iba naman ay nagpakita ng interes.

Sa puntong ito sina Elder Raymond at Stowe, kasama ang kanilang kumpanya ng tolda, ay ipinadala mula sa Cuba sa Hornellsville upang ipagpatuloy ang gawain. Ang mga Wightmans, ay nakatuon sa pagpapalaganap ng ebanghelyo na may mensahe ng Oras ng Paghuhukom sa mga lugar na hindi napasok. Inilipat sa Gas Springs ang gawain upang si Lulu ay makapagsimula ng mga pulong doon noong Setyembre 15, 1896. Bunga ng seryeng iyon, ang mga Wightmans ay maaaring sumulat sa Tagapagpahiwatig na “labinlimang pinakama-husay na mamamayan dito ay naging matatag ang paninindigan para sa katotohanan.” **(Tagapagpahiwatig. Nobyem-bre 4, 1896).** Sila ay kinakitaan ng paulit-ulit na kakayahan na mang-akit ng mga edukadong mga tao sa Adbentismo. Ang dalaga na matagal nang nag-

Ministro sa mga Lehislatura

aatubili, sabi ni Elder Raymond, na makitang papasok sa ministeryo ay pinagpala ng Diyos ng mga resulta pala, at hindi nagtagal si Elder Raymond bilang isang inorden na ministro ay ipinadala si Lulu upang bumuo ng isang 26 na miyembro na kumpanya sa Gas Springs, New York, ang bunga ng panga-ngaral ni Lulu Wightman at ang kusang pagtulong ng kanyang asawa.

Iniulat ni Elder Raymond na ang mga miyembro ay may mabuting tapang at tila lahat ay malakas sa pananampalataya. (*Tagapagpahiwatig. Disyembre 30, 1896*). Sa panahon ng tag init ng 1897 si Lulu Wightman ay nangaral sa isang “interdenominational” na simbahan sa Wallace. Ang mga miting ay nagdulot ng kaguluhan sa nayon na ito na may 300 katao. Ang Lokal na mga simbahan ay nagdal ng isang taga-labas ng bayan na “antinomian” na mangangaral (na nagturo laban sa moral na batas sa kadahilanang ang pananampalataya ang daan ng kaligtasan) na hamunin ang mga Adbentista sa usapin ng Sabbath. Inanyayahan ng mga Wightman ang kanilang conference president na si Elder Lugar, para tulu-ngan sila sa pagtugon sa pagsalungat na ito. Sa panahon ng debatang nagresulta, ang “inter-denominational church”—na puno ng 350 katao—at ang mga nasal labas ng bintana ay mga walo hanggang sampung “rows” ang dami. Ang “Pananabik” ay naging matindi. Maganda ang pagtanggap sa presentasyon ng mga Adbentista. Pinasalamatan ng mga Wightmans ang Diyos para sa tagumpay na ito para sa katotohanan at sinundan ang interes mula sa debate sa masigla, epektibong trabaho. Hindi nagtagal ay nabuo ang isang Grupo ng 14 na mananampalataya noon sa Wallace. (*Tagapagpahiwatig. Hulyo 21 at 28, 1897*).

Nagpakita sina Lulu at John Wightman ng isang kabataang kasiglahan at isang kasipagan para sa kanilang trabaho. Nakaipon sila ng pera para sa mga pulong ni Lulu sa mga unang taon na ito kasama ang basbas ng conference president, na pinuri ang kanilang gawain. Ipinaalam ito ni Elder S. M. Cobb, isa sa mga ministro sa New York Conference, na pinahalagahan niya ang gawaing ginagawa ng mga kababaihan sa ministeryo. Sa isang liham sa mga conference president, pinuri niya ang kontribusyon ng mga Bible worker, na halos purong mga kababaihan, sa kabuuang ministeryo ng simbahan. Nagpa-tuloy siya sa isang malakas napagtatanggol sa nag-iisang babaeng ebanghelista sa kum-perensya, na si Lulu Wightman, bilang isang karapat-dapat na babae na may kakayahan at instrumento ng Diyos na gamitin upang ilahad ang katotohanan. Iginiit niya na ang isang mabuting babae manggagawa ay maaaring maisakatuparan din ang kasing daming gawain na kaya ng mga pinakamahusay na lalaki ministro sa kumperensya. "Tingnan mo ang ginawa ni Sr. Lulu W.," hamon niya.

Mas marami siyang nagawa sa nakalipas na dalawang taon kaysa sinumang ministro sa estado, at gayon pa man ang kumperensya ay pinipigilan siya sumulong, at tumangging kilalanin siya bilang isang angkop na tao upang ilahad ang katotohanan. Samantalang sa katunayan ay wala na siya sa paningin ng mga mismong suma-salungat

sa kanya, sa punto ng kakayahan. **(Alam mo kung sino ang ibig kong sabihin).**

Bilang miyembro ng conference executive committee, sinuri ni Elder Cobb ang tatlong lalaki upang iboto para sa pagiging mga kredensyal, at pag apruba ng dalawa sa tatlo. Dagdag pa niya, "Ako rin ay pabor sa pagbibigay ng lisensya kay Sr. Lulu Wightman upang mangaral, at naniniwala ako na walang dahilan kung bakit hindi niya ito dapat tanggapin." Nirekomenda niya na ang asawa ni Lulu ay pansamantalang iminungkahi ang posibilidad ng paglilisensya rin sa kanya, depende kung ang ministeryo ay ang buhay-gawaing itinuring niyang tinawag siya ng Diyos upang maglingkod. **(Halaw sa liham ni Elder S. M. Cobb, Lockport, N.Y., hanggang Elder A. E. Place, Roma, N.Y., Agosto 6, 1897.)**

Sa 1897 isang malusog at kaakit akit na sanggol na babae ang ipinanganak sa mga Wightmans, at ang nagpapasalamat na mga magulang ay pinangalanan siyang Ruth. Nagdusa si Lulu ng isang pisikal na kabiguan pagkatapos, ngunit ang mga panalangin ay inihain sa Diyos, at di-nagtagal ay naging aktibo na naman siya.

Ang pangunahing layunin na isinagawa ni Lulu sa Wightman evangelistic team ay maaaring kinuha mula sa isang kwento na ibinigay sa ikatatlumpu't anim na taunang Sesyon ng Negosyo ng New York Conference, na ginanap sa Syracuse noong Setyembre 1897. Sa Simbahan ng New Gas Springs at sa mga myembro, ay iniharap sa kanila ng conference president, Elder Place, ang pagsikap ni Lulu Wightman at isinaad sa kanila na ang "malakas na katawan (church)" na ito ng mga bagong mananampalataya "ay naitalaga sa pamamagitan ng pagsisikap ni Sister Lulu Wightman at ng kanyang asawa." **(Taga-pagpahiwatig. Oktubre 6, 1897.)**

Ang pahayag na ang bagong grupo ay itinaas na may malaking kasipagan sa pamamagitan ng mga pagsisikap ni Lulu, at ang kanyang asawa na binanggit sa pangalawang paraan, ay nawala ang pagmumuni-muni sa pagkatao o kakayahan ni John Wightman. Siya ay nagtataglay bukod sa iba pang mga regalo ng isang espesyal na talento para sa paghahanda ng "promotional material" tungkol sa mga pulong at sa mga paksa ng doktrina at pagpasok nito sa mga Pahayagan. Siya ay naging Editor ng lungsod ng mga araw-araw na Pahayagan at isang "contributor" sa "Sunday journals". Nagpatuloy ang kanyang tagumpay bilang manunulat sa buong ministeryo ng kanyang asawa at ng kanyang sariling ministeryo.

Noong Setyembre 1897 si Lulu Wightman ay binoto bilang isang ministeryal na lisensyado sa unang pagkakataon, sa parehong opisyal na pulong kung saan ang kumpanya ng Gas Springs ay tinanggap sa Kumperensya. Hindi nakatanggap ng lisensya si John Wightman.

Sa buong serye ay marami ang dumalo at 50-100 katao ay hind nga makasingit, liban sa isang araw na masungit ang panahon.

Ang Avoca ay tatlong milya mula sa Wallace, kung saan sina Lulu at John Wightman ay nagbuo ng isang kumpanya ng 14 katao. Nagpatuloy si Lulu sa paglalaan ng bahagi ng kanyang enerhiya sa Wallace, kung saan siya nagsagawa ng mga serbisyo sa araw ng Sabado. Nadama niya ang espiritu ng Panginoon, at ang bilang ng mga dumalo noong Sabado ay nadagdagan ng 42 katao pa.

Isang Presbyterian minister na nakarinig ng pangangaral ni Lulu Wightman, ang tumutol base sa batayan ay ang Bibliya sa pagiging isang babae sa pulpit ni Ginang Wightman. Sulat ito ng Presbyterian Elder S.W. Pratt sa isang liham kay John Wightman. Sa kanyang sagot, si Mr Wightman ay tumingin sa mga pangyayari sa Bibliya **sa I Mga Taga Corinto 14:34**—ang talatang binanggit ng ministro—ay isinulat, na pinapansin ang “pagkalito” na umiral sa simbahan sa Corinto. Upang maitama ang pang-aabusong ito, isinulat ni Pablo ang baha-bahaging rekomendasyon para sa oras at lugar na iyon.

Sabi pa ni John Wightman na ang maka-bibliyang pagpapahalaga dito ay ang pagkakapantay-pantay ng lalaki at babae sa kanilang relasyon sa Diyos sa aspeto ng paglilingkod sa Diyos. Ang kalalakihan at kababaihan sa paningin ng Diyos ay pantay-pantay, bawat isa sa mundong ordenadong paglilingkod sa Diyos. Tungkol naman sa saklaw ng tao, binigyan siya ng “pamamahala” (**1 Timoteo 2:12**), upang hindi dapat agawin ng kababaihan ang awtoridad sa kalalakihan sa pagtuturo at pamamahala sa Simbahan. Sinabi ni John Wightman na wala siyang problema sa prinsipyong ito. Hindi niya natagpuan ang kanyang asawa na inaagaw sa kanya ang awtoridad o pamumuno sa simbahan.

Pagkatapos ay tinanong niya ang ministro kung bakit, isinasaalang alang pala nya ang kanyang interpretasyon ng I Mga Taga Corinto 14:34, ay bakit pinapayagan niya ang mga babae na magsalita sa sarili nilang mga simbahang Presbyterian.

Tinanong ni John Wightman ang pag atake nito sa pangangaral ng kanyang asawa habang ang mabuting babaeng Presbyterian ay pinapayagan nilang mga lalaking Presbyterio na magpatotoo sa simbahan nila sa kabutihan at awa ng Diyos.

Pagbalik sa isang batayan sa banal na kasulatan para sa kanyang argumento, tinawag ni Brother Wightman ang pansin nila sa -mga tagubilin ni Apostol Pablo hinggil sa pananamit ng mga babaeng nananalangin at nagpopropesiya sa publiko (**1 Corinto 11:5, 6, 13**), katibayan na ang mga kababaihan ay parehong nagpropesiya at nananalangin sa mga pulong. Itinuro niya ang makadiyos na kababaihang naglilingkod na binanggit ni Pablo sa **Roma 16:1- 15**. Napansin niya na tila tinuruan ni Prisila si Apolos (**Mga Gawa 18:24-26**), at Si Felipe na may apat na anak na babae na –magpropesiya (**Gawa 21:9**). Binanggit niya ang **Mga Gawa 2:17, 18**, kung saan siinipi ang hula ni Joel tungkol sa pagbu-

buhos ng Espiritu na walang diskriminasyon sa sex.

Malinaw na ang bagay na ito ng mga kababaihan sa ministeryo ay isang paksa kung saan si John Wightman ay nagbigay ng masusing pag aaral. Ipinagdiwang niya ang pagbabalik loob ng mga kalalakihan at kababaihan kay Cristo sa pamamagitan ng pangangaral ng mga kababaihan.

Tinapos niya ang kanyang liham sa pagmamasid na sa panahong ang mga ministro sa sagradong desk—mga lalaking tumatanggap ng hanggang \$50,000 kada taon sa suweldo—ay hindi umiiyak nang malakas para ipakita sa mga tao ang kanilang mga kasalanan at nakaligtaan na ituro ang Kordero ng Diyos na nag aalis ng kasalanan ng mundo bilang tunay na lunas, tila mataas na oras para sa mga kababaihan na magsimulang mangaral ng Salita. "Ang katotohanan na ang presensya ng Panginoon ay nagdudulot ng kapangyarihan sa gayong mga tapat na kababaihan at kapangyarihan," pahayag ni John Wightman, "maaaring mapansin ng lahat ng hindi nakatingin sa pamamagitan ng smoked glass." (*Kinuha mula sa isang liham ni John S. Wightman, Avoca, N.Y., kay S. W. Pratt, Campbell, N.Y., Disyembre 15, 1897.*)

Bagaman ang mga tao ay nagmamakaawa sa kanya at sa kanyang asawa na manatili, isinulat ni Ginang Wightman sa conference president na humihiling sa kanya na magpadala ng isang tao sa Wallace upang i-follow up ang interes na ginawa ng kanyang mga miting para makapagpatuloy siya. Pakiramdam niya ay pinakmainam na hawakan ang ibang pagpupulong sa ibang lugar sa pangkalahatang lugar habang bumabalik pamin-san-minsan sa kanilang lugar Isang inordenahang ministro ang kailangan para maitatag ang bagong simbahan, kahit papaano. Sumulat din si Ginang Wightman na ayaw niyang "masyadong mag-isip" ang mga tao tungkol sa kanya, na nagpapakita ng kamalayan sa pangmatagalang problema ng idolisasyon ng mga ebanghelista. (*Kinuha mula sa isang liham ni Ginang Lulu Wightman, Wallace, N.Y., kay Eld. A. E. Lugar, Roma, N.Y., Enero 31, 1898.*)

Hindi nagtagal apat pang tao sa Avoca ang tumanggap ng mga katotohanan sa Biblia na itinuro ni Ginang Wightman at mainit na tinanggap sa pakikipagkapwa ng mga Adbiyento. Dalawa sa kanila ang nagretiro na magsasaka ng mga parang, na kilala sa komunidad.

Noong 1899 dumating ang isang paanyaya mula sa Corning Company na may lakas ng isang Panawagan ng mga taga Macedonia. Ang mga miyembro ay nagsumamo kay Mrs Wightman na dumating tulungan silang maabot ang mga tao sa kanilang komunidad na may ebanghelyo; halatang naniwala sila na tama ang panahon.

Humingi siya ng excuse dahil dalawang lugar na ang pinagtatrabahuhan niya, sa Avoca at sa Wallace. Ang pagsasagawa ng anumang bagay pa sa oras na iyon ay tila wala sa tanong.

Dumating ang isa pang liham, mas kagyat kaysa sa una. Ang mga mananampalataya ng Corning ay hindi tanggapin ang "hindi" bilang tugon. Bilang ang Banal na Espiritu ang naglahad ke Lulu Wightman na dapat siya pumunta para sa isang maikling panahon, siya ay sumang ayon na tulungan sila mula Biyernes hanggang Lunes ng umaga sa Corning. Nagbigay siya ng apat na sermon sa maikling panahong iyon; masikip ang bulwagan para sa bawat isa, at mga taong nagsiksikan kahit sa paligid ng pulpito.

Dumalo ang mga indibiduwal na sinubukan ng mga miyembro sa lugar na hindi matagumpay na maakit sa kanilang mga nakaraang pagpupulong. Kitang kita na nagtrabaho ang Sprito.

Ang mabungang paglalakbay ni Ginang Wightman sa Corning ay ginawa nang walang gastos sa confereence. Kinuha ni Lulu ang isang koleksyon na sumasaklaw sa mga gastusin kasama ang \$3.02 na ipinadala para sa kanyang report.

Hinikayat ni Lulu ang administrasyon ng kumperensya na magpadala ng isang ministro sa Corning upang mag follow up ang interes na nabuo ng kanyang mga miting. Ayaw niyang makita na ang matalino, at ang mga interesadong bagong binyagan ay mawala. *(Kinuha mula sa isang liham ni Ginang Lulu Wightman, Wallace, N.Y., kay Eld. A. E. Luger, Pebrero 7, 1898.)*

Upang alagaan ang maliit na Ruth, si Ginang Wightman ay minsan ay kinuha upang alagaan ang anak sa mga residente ng bayan kung saan siya nakatira. Gayunman, mas pinili niya ang magkaroon ng miyembro ng simbahan na makakasama niya katraba-ho at sa paglalakbay at kabayaran ay libreng paglalakbay at upa sa bahay ("travel at board").

Sa nayon ng North Cohocton, sa Brocton, at pagkatapos ay sa Sheridan, ay nagalaw si Lulu Wightman nang walang reklamo. "Ang huling mensahe ng babala" ay dapat ipahayag sa lahat ng dako.

Si Ginang Wightman ay sunod na ipinadala sa Silver Creek, kung saan siya ay inayos upang ganapin ang pagsisikap sa isang malawak at "carpeted" na bulwagan sa gitna ng bayan na nilagyan ng init at ilaw para sa halagang dalawang dolyar lang sa isang linggo. *(Tagapagpahiwatig. Oktubre 12, 1898. Tingnan sa apendiks A, 3.4.)*

... ..

libre habang nagbebenta ito ng mga literaturang pangrelihiyon. Ang budget halatang halata ay limitado.

Ang mga kasalukuyang pangyayari ay nagbigay sa mga ebanghelista ng mga makapangyarihang ilustrasyon habang nangangaral ng pang huling kapanahunan na puno ng religious intolerance at pag-uusig. Dalawang Adbentista sa Maryland ay nakulong sa oras na ito dahil sa pagtatrabaho sa taniman ng mais ng Linggo. (***Mula sa A. E. Lugar, "Sa Bilangguan Kasama ang Aking mga Kapatid," Tagapagpahiwatig. Disyembre 14, 1898.***)

Walang duda na tinawagan ng pansin ni Lulu Wightman, tulad ng ginawa ng kanyang mga kapwa ebanghelista, ang araw ng Linggo na ipinipwersang batas na ipinatutupad sa buong bansa.

Sa sesyon ng kumperensya ng 1898, ang "Wallace Company" na naka-talaga at nag alaga sa pamamagitan ng Wightmans ay kinilala na opisyal na isang simbahan na may 14 mga miyembro. Sa panahon ng mga Miting Pang-Negosyo ("Business Meeting"), si Lulu Wightman ay muling itinalaga na isang lisensiyadong ministro.

Sa Silver Creek ang gawain ay umunlad sa ilalim ng pamamahala ni Lulu Wightman. Dalawang lalaki at dalawang babae ang nagsimulang sumunod sa ikapitong araw na Sabbath habang ang iba ay seryosong pinag isipan kung paano sila dapat tumugon sa mga bagong katotohanan. (***Lulu Wightman, "Silver Creek," Tagapagpahiwatig Nobyembre 16, 1898. Tingnan sa apendiks A, 3.5.***)

Sa puntong ito ilang mga ministro ng iba pang mga denominasyon ang nag sa-ugaling palabán na katangian ng panahon yaon. Linggo ng gabi noon ay nangaral ang isa sa mga ministro laban sa Sabbath sa isang pinagsamang pulong ng mga lokal na simbahan sa pinakamalaking Santuwaryo pang-komunidad. Dumalo sa pulong si Lulu Wightman. Pinayagan siyang magpahayag pati na rin sa paraan ng panahong iyon—na rerepasuhin niya ang mensahe sa sumunod na gabi.

Ang bulwagan na siniguro ng mga Adbentista ay masikip bago magsimula ang pulong, at maraming tao ay nakatayo ng talikuran. Muli ang mga salita ng katotohanan sa Biblia na iniharap ni Ginang Wightman ay nakapagbigay ng malalim na impresyon sa mga nakikinig. Pagkatapos nito ay posible na niyang ipagpatuloy ang kanyang serye, bagama't alam niya na ang pangangaral ng topikong, "The State of the Dead" ay lalong maghuhugot ng masiglang pagsalungat. Sa gitna ng teolohikong pagbibigayan at-pagkuha (give-and-take) na ito, tinanggap ng mga tao ang Biblikal na turo ng mga Adbentista at binago ang kanilang pamumuhay ayon dito. Iyon ay ang pinagkasunduan ngayon, na ang mga turo ng Adbentisang hango sa Bibliya ay nakakuha ng isa pang mapagpasyang tagumpay.

Lumipat ang mga Wightman sa Geneva, isang lungsod na may 12,000 kung saan ang mga Seventh day Adventist ay dati nang walang gaanong epekto. Nagsimula silang gumawa ng masusing paghahanda para sa pagsisikap sa pamamagitan ng malawakang “advertising” sa pahayagan at “handbill”, ang mabigat na kakayahan ni John.

Isa sa pinakamayaman at pinakamaimpluwensyang mangangalakal sa Geneva ay naglaan ng espasyo sa isang malaking tindahan gusali sa gitna ng lungsod para sa dalawang linggo ay libre, pero pagkatapos ay me bayad upa na maliit naman.

Ang mga ilaw ng gas at singaw ng init sa auditorium ay naging komportable sa mga tagapakinig. Ang bilang ng upuan ay 90. Nagpasalamat ang mga Wightman sa negosyante at sa Diyos, sapagkat nakatagpo sila ng upa para sa iba pang mga gusali ng tindahan sa lungsod na mula sa 75 hanggang 100 dolyar bawat buwan. Ang Geneva Opera House manager ang nagbigay ng organ para sa serye.

Nagsimula ang gabi-gabi na pagpupulong Marso 17, 1899. Ang pagdalo ay hindi malaki sa simula ngunit unti-unti ay tumaas ang bilang. Ang mga Wightmans ay nakahanap ng mga kuwarto sa unang palapag ng isang gitnang lokasyon na “apartment house”, isang angkop na lugar upang makatanggap ng mga interesadong tao. Si Kapatid Erb, isang canvasser, ay tumulong sa pagbisita sa umaga at nakakabenta mula apat hanggang walong dolyar na halaga ng mga libro araw araw hanggang hapon. Si Lulu Wightman at ang kanyang mga katulong ay nagagalak na maging manghahasik ng mga binhi ng kaligtasan, nagtitiwala sa Diyos na magdadala ng angkop na ani.

Habang nasa Geneva, nakatanggap si Ginang Wightman ng mga liham mula sa dalawang babae na dumalo sa kanyang mga pulong sa Angola. Pareho raw nilang tinanggap ang katotohanan at masayang nagsimulang mag-ingat ng Sabbath. **(Tagapagpahiwatig. Mayo 3, 1899).** Ginagamit ng Diyos ang pangangaral ni Lulu na pagpalain ang mga tao kahit umunlad na siya sa ibang bagong lugar.

Ang isang “handbill” na inihanda para sa pag-eebanghelyo ni Lulu Wightman sa panahon ng 1901 ay nagpapakita ng isang paraan na ginamit ni John Wightman upang maakit ang mga tao sa mga pulong. **(Handbill na inilimbag ng Ontario Repository-Messenger Print, Canandaigua, N.Y., 1901. (Pangkalahatang Kumperensya, Mga Archive.) Tingnan sa huling pahina ng kabanatang ito.)** Ang ganitong uri ng advertising, matagumpay na ginamit ng maraming Ikapitong araw na Adbentistang ebanghelistas, upang ilabasang mausisang pag-uugali ng mga tao upang malaman kung ano ang Bibliya at ano ang itinuturo nito hinggil sa Sabbath.

Noong 1903 si John Wightman ay binoto bilang isang lisensiyadong ministro sa unang pagkakataon. Si Lulu Wightman ay kinilala bilang isang lisensiyadong ministro para sa ikapitong taon. Magkasamang nagsikap sina John at Lulu sa Eden simula noong Disyembre 8, 1903.

Sa bagyong “blizzard” ay puno ng malalim na niyebe ang lugar nila, malamig na lamig, at nakakagat na hangin ay pumigil sa mga tao lumabas ng bahay ng isang linggo. Pagkatapos noon ay nagsimula na naman ang mga Wightman. Iilan ang dumalo, at matiyagang nagtrabaho ang mga ebanghelista na umaasang unti-unti silang magkakaroon ng mas maraming mga kaanib. Sila ay nanalangin na akayin ng Panginoon ang mga kaluluwa sa lugar na iyon na tingnan ng mga tao kalangitan ay ang Eden ng kawalang-hanggan bilang mas magandang lugar na tirahan kaysa sa lugar nila sa mundong ito na ang pangalan ay Edenden, pero nasa Erie County, New York. Ang gawain sa Eden ay mahirap. Lumaban ang mga tao sa katotohanan na itinaturo nila; hinde sila nanindigan.

Nang mamatay ang isang miyembrong si Edwin R. Darling, edad 52, si Lulu Wightman ang nagsagawa ng libing. Isinulat niya ang “obituary”, nagbigay ng mensahe sa libing, at tinulungan sa paglilingkod ni Elder J. W. Raymond.
(Tagapagpahiwatig. Abril 27, 1904).

Lumipat ang mga Wightman sa Avon noong 1904 upang mag ebanghelyo at magdaos ng mga pagsamba. Sa isa sa mga serbisyo ng Sabbath, nang tanungin ni Lulu Wightman kung sino sa mga naroroon ang may nagpasyang tanggapin nang lubusan ang katotohanan at panatilihin ang Sabbath, siyam na tao ang tumayo sa pagsangayon. Nagpasalamat si Lulu at ang kanyang asawa sa bawat isa.

Isang nangungunang negosyante sa Avon na hanggang sa panahong iyon ay hindi isang nananalangin, o nag-aaral ng Biblia bilang Kristiyano ay regular na dumadalo sa mga miting, bumili ng Biblia, at nagsimulang mag aaral ng mga propesiya ng Daniel at Apocalipsis.

Ang pangulo ng kumperensya, si Elder S. H. Lane, ay bumili ng malaking tolda sa halagang 71 dolyar para sa Wightmans na gagamitin sa kanilang mga pagsisikap. Nagustuhan nila ito at natagpuan ito madali itayo. Ang susunod na pagtatayo ng tolda ay naganap sa paanan ng magandang lawa ng Conesus. Hindi ito tulad ng bagyong yelo (“blizzard”) na bumati sa mga Wightmans nang simulan nila ang kanilang serye noong nakaraan na Disyembre. Ito ay perpekto panahon at kasabay ng umaga ang pagbubukas ng kanilang pagsisikap sa Lakeville noong Biyernes, Hunyo 24, 1904.

Limampung tao ang dumalo nang gabing iyon, at noong Linggo ng gabi ay umabot na sa 100 ang dumalo. Isang bago at mabigat na hamon ang iniharap nang sa loob ng tatlong gabi ang mga Wightman ay naharap sa isang espiritista medium. Ang daming dumalo noon. Nagtagumpay naman ang mga Wightmans sa krisis na ito sa pamamagitan ng Diyos na nakagabay sa kanila.

Sa mga lugar na pinaglingkuran ng mga Wightmans ay nakakapagpatayo sila ng isang bagong kumpanya o simbahan kung saan walang umiiral bago ang kanilang pagdating. Noong Agosto 21 isang simbahan na may miyembro-na 14 na katao ang itinayo nila sa Avon, kung saan sila ay dati nang nagdaos ng mga pulong.

Noong Setyembre 2, 1904, mga isang buwan bago ang paglilitis ng New York Conference kung saan ang mga desisyon sa Kredensyal ay matutukoy at ang suweldo ng mga manggagawa ay ina-audit, sumulat si John Wightman kay Elder S. H. Lane, ang pangulo ng kumperensya. Sa sulat ni John itinuro niya na ang mga gawain ni Lulu ay "isinaalang alang ng tatlo o apat na dating komite bilang isang inorden na ministro nang walang alinlangan." ***(Mula sa sulat ni John S. Wightman, Avon, N.Y., kay Eld. S. H. Lane, Roma, N.Y., Setyembre 2, 1904. Pagbibigay diin sa mga orihinal. Tingnan ang apendiks A 3.6)***

Partikular niyang tinukoy ang pulong ng 1901 New York Conference sa Oswego, sa kung saan ito ay natukoy upang itakda ang suweldo ni Lulu "bilang malapit sa 'ordained rate' na possible naman mangyari." Sa miting na iyon, si Elder Underwood at iba pa ay nag-isip na ang ordinasyon ng isang epektibong babaeng ministro ay hindi magiging hindi angkop. Ang posisyon ni Elder Underwood's ay maihahambing sa isang nakaraang pangulo ng unyon. Gayunpaman, ang mga tumutol sa pag oorden ng Lulu Wightman ang nanaig. Sa lahat ng talakayan, walang tanong na tila itinaas hinggil sa kakayahan ni Lulu na gawin ang gawain ng ministeryo.

Hindi nakaapekto sa "credentialing" ng kanyang asawa ang sulat ni John. Gayunpaman, ito ay nagdodokumento ng 1901 na talakayan -hinggil sa posibilidad ng pag orden kay Lulu Wightman sa ministeryo. ***(Kinuha mula kay Bert Haloviak, "Ruta sa Ordinasyon ng Kababaihan sa Ikapitong Araw na Adbentista Simbahan: Dalawang Landas," Marso 18, 1985, hindi nai-publish na papel.)***

Sa mga panahon na isinulat ni John Wightman ang liham na sumusuporta sa pagiging tama na ang kanyang asawa na maging ordenado sa ministeryo, naghanda si Elder T. E. Bowen ng "chart" na nagbubuod ng bilang ng mga sermon, pagbabasa ng Bibliya, mga pamilyang binisita, mga binyag, at iba pang mga serbisyo o nagawa para sa bawat isa sa mga ministro at mga manggagawa sa Bibliya sa New York Conference. ("Chart made in 1904 by Elder T. E. Bowen" ng New York Conference. Magagamit sa Pangkalahatang Kumperensya, Mga Archive.) Kasama dito ay nakasulat ng mga komento ni Elder Bowen, "Tatlumpu't apat sa mga 65 na idinagdag [ay] resulta ng dalawang lisensiyadong Ministro at isang "Bible Worker" na umaalis at ang naiwan ay 26 na bilang at ang resultang ito ay kinukumpara sa paggawa ng 10 manggagawa sa loob ng 1 taon." Mula dito ay malinaw na ang dalawang lisensiya-dong mga ministro na kanyang tinutukoy ay ang mga Wightmans.

Kahit na may isang hilera ng mga numero sa tapat ng pangalan ng bawat ministro, sa ilalim ng haligi para sa "Idinagdag sa Simbahan (Added to the Church)" Si Elder Bowen ay naglagay ng bracket itinuturo ang kabuuang iyon sa dalawa, ang mga Wightman. Ang bilang na iyon ay 27, at makabuluhang, inilagay niya ito sa linya ni Lulu Wightman at binilogan ito. Pinahalagahan ni Elder Bowen ang pagiging mabunga ng gawain ng mga Wightman at itinuturing na si Lulu ang nangungunang ebanghelista sa koponan.

Ang mga Wightmans ay lumipat mula sa New York State sa Reno, Neva-da, na bumuo ng bahagi ng California Conference. Sa Ikapitong araw na Adventist Yearbook para sa 1908, si Lulu Wightman ay nakalista bilang isang inorden na ministro ng California Conference, tulad ng kanyang asawa na si John Wightman. Tulad ng walang opisyal na talaan na matatagpuan ngayon ng pulong ng 1901, isinasaalang-alang ang posibleng ordenasyon ni Lulu—ang tanging salaysay na nagaganap sa kanyang asawang liham—gayon din walang opisyal na talaan na tila may talakayan o aksyon na nakabatay dito sa listahan ng mga ito. Gayunpaman, dahil sa background ng talakayan ng ordinasyon para kay Gng. Wightman sa New York Conference, tila posible na ang California Conference ay maaaring nag anyaya sa mga Wightman na may pag unawa na naibilang na sila pareho sa mga inordenahan na mga ministro at maaaring inilagay ang kanilang mga pangalan sa Yearbook, pero pagkatapos naman ay pinanghihinaan ng loob ang pamunuan ng simbahan na ipagpatuloy si Ginang Wightman sa katayuan na iyon.

Habang umuunlad ang kanilang ministeryo, labis na nag-alala ang mga Wightmans tungkol sa mga umaasa makapangyarihang kalayaan pang-relihiyon ng Adbentist na kilusan. Bumalik sa Angola sa panahon ng 1898, si Lulu Wightman at nangaral sa isang mapagtanggap na madla sa paksa ng "Simbahan at Estado sa Estados Unidos." Habang pinag-aaralan at pinauunlad niya ang kanyang mga presentasyon, siya ay nagging isang tagapagsalita na hinangad ng marami na pagsalitain tungkol sa mga isyu sa kalayaan ng relihiyon.

Noong Pebrero 28, 1909, nagsalita si Lulu Wightman sa isang kapasidad na tao sa isang pampublikong auditorium sa Lincoln, Nebraska, sa paksa ng kalayaan sa relihiyon. Maraming kongresista ang naroon at mga opisyal ng gobyerno. Dahil ang mga Wightmans ay kamakailan lamang nakatanggap ng imbitasyon na maglingkod sa lugar na iyon na na-banggit sa Central Union Conference, ang pulong na ito ay nasa kanilang teritoryo.

Ang Sunday baseball ang mainit na isyu na nagbigay ng panlasa sa mga talakayan ng mga lidars tungkol sa topic ng "religious liberty" noon. Parehong si Lulu Wightman at ang kanyang kapatid na si Elder E. T. Russell ay gumawa ng makapangyarihang pagpapahayag. Ang Nebraska State Journal ay nagdala ng isang artikulo ng higit sa 20 hanay ng pag uulat ng pangyayari.

Idiniin ni Ginang Wightman ang prinsipyo na naglalarawan sa pamahalaan ng Estados Unidos. Binanggit niya ang mga kaso kung saan binaligtad ng mga korte ang mga kautusan na itinayo ng simbahan para sa pag kontrol ng pang-Linggong Kasayahan. Ang relihiyosong batas, binigyang-diin niya, "ay hindi pinahihintulutan sa ating mga lehislatura ng estado at bansa" sa bisa ng mahusay na itinatag na kasanayan sa bansang ito. Binalot niya ang mga bagay-bagay ng paglalarawan at makabayang apela.

Ang sa atin ay isang sibil at hindi isang relihiyosong pamahalaan. Ito ang pinakadakila sa lahat ng pamahalaan sa mundo mula nang magsimula ang panahon. Isang Ginoo na nagbibigay ng "toast" sa isang tanyag na hapunan pang-diplomatiko sa Paris ay nagsabi: "Narito ang Estados Unidos ng Amerika. Nakatali ito sa hilaga ng aurora borealis, sa timog sa pamamagitan ng prusisyon ng mga equinoxes, sa silangan sa pamamagitan ng primeval chaos, at sa kanluran ng 'araw ng paghuhukom'." Ang Araw ng Paghatol lang ang maaring makahigit sa gobyernong ito na inilalarawan na napakabuti at napakadakilang pamahalaan. Wala ng dapat baguhin pa sa mga hakbangin nito. Wala ng dapat magkaroon ng pagbabago sa ating napakagandang Sistema kung saan ang lahat ng tao ay malaya. —(*"Religious Liberty Meeting," Nebraska State Journal, Marso 1, 1909, p. 3.*) (Tingnan ang apendiks A, 3.7.)

Kalaunan noong 1909, inanyayahan ng Kapulungan ng mga Kinatawan para sa estado ng Missouri si Lulu Wightman upang magsalita sa kanila sa kanilang silid sa pakisang, "Ang Pag usbong ng Kalayaan sa Relihiyon sa Estados Unidos." Isinulat ni John Wightman, "Naniniwala ako sa aksyong ito sa bahagi ng lehislatura ng Missouri ay walang katulad sa kasaysayan ng ating mga tao." (*Mula kay John S. Wightman, "Natalo ang Batas ng Linggo," Talaan ng mga Manggagawa sa uri. Abril 28, 1909.*)

Malinaw na taglay ni Lulu Wightman ang pambihirang kakayahan na tugunan ang maraming tao; pareho po nakakarating sila ng kanyang asawa sa mga opisyal na may mataas na katayuan at responsibilidad.

Kasabay ng pagtaas ng diin sa kalayaan sa relihiyon, hindi pinayagan ni Ginang Wightman na manghina ang kanyang nakaugalian pagpupunyagi sa gawaing pang-ebanghelyo. Sa Kansas City, Missouri, nagsagawa siya ng matagumpay na serye ng "Ministeryo sa mga Lehislatura" noong 1909-1910. Para sa mga panayam sa Linggo ng gabi, na sinimulan niya nang maaga sa Taglamig marami ang nagdalo.

Nakapagpapalakas ng loob mula sa simula ang mga pangyayari. Pagdaan ng mabilis na araw ang interes ay tumindi na sapat na nagpasiya si Mrs Wightman na magdaos ng mga pulong gabi gabi.

Ang pinakamatindeng bahagi na ito ng serye ay tumakbo ng dalawang linggo simula March 6. Sa huling gabi ay mga 400 tao ang naroroon, at 75 hanggang 10 tao pa ang hindi makapasok at nakatayo ang mga ibang tao *"(standing room only)"*.

Labintatlong matatanda ang tumanggap ng mga katotohanang iniharap nang magsara ang serye, at sa panahon ng sumunod na buwan apat pa ang nagpakita ng matinding interes. *(Mula kay Jas. Cochran, "Revival Mga Pulong Sa Kansas City, Missouri," Advent Review at Sabbath Herald 87. Abril 7, 1910: 16.)*

Sa panahong ito ay dumating sa mga Wightmans ang isang seryoso pagkakaiba nila ng pananaw na salungat sa denominasyon sa isyu ng kalayaan sa relihiyon. Ang paraan ng pag unawa ng mga Wightmans sa iba't ibang mga pahayag na ginawa ni Ellen G. White sa loob ng ilang panahon ay kanilang tinanaw na siya ay pagbago-bago ng posisyon sa mga isyu ng kalayaan sa relihiyon. Habang sina Lulu at John Wightman ay tila nasiyahan na sa tungkulin bilang denominational evangelists. Sabi ng mananalaysay na si Bert Haloviak na sinulat na "Nakakalungkot na dumating ang mga Wightmans sa puntong hindi na nila nararamda-man komportable sila sa loob ng ministeryo sa pagiging miyembro ng Ikapitong araw na Adbyentong Simbahan." *(Haloviak, p. 14.)* Sa kabila ng paghihiwalay na ito ng mga paraan, batay sa paninindigan sa Kalayaan pang-relihiyon ay, mayroong din na maraming bagay matutuhan sa mga Wightmans na pwedeng pagkunan ng inspirasyon.

"Si Ginang Lulu Wightman ay....kinakitaan ng malaking katibayan ng kanyang 'tawag' sa ministeryo ng ebanghelyo," batay sa obserbasyon ni Bert Haloviak. "Katotohanan, ang mga resulta mula sa kanyang pag eebanghelyo ay umaabot sa ranggo na hindi lamang bilang pinaka mahusay na ebanghelista sa New York State sa panahong iyon, kundi isa sa mga pinakamatagumpay sa loob ng denominasyon para sa anumang panahon." *(Haloviak, p. 10.)*

Pagbubuod ng mga bunga ng kanyang ministeryo,

Sa pagitan ng 1896 at 1905, si Ginang Wightman ay nagtayo ng mga simbahan sa Hornellsville, Gas Springs, Wallace, Silver Creek, Geneva, Angola, Gorham, Fredonia, Avoca, Rushville, Canandaigua, at Penn Yan. Pagkatapos ng ang kanyang asawa ay lisensyado noong 1903, magkasama silang nagtatag ng mga simbahan noong sa Avon, Lakeville, Hemlock, South Livonia at Bath.²⁵ —Hakoviak, p. 10

Mula sa nayon hanggang sa bayan, mula sa tolda hanggang sa Bulwagan ng Lehislatura hanggang sa simbahan, ipinarating nina Lulu Wightmam at ng kanyang asawa ang mabuting balita ng kaligtasan kay Cristo at ang natatanging mga turo ng Adbentismo na may napakalaking lakas at dedikasyon. Gaano karaming mga tao ang nakatamasa ng kaharian ng langit dahil sa kanilang ministeryo ay...tanging ang walang hanggan panahon lamang ang makapagbubunyag.

\$100 GANTIMPALA

Ang ibabayad sa Gospel Meeting sa Town Hall, sa Huwebes ng gabi, Enero 3, 1901, sa sinumang tao o tao, na magtuturo ng isa o mas maraming texto sa Banal na Kasulatan na nagpapatunay na ang Unang Araw ng lingo ay Sabbath o si Cristo at ang mga Apostol ay kailanman ay nag simba ng Linggo.

LULU WIGHTMAN

Sabihin mo! Aling araw ang Sabbath?

Ang ***Unang Araw na Linggo*** o ang ***Ikapitong Araw ng lingo na Sabado?***

Sinabi ni Jesus: "Kung ako'y inyong iniibig, ay inyong susundin ang aking mga utos."

"Kung nais mong pumasok sa buhay, sundin mo ang mga kautusan."

GINAWA NI CRISTO ANG SABBATH

Patunay: Marcos 2:27, 28; Juan 1:3; Col. 1:16; Efe 3:9.

Yayamang ang Ikaapat na Utos ng "Decalogue" o 10 Utos ng Diyos, ay nag uutos ng pagsunod sa -ikapitong araw bilang Sabbath, hindi ba't napakahalaga kung iingat ito ng lahat o hindi?

Isang serye ng mga Lektura sa Biblia tungkol sa dakilang tanong na ito—para sa Sabbath, ang tanong na ito ay isa na ngayon pumupukaw sa buong daigdig na magsimula sa Town Hall noong Huwebes ng gabi.

Kahit kriminal ay tinitiyak na may karapatan sa mga hurado sa paglilitis!

Bakit hindi bigyan ng pagdinig ang KATOTOHANAN NG DIYOS-

(Roma 10:17.)

Huwag tuparin- (Gawa 28:27.)

Tandaan – (1 Tes 5:21.)

Lahat ay magiliw na inaanyayahan na dumalo.

LULU WIGHTMAN,
Ebanghelista ng Biblia

"Nagdasal ako at nagsumikap."

-Anna Knight

Makabagong Tagapangasiwa

Anna Knight: 1874 hanggang 1972

Si Anna Knight ay isang maliit na batang babae na may kamangha manghang gana sa kaalaman. Ipinanganak siya noong 1874 sa isang pinalayang alipin sa Mississippi, at siya ay lumaki sa ritmo ng trabaho.

Ang ina ni Anna ay sinuportahan ang pamilya bilang "sharecropper" sa Jasper County. Sa pamamagitan ng masiglang paggawa at disiplinadong katipiran, ay nakabili ng 80 acres ng lupa si Gng. Knight. Sa pag-usad ng panahon siya at ang kanyang mga bata ay nag "homesteaded" ng isa pang 80 acres katabi. Sa pamamagitan ng kalabaw, kabayo, at mga baka, ang multi generational pamilya ay nag tanim at nag-ani ng sarili nilang pagkain at bulak para ibenta at magkaroon ng cash. Ngunit ang maliit na halaga ng cash ay hindi kailanman sapat.

Ang Knights ay hindi kayang bayaran ang iba pang pangngailangan tulad ng mga panulat at papel, mga libro o subscription sa magasin. Si Mrs Knight at ang kanyang mga anak ay ginawa ang kapansin pansin na pagpupuyangi upang makakuha ng lupa at mga hayop. (*Mula kay Anna Knight, Mississippi Girl: Isang Talambuhay (Nashville: Southern Publishing Association, 1952).* Materyal sa kabanatang ito kung hindi man credited ay batay kay Miss Knight's Autobiography). Kung walang mga textbook o materyales sa pagsulat. Hinangad ni Anna sa pamamagitan ng malikhaing paraan ay mabusog ang kanyang tila hindi mapapawi na pagnanais na matuto. Sa kabila ng mahabang oras ng trabaho, minsan tuwing Linggo ay nakakakuha talaga ng libreng oras si Anna.

Nang mangyari ito, nagawa niyang bisitahin ang isang kaibigan na napaka-swerte na magkaroon ng maraming libro. Inalok ni Anna na maging katulong sa bahay ng kaibigan, kapalit na turuan siyang magbasa. Sabik na sabik si Anna na ibahagi sa kanyang mga kapatid, pamangkin, ang kanyang natutunan.

Matapos pag tabihin ang mga tabla, pinaitim ni Anna ang mga ito ng basang uling; kapag lubusan ng tuyo, siya ay sumulat sa ito sa pamamagitan ng “natural na chalk” hinukay sa mga pampang ng ilog. Tinuruan nya mga bata kopyahin sa buhangin ang mga sinulat niya na mga numero at mga liham sa pisara.

Para sa paglilibang ng mga bata si Anna ay nag-oorganisa, ng “spelling bees” sa kapitbahayan na ginaganap tuwing Linggo. Magaling siguro siyang makipagtagisan sa mga larong ito.

Halos lahat ng bagay na makukuha niya sa pagbabasa, ay binasa ni Anna hanggang ang isang advertisement para sa isang magasin para sa mga batang kaedad ay mapansin niya. Ito ang gusto niya higit pa sa kahit ano pa sa mundo. Pinakiusapan niya ang kanyang ina na bigyan siya ng dolyar upang mag “subscribe”, ngunit sabi ng nanay nya ay nagaaksaya siya sa isang luho.

Mula sa kanyang magasin nalaman ni Anna kung paano siya makakatanggap ng mga libreng “sample” ng katalogo, mga papeles, at kahit na paminsan minsan ay isang libro. Tuwang tuwa siya, nakakuha siya ng kaibigan para isulat ang mga kailangan liham ng kahilingan. Hindi nagtagal ay nakatanggap na siya ng malaking “mail”. Kapag ang isang katalogo ay nagkaroon ilang “script print”, inilabas ito ni Anna at taimtim na kinopya ito sa buhangin. Nakatanggap si Anna ng sample copy ng isang maliit na papel na tinatawag na “Comfort”. Matapos itong basahin, siya ay sabik na nag-“subscribe”. Alam niyang walang saysay ang paghingi ng 25 sentimo na presyo ng subscription, sa kanyang ina kaya nag trabaho sa pamimitas ng bulak.

Sa isang isyu ng “Comfort”, natagpuan ni Anna ang isang abiso na tila eksakto upang umangkop sa kanyang mga pangangailangan. Kinopya niya ito ng letra sa letra, maliban sa pagpapalit ng kanyang sariling pangalan. Ang kanyang hiling ay, "Pwede bang padalhan ako ng mga magagandang babasahin at gusto kong maki-

pagsulatan sa mg aka-edad ko.?” Ngayon ang “mailbox” nila Anna ay naging mas abala kaysa dati. Nakatanggap ng 40 na sagot si Anna.

Nakita ni Edith Embree, isang dalaga ng Seventh day Adventist, ang kahilingan ni Anna. Siya ay kabilang sa “Young People's Literature Correspondence Band”. Ang Banal na Espirito ang gumawa kay Miss Embree na makita sa abiso ni Anna ang isang pagkakataon na magdala ng isang tao kay Cristo. Nagtrabaho siya para sa “magazine, “Signs of the Times” at nagpadala siya ng mga kopya ng journal na iyon kay Anna at iba't iba pang mga tract at mga aklat ng doktrina. Sa loob ng isang matagal ng panahon hindi lamang ipinadala ni Edith ang mga lathala kundi sumulat din ng mga liham, na humihiling kay Anna na tumugon sa ilang mga artikulo, na kung saan ay natuwa naman gawin ni Anna.

Matapos basahin ni Anna ang mga publikasyon at mga sulat na ito ng mga Seventh-day Adventist na galing kay Edith Embree sa loob ng anim na buwan, siya ay nagpasya na dapat mabuhay siya ayon sa mga katotohanang matatagpuan sa mga papeles na mga iyon. Wala siyang ideya kung anong grupo ang nag lathala ng mga materyales na matagal na niyang binabasa. Dahil ang mga turo ay mula sa Biblia, sumunod siya.

Sinimulan ni Anna na ipagdiwang ang Sabado bilang Sabbath, sapagkat iyon ang itinuturo ng Bibliya. Nang ipaliwanag niya sa kanyang pamilya na siya ay nagpapahinga ngayon sa ikapitong araw sa halip kaysa sa una, sila ay na inis. Pinaghihinalaan nila na dahil sa mga pagbabasa at pag-aaral ng mga natanggap niyang materyales na babasahing ito ay nagtulak sa kanya na “mawala sa kanyang tamang kaisipan.”

May mga naipong pera si Anna, siya at ang kanyang kapatid, bunga ng maraming pagsisikap, at sosyo sila sa isang malaking hinugpong ng bulak na ipinagbili nila. Ginamit ni Anna ang mga nalikom mula sa kanyang kalahati upang lumipat sa Chattanooga para sa karagdagang pagtuturo. Maaaring mukhang kakaiba ang ginagawa niyang ito at gagawa siya ng lahat ng paraan para lumipat mula sa Mississippi hanggang Tennessee upang maturuan. Gayunpaman, ang mga simbahan at miyembro ng “Seventh day Adventist” ay kakaunti at kalat-kalat sa Timog sa pagtatapos ng huling siglo. Walang mga kumperensya; ang buong lugar ng mga katimugang estado ay sa panahong iyon ay itinalagang isang “mission field” ng denominasyon.

Tinulungan ni Miss Embree si Anna na makipag ugnayan sa isang mapagmahal na pamilya ng Seventh day Adventist kung kanino siya makakatuloy. Ang batang binyag ay tumanggap ng mabuting tagubilin. Siya ay bininyagan na isang “Seventh day

Adventist” habang nasa Chattanooga. Sumikat sa kanyang pangako na sundin si Cristo, umuwi si Anna sa Mississippi. Agad siyang nakaranas ng pagsubok. Una sa lahat, dahil mahilig si Anna magararo ay yun ang ginawa niya pag-uwi. Ngunit sinabi niya na hindi siya mag araro tuwing Sabbath. Nagmakaawa si Anna na payagan siyang mag aararo ng Linggo. Sinubukan niyang mangatwiran sa kanyang ina, na ipinapaliwanag kung bakit ayaw ng kanyang konsensya payagan siyang magtrabaho sa araw ng Sabbath. Ang hindi siya marunong magbasa ay tila tumambal sa kabiguan ni Gng. Knight na baguhin si Anna. Si Ginang Knight ay isang babaeng may matibay na kalooban, nagalit siya kay Anna. Igini-it niya na siya ay ang nanay ni Anna, at hindi niya dapat turuan ang kanyang ina—at kung hinde na kaya ni Anna na magtrabaho ng Sabado ay sinabihan siya na lumayas na siya ng bahay.

Dumating si Anna sa masakit na desisyon na kailangan niyang umalis sa bahay. Ang mga kaibigan niya sa Chattanooga na tinuluyan noon ang tumulong sa mga gastusin para makapag-aral siya sa Mount Vernon Academy sa Ohio para sa isang taon ng pag aaral. Maganda ang panahon para sa kanya na makalayo sa bahay, at itinatangi niya ang pagkakataong makapag aral.

Sa sumunod na taon natagpuan ni Anna na posible na dumalo sa bagong paaralang pang industriya sa Battle Creek, Michigan, ang hinalinhan ng Battle Creek College. Kasabay ng kasipagan, nagpakita siya ng matibay na pananampalataya at matinding sigla, si Anna. Sa taong 1898 si Anna Knight ay nag “graduate” mula sa Battle Creek College, bilang isang “Missionary Nurse”.

Dr. J. H. Kellogg, direktor ng Battle Creek Sanitarium (na kung saan ay malapit associated with the college), hinimok ang klase ni Anna na magboluntaryo para sa self supporting “Missionary work”. Nang tanggapin ang tawag na iyon, nagpasiya si Anna na walang ibang Mission field na kasinglaki ng pangangailangan kundi sa kanyang county sa Mississippi.

Pag uwi niya mula sa kolehiyo, labis na nakahinga si Anna nang malaman na ang nawala na ang pagka-inis ng pamilya niya tungkol sa kanyang relihiyon at paniniwala. Tinanggap siya ng maluwag ng kanyang mga kamag-anak. Handa silang tumulong sa paglikha ng paaralang itinuturing ni Anna na isang pangangailangan para sa Jasper County. Ang paaralan ay nakatayo sa isang sira sira kubo ng troso. Nagturo si Anna at ang sweldo niya ay isang dolyar sa isang linggo, at dagdag pa ang mga trabaho na ibinigay ng mga magulang at mga anak na andon.

Habang ang paaralan ay umuunlad nang kahanga hanga, ang lumang gusali na tahanan nito ay nasunog. Hindi hadlangan ang kalamidad na ito sa pananampalataya ni Ana. Muli ay inilabas nya ang kanyang pananampalataya at kanyang tinipon ang mga tao sa pagtatayo ng bagong gusali.

Si Miss Knight ay nagtanim ng apat na ektarya ng bulak. Inilaan niya ang mga nalikom dito para sa layunin ng pagpapatayo ng gusaling ito. Isang kaibigan ang humingi ng 50 dolyar sa Ohio. Ang mga patron at mababait na kapitbahay ay nahilingan na mag ambag ng pera o paggawa. Nangako ang lahat na gagawin nila ang kanilang makakaya. Ang gusali, na natapos, ay napakarilag at ang mga tao ay dumating mula sa 75 milya ang layo upang makita ito.

Si Miss Knight ay nagturo ng 24 pupils sa walong grado, walang maliit na gawain para sa isang guro sa ikalawang taon. Subalit hindi niya itinuring na limitado ang kanyang tungkulin sa pagtuturo. Dalawa ang tinipon ni Anna na klase sa Linggo bilang isang paraan ng outreach, isa sa kanyang gusali ng paaralan at ang iba ay sa lugar na limang milya ang layo. Pagkatapos ng mga klase sa relihiyon tinuruan niya ang mga matatanda kung paano magbasa, sumulat, at maglara-wan, paano magluto at magpreserba ng pagkain sa pama-magitan ng malusog na pama-maraan, at kung paano mamuhay ayon sa mga alituntunin ng pagtitimpi. Ang pagsasanay ng guro para sa “Medical Missionary Work” ay inilagay sa praktikal na paggamit.

Ang gawain ni Anna sa layunin ng “PAGTITIMPI” ay ay pumukaw ng galit ng ilang lokal na “moonshiners” o manggagawa ng local na alak. Hanggang dumating sila sa eskwelahan ni Anna upang makipag-away. Matapos ang isang pakikibaka ng mga kamag anak ni Anna, ang mga mag-aalak ay nagpasya na umalis dahil nakakita sila ng katapat nila sa tigas sa pakikipag-away.

Ang katanyagan ng mga matitigas na gawaing misyonero ni Miss Knight ay kumalat nang mas malayo pa kay sa Jasper County. Noong Mayo 1901 nagulat si Anna na tumanggap mula kay Dr. J. H. Kellogg ng isang imbitasyon na maglingkod bilang delegado sa “General Conference Session” na gaganapin sa Battle Creek, Michigan.

Natuwa si Dr. Kellogg na tinanggap ni Anna na isang dating estudyante niya, ang hamon niyang mag-organisa ng isang sariling-kakayahang gawaing misyonero (Missionary Work) at naisip na maaaring isalarawan ni Anna ng maliwanag ang kanyang mga ginawa bilang ehemplo ng Medical Missionary Work sa mga nagtapos sa Battle Creek.

Sa edad na 27 ang batang babae sa bukid mula sa Mississippi ay maaaring magbigay ng isang mahusay na ulat sa Pangkalahatang Sesyon ng Kumperensya mula sa kanyang mahigit dalawang taong gawaing misyonero.

Nagtayo siya ng paaralan na may 24 na estudyante at nagtayo ng komportable at maayos na bahay paaralan na walang utang, at nagsasagawa ng dalawang Sunday school, at nagbigay ng mga puntos ng mga lektura tungkol sa kalusugan at pagtitimpi, at regular na nagbibigay ng simpleng lunas sa maysakit. Kapag pinupuri tungkol sa kahanga-hangang mga tagumpay na ito, mapagpakumbaba niyang tinutugon, "Sa Diyos ang kaluwalhatian."

Habang dumadalo sa Pangkalahatang Kumperensya, narinig ni Miss Knight ang pagtalakay ng ilang nurse ang kritikal na pangangailangan para sa mga tao ng kanilang propesyon sa India. Naalala ni Anna na ilang taon na ang nakararaan nakadama siya ng panawagan na tulungan ang kababaihan ng India. Matapos hingin ang patnubay ng Diyos, nagalok siya na kung magpapadala ang General Conference ng mag-asawa na ipagpatuloy ang gawaing sinimulan niya sa Mississippi—na mahirap para sa isang tao lang ay maglilingkod siya sa India.

Isa sa mabubuting kaibigan ni Anna na si Ginang Atwood, at ang kanyang asawa ay nagkasundo na mag operate ng paaralan sa Mississippi. At di nagtagal si Miss Knight ay isa sa pitong Missionary na papunta sa India.

Ang una niyang assignment ay sa Karmatar Training School. Nagturo siya ng Biblia sa Ingles, iningatan ang mga salaysay ng misyon, sa pagkakataong ito ay nagopera rin ng mga pigsa at nag bunot ng ngipin, at nangasiwa sa hardin. At siya ay gumawa ng kasaysa-yan, sapagkat si Anna Knight ang unang itim na babaeng Missionary na ipinadala sa India mula sa Amerika. (*Mula kay H. D. Singleton, "Vanguard of Torch-bearers," Ang North American informant XXII. Marso-Abril, 1968: 1-2.*)

Ang kanyang pinakamalaking hamon sa Karmatar ay hindi pang akademiko o medikal, ngunit nag patungkol sa pamamahala ng hardin. Bagamat agrikultura ay isang paksa tungkol sa kung saan si Anna Knight ay maraming alam, pero nang sinubukan niyang ipakita sa kanyang mga katulong kung paano ihanda ang lupa para sa pagtatanim, sila ay hinde sumunod. Sinabi nila na hindi ito pwedeng gawin sa ganoong paraan sa India—tatal, naranasan din nila iyon.

Ang isang mahalagang proyekto ay ang pagtanim ng mga tangkay ng kamote. Mula sa kanyang "background" ng pagsasaka sa Timog, alam ni Anna na hindi tumutubo ang kamote sa matigas na lupa sa misyon. Samakatuwid siya ay humantong manggagawa sa ilog, na may sakong gawa sa jute, mga "toro cart". Ikinarga nila ang buhangin para sa hardin. Bukod pa sa mga buhangin, inutusan niya silang magdagdag ng "dumi ng hayup" sa lupa. Pagkatapos nilang maghalo ang mga bahaging ito kasama ang isang maton, ang mga manggagawa ay hiniling na maghukay ng isang kanal. Hanggang sa puntong ito Miss Knight ay kumuha ng mga magagawang galing sa mga nayon na nakatalaga sa kanya upang makilahok- pate sa napakahirap na gawaing ito, bagama't may mga tono sila ng pagsalungat.

Gayunpaman, nang maalala ng direktor ng hardin na nakakita siya ng isang Amerikanong "turnplow" sa kamalig ay sinabihan ang isang manggagawa na kunin ito. Hayagang nagprotesta ang mga manggagawa. "Pwede sa Amerika ang ganyan, hindi maganda sa India," giit ng isang taga barangay. Pagkatapos ng protesta ay dinala rin ang arararo kay Miss Knight at, hinugot niya ang lakas nya sa maraming taon ng pag-aararo niya sa kanyan bayang Mississippi

At kanyang ikinabit ang mga toro sa araro at kinuha niya ang mga hawakan nito at siya mismo ang nag-araro. At nakakitaan siya ng masipag na pagtatrabaho na kailanman ay hinde nya nagawa pa sa kanyang buhay. Pinamamahalaan niya paghahanda ng mga hilera ng taniman ng kamote. Me sandali na dumadausdos siya sa mga ito, at nagpumilit kahit umuulan hanggang sa matapos siya. Naubos na ang lakas niya kaya pagkatapos niyang maligo at kumain ay nawalan siya ng malay at nanghina ng ilang araw.

Gamit ang dalawang batang babae bilang saklay, ang determinadong Missionary ay nahulog minsan sa isang upuan kung saan siya ang nangangasiwa sa mga batang nag-aaral habang nagtanim sila ng mga kamatis, kalendula, turnip, at beet. Hindi nagtagal ay nagkaroon ng ani ng gulay na hindi pa nakikita sa Karmatar. Ang mga manggagawa mula sa nayon ay nagpalaganap ng balita na ang Missionary mismo ang nagpatakbo ng kakaibang Amerikanong araro at kasama nito ay malaking kababalaghan ang naging resulta.

Siyempre ang buong punto ng paglikha ng isang matagumpay na hardin, ay upang ipakilala sa mga estudyante ang mga kagalakan ng kaharian ng langit. Ang hangad ni Miss Knight na itaas sa kanilang harapan ang magiging buhay sa Langit, habang kasabay nito ay tinuturuan sila sa pagbabahagi ng mabuting balita ng kaligtasan sa ibang tao. Labis na natuwa si Anna nang makita niyang nagsimulang maging interesado ang mga babaeng tinuturuan niya sa mga klase sa Biblia at sa mga abilidad na pang - nursing. Ang mga lalaki, na naging sanhi ng ilang mga problema dati ay

kumilos na nang mas mahusay nang nagpasakop na sa pamamahala ni Anna, at naging abala sa paghuhukay ng mga bagong puno ng bunga.

May mahalagang gawain din sa kabila ng campus. Isang araw Miss Knight at Si Miss White naman, isa pang staff, ay naglalakbay mula sa paaralan patungo sa isang kapitbahay nayon upang bisitahin ang isang maysakit na babae. Sa daan ay tumakbo ang mga tao upang salubungin sila at nagtungo sa kanila.

At hinikayat ang mga Missionary na tulungan ang kanilang mga kaibigang maysakit. Alam ni Anna Knight na siya ay nasunod sa kanyang tawag at nakuntento na. Minsan ay nagpahayag siya ng pagnanais para sa mas maraming manggagawa at pati na rin ay mas marami pang kapangyarihan ng Espiritu.

Sa paaralan si Miss Knight ay nagsimulang kumuha ng isang handog sa paaralan ng Sabbath. Siya ay natutuwa na makita na masayang tinanggap ng mga bata ang ideya. Siyempre, walang kita ang mga bata. Upang maitama ito, ipinadala ni Anna Knight ang limang pinakabatang estudyante upang kunin ang dumi ng hayop upang ilagay sa ilalim ng mga bagong puno. Binayaran sila ng isang piraso bawat isa. Kaya nga nagkaroon ng kita sila na ibibigay sa Panginoon. Isang batang lalaki ang nagpahayag nang may sigasig, "Kami ay kumita ng isang daang piraso." (*Anna Knight, "Karmatar Training-School," Eastern Mga balita. Marso, 1904: 10-11.*)

Naniniwala si Anna sa payo, "Turuan ang isang bata sa daang dapat niyang puntahan." Mga Kasabihan 22:6. Sa Mississippi muna, at ngayon sa India, tinanggap niya ang responsibilidad na ito. Siya ay namamahala sa pagsasanay ng mga manggagawang Indian na maglingkod sa kanilang sariling mga tao.

Ang mga tao sa komunidad ay dumating sa campus para sa espirituwal na ministryo. Isang gabi ng Sabbath lima na magagandang babaeng Bengali ang dumalo sa pagsamba. Isang estudyante ang nagbasa ng isang kabanata mula sa Bengali Biblia; ang mga panalangin ay inialay sa sariling wika gayundin sa Ingles. Sa pagsasara ng paglilingkod, nagpasa-lamat ang mga bumibisitang kababaihan. Hinimok nila si Anna at iba pa na bisitahin sila, upang kumanta, at sabihin sa kanila ang tungkol kay Jesus; nangako silang babalik.

"Ano pa kaya ang gusto natin?" tanong ni Anna. Ang matagal na niyang pangarap na maglingkod ay nagkakatotoo sa mga kababaihan ng India. (*Anna Knight, "Karmatar," Eastern Tidings. Nobyembre, 1904: 42-43.*)

Tinulungan ni Miss Knight ang kanyang mga estudyante sa mga paraan maliban sa kanyang pormal na gawain ng pagtuturo. Mahalaga man iyon, gusto niyang matuto ang mga estudyante ng mga paraan para kumita; alam niya

mismo ang kahalagahan ng pagiging marunong magtrabaho sa pag aaral. Iyon ang dahilan kung bakit inayos niya upang magkaroon ng Watchman Press at kaya inilipat ito sa Karmatar, at nakatulong sa ilang mga batang mag aaral na kung hindi sana dahil dito ay hindi sana nagkaroon ng pagkakataon makatapos at makapagtrabaho. Si Miss Knight ay nagtrabaho sa Simla, isang resort community, at nag patawag ng mga miting, nagturo ng Biblia, nagbigay ng mga paggamot, at nagturo sa mga klase.

Maagang 1906 natagpuan si Miss Knight at isang kasamahan, Miss Haegert, nagbebenta ng mga aklat na Kristiyano sa Rajputana, kung saan ilang taon nang hindi naglilingkod ang mga Adventista. Kasama sa mga pagsubok ang sunstroke, walang pagkain at tubig, at pag-atake sa kanila.

Sa gitna ng mga bagyo ng pagsubok ay ang lampara ng pananampalataya ni Ana ay hindi man na . "Me ulap man sa langit o may tigang na lupa, na tiyak," kinilala niya, "ngunit ang aking motto ay,—'Sa panig ng tagumpay,' at hindi ako upang tumingnan sa madilim na bahagi, sapagkat alam namin ang katotohanang ito ay magtatagumpay, at gusto kong magtagumpay kasama nito!" (*Mula kay Anna Knight, "A Word from the Out Posts," Eastern Tidings (Pebrero, 1906): 2-3, emphasis on the original.*)

Samantala, ang mga kuwento ng kapighatian ay pumasok mula sa Mississippi tungkol sa paaralang itinatag niya. Nalaman niya nang malungkot, na ang mga "moon-shiners" ay nanibago ng kanilang panghaharass nang dumating ang mga bagong guro. Ang mga kaaway na ito ng paaralan sa wakas ay gumamit ng matinding sukat ng pang-gugulo at sinunog ang gusali. Nagsara ang paaralan. Ang gawain sa Jasper County ay tila nawala.

Sumulat si Anna na nagmamakaawa sa pamunuan ng Pangkalahatang Kumpanya na magpadala ng isang tao sa Mississippi upang turuan ang kanyang mga tao. Dagdag pa niya, kung walang matatagpuan, ay gusto niyang mag "temporary leave" muna siya sa Gawain sa India upang muling itayo ang gawain sa kanyang sariling kakayahan.

Matapos ang ilang buwang paghihintay at pagdarasal, nakatanggap si Anna ng liham na nagsasabing siya ay nabigyan ng "leave" para makauwi upang subukang buhayin ang gawaing natigil dahil sa karahasan sa Mississippi. Umalis siya, iniisip pareho ang mga tao sa Mississippi at ng India na dala rin niya lahat sa puso niya. Iniwan niya ang kanyang pinagkakatiwalaang bisikleta at iba pang mga gamit sa India para gamitin sa kanyang pagbabalik.

Pagdating sa bahay sa Mississippi, natanggap ni Anna Knight ang pagtanggap ng isang tanyag na tao. Nagsimula na ang pagtatayo ng bagong school building sa pag asang bumalik siya.

Sa kanyang unang Linggo pabalik sa komunidad, tinawag ni Anna at ng kanyang mga tagasuporta ang isang pagpupulong sa bagong gusali. Maraming tao ang dumalo. Ang ilan sa mga moonshiners, kahit bagamat nakatulong sila sa pagsunog ng paaralang itinayo ni Miss Knight, ngayon ay nakaupo sa kongregasyon o tumayo sa labas upang makinig. Sinabi ng bumalik na Missionary na kapana-panabik mga kuwentong kanyang mga karanasan. Nagpinta siya ng mga dramatic word pictures ng malalayong lugar.

Pagkatapos ay binago ni Anna Knight ang kanyang paksa at nagsalita, hindi bilang isang manlalakbay sa mundo, ngunit bilang isang “kababayang babae”. Ipinalala niya sa kanyang mga tagapakinig na wala ni isa sa kanila ang nakabasa o sumulat sa kaniya hanggang sa siya, at pagka-tapos niya ang Atwoods, ay nagturo sa kanila. Hinamon niya ang nagtipon na komunidad upang makipagtulungan sa kanya upang makatungo sa mas magandang kinabukasan.

Ang organizer ng paaralan ay nagtakda ng isang malakas at tiyak na programa, kabilang ang pagbili ng paaralan ng mga aklat para sa bawat bata at pag-subscribe sa Ating Munting Kaibigan at sa Tagapagturo ng Kabataan para sa pagbasa ng mga bata. Itinakda ni Miss Knight ang mga patakaran sa paaralan: walang card party, sayaw, o iba pang hindi angkop na uri ng libangan. Kailang-ang regular ang pagpasok sa paaralan. Kung sila ay handang suportahan ang naturang programa, sinabi ni Anna sa kanyang mga tagapakinig, ihahandog nya ang kanyang sarili nang lubusan sa pag lilider. Nang tanungin niya ang mga taong andoon kung sino ang makikipagtulungan sa gawain nya, lahat ng patron at marami pang iba ay tumayo. Ang Ikapitong araw na gawaing Adventist sa Jasper County ay buhay na naman. Buhay na naman si Jasper County.

Kinabukasan ay nagsimula na ang operasyon ng paaralan kasama ang 22 estudyante. Ang konstruksyon sa gusali nagpatuloy pagkatapos ng oras ng pag aaral. Tuwing Sabado at Linggo ay nagsasagawa si Anna ng mga miting ng relihiyon sa Linggo sa dalawang lugar, tulad ng ginawa niyang pagsasanay bago umalis patungong India. Pagkatapos ay ilang tao ang nag-alok na magkita sa Sabado ng hapon sa halip na Linggo. Nang bumisita ang pangulo ng kumperensya ng anim na buwan kalaunan, natagpuan niya ang siyam na kandidato na handa na para sa binyag. Kabilang sa mga ito ang ina ni Anna, dalawa sa kanyang mga kapatid na babae, iba pang mga kamag anak, at mga miyembro ng komunidad.

Sa mga buwan ng Tag-init kapag wala sa sesyon ang paaralan, nagtrabaho ang kumperensya. Si Miss Knight ay bumisita sa mga simbahan at kumpanya ng mga mananampalataya. Nagturo siya ng mga aralin sa Biblia at inihanda ang mga interesadong tao para sa binyag. Sa isang pulong ng mga manggagawa sa Vicksburg na dinaluhan ng parehong Black and White Worker, nagbigay siya ng mga lecture tungkol sa Mission work.

Hindi maiwasang maharap sa desisyon si Anna Knight kung kaya niyang gumawa ng mas malaki ang kontribusyon sa pamamagitan ng pagbabalik sa India kaysa sa pananatili sa Timog. Ang ilang mga tagapayo ay hindi nakita ito bilang isang mahirap na pagpipilian. Paulit-ulit na maririnig ni Anna ang isa sa kanyang mga kabarkada na nagsasabi ng ilang bagay tulad ng, "Kung ako ay may aking paraan, hindi ko papayagan kang bumalik sa India. Kailangan ka namin dito. Hayaan ang mga puting kababayan ang pumunta sa India, ngunit manatili ka dito at magtrabaho sa amin." Totoo nga na ang mga manggagawa para sa mga itim ay kulang. Kakaunti lamang ang nakatanggap ng sapat na pagsasanay o paghahanda.

Nagtataka si Anna. Dalawang malaking pangangailangan ang tinitingnan niya. Gayunman, isa lang siya tao. Mabuti na lang at mayroon siyang itinalagang sistema ng kanyang paggawa sa panahong ito ng kawalang-katiyakan sa kalooban ng Diyos para sa kanyang buhay. Sinulat niya, "Habang nakikita ko na ang malaking pangangailangan ng de-kulay na mga trabahador at trabaho sa Amerika, sa akin, ang mga pangangailangan ng India ay mas malaki dahil sa malayo ito. Gayunpaman, nagdasal ako at nagsikap." (*Mula sa Knight, Mississippi Girl, p. 168, diin na ibinigay.*)

Hindi lamang ito ang pagkakataon sa kanyang buhay na natagpuan ni Anna Knight na matalino na manalangin para sa karunungan at, habang hinihintay ang sagot ng Diyos, upang pagsikapan. Ang palaisipan sa huli ay nalutas, sa kaluwalhatian ng Diyos at sa kasiyahan ni Anna.

Si Miss Knight ay nakatanggap ng isang hindi inaasahang imbitasyon mula sa Southeastern Union Conference upang makatulong na bumuo ng isang bagong sanitarium para sa mga itim na tao sa Atlanta. Ito ay noong 1910, nang inaasahan niyang malapit nang bumalik sa India. Nananabik pa ring malaman ang kalooban ng Diyos, kinuha ni Anna ang sulat ng tawag sa kanyang silid at ikinalat ito sa harap ng Panginoon. Bilang Hari, ginawa ni Hezekias ang isang liham na nagdulot sa kanya ng malaking pag aalala.

Matapos manalangin nang taimtim, nagpasiya siyang alamin kung sino ang nag-imbata sa kanya. Kung sila ay mga tao na hindi alam ang tungkol sa kanyang pangako sa India o hindi pinahahalagahan ang kanyang trabaho doon, ayaw seryo-sohin ang tawag. Gayunpaman, kung ang paanyaya na ito ay ipinasa sa kanya ng ilan sa mga lider ng Pangkalahatang Kumperensya na alam ang kanyang tapat na gawain kapwa sa loob at labas ng bansa, magiging makabuluhan ang kanilang pat-nubay. Sumulat siya para magtanong. Habang naghihintay ng sagot, nanalangin siya at patuloy na nagtatrabaho. Binanggit sa liham ng sagot ang mga lider na kilala at pinahahalagahan ang kanyang misyon sa ibayong-dagat, serbisyo at inaprubahan na ngayon ang kanyang tawag sa Atlanta. Isang tseke para sa transportasyon ay nakalakip dito. Naibigay na kay Anna ang tanda na hiniling niya. Hindi nagtagal ay naka-tanggap siya ng liham mula sa pamunuan ng simbahan na humihiling sa kanya na magtatag ng isang malakas na gawain para sa mga itim na tao sa Atlanta. Ang paghahanap ng mga sinanay na tao upang mamuno sa proyekto ay tila halos imposible. Sa katunayan, naisip ng mga lider ng simbahan na mas madaling mapuno ang bakanteng posisyon sa India. Pagkatapos na manalangin muli, nagpadala ng balita si Miss Knight na tatanggapin niya ang tawag sa Atlanta.

Sa loob ng ilang araw, naroon na siya. Bilang resulta ng kanyang dalawang taon 'trabaho sa panahon ng furlough, iniwan ni Anna ang isang maliit na kumpanya ng mga Ika-7 Sabado Adbentista sa Jasper County. Ang ilan sa mga binyagang ito ay mariing tutol sa sarili niyang paninindigan ng Sabbath noong una.

Nang dumating si Anna sa Atlanta na umaasang magsisimulang magtrabaho sa bagong medical center, natagpuan niya ang sanitarium sa isang estado na nasa sinapupunan pa ng isang ina—walang iba kundi isang hindi pa tapos, na bahay na walang gamit. Dagdag pa rito, tila walang nakakaalam kung nasaan si Miss Knight dapat tumira habang inaayos ang bagong center.

Dahil naging “self-supporting Missionary” siya sa halos buong buhay niya, hindi siya nakapundar ng mga ari-arian. Paano o saan siya titira sa puntong ito ay hindi niya alam. Kaya nanalangin siya sa krisis na ito, tulad ng iba pa niya noon. Siya ay nagpasyang matulog sa isang bakanteng silid ng sanitarium. Ang masipag na “project director” ay nakahanap ng ilang piraso ng mga ginamit na kasangkapan, binigyan sila ng isang malusog na paglilinis, at lumipat sa bakanteng silid.

Bago pa man dumating si Miss Knight, nagpakalat na ng petisyon ang mga kapitbahay at nakakuha ng isang utos laban sa operasyon ng isang sanitarium sa bahay - na nakuha na ng mga Adventists. Kinailangan pa ng konting panahon upang maalis ang pagharang na ito. Samantala, ang responsibilidad ng pagbibigay ng mga pag-aaral sa Biblia sa lugar ay ipinasa sa kanya. Marami rin ang nag imbita sa kanya.

na mga grupo para ikuwento ang kanyang gawain sa India. Nakatulong ito sa pagsira ng maling pananaw sa Ika-7 Araw na mga Adbentistas

Nang hindi gumaling ang isang maysakit na kapitbahay sa lahat ng pagsisikap ng kanyang doktor, naghingi si Anna ng permiso upang mangasiwa ng mga paggamot sa tubig. Dahil naubos na ng doktor ang lahat ng posibilidad na alam niya, pumayag siya. Ilang araw pa ay nakaupo na ang pasyente, at hindi nagtagal ay ganap na nakabawi. Naging maganda ang relasyon sa ilang tao sa komunidad.

Umasa si Anna na makaipon ng sapat na pera para sa isang amerikana sa oras na dumating ang panahon ng taglamig, dahil mas malamig ang Atlanta kaysa sa Mississippi. Samantala, tinanggap naman niya ang “chairmanship of the board” ng dalawang guro lang na eskwelahang pang simbahan (“2-teacher church school”) sa Atlanta. Dahil sa sariling karanasan ni Knight sa isang struggling school, siya ay isang nakikiramay na tagapakinig habang ang mga problema ng paaralan ay nailahad sa kanya. Kailangan agad ng mas malaking silid ang ilang desk para maupo ang mga estudyante. At mas sapat na “heater” ang kailangan para mapainit ng maayos ang silid. Maaari bang ang kumperensya magbigay ng kagamitan? Sumulat si Miss Knight para mag tanong.

Sinabi sa kanya na dahil Mission school ito, 50 por syento na ang bay ng suweldo ng mga guro galing sa Kumperensiya. Hindi inakala ng mga tagapangasiwa na mas marami pa silang magagawa. Pagkatapos ay humingi ng pahintulot si Anna na bilhin ang kailangang-kailangan na kagamitan sa “installment plan” at gumawa ng mga pagbabayad mula sa matrikula. Inaprubahan ang planong ito.

Sa sakripisyo, ginamit ng “board chairman” ang kanyang ipon, na inilaan para sa isang winter coat, bilang down payment sa heater at school desks. Ang ilang mga miyembro ng lupon, habang masaya na makita ang heater at mga mesa sa lugar, ay nababahala tungkol sa utang. Si Anna ay tiniyak sa kanila na ang Panginoon, na nagbukas ng pintuan para sa pagkuha ng kinakailangang kagamitan- para mapatakbo ang paaralan, ay magpapahanga sa mga patron na magbayad ng kanilang matrikula; at yun, totoo nga, ay nangyari. Gayunpaman, ang bagong dating mula sa Mississippi ngayon ay walang pondo para sa isang amerikana ng taglamig upang protektahan siya mula sa nagyelo taglamig Atlanta.

Makalipas ang ilang linggo habang sumasagot sa mga liham, nakita ni Anna ang isang natanggap niya mula sa kaibigan niyang si Edith Embree Runnels. (Si Edith Embree ang dalaga na sumulat kay Anna at nagpadala ng kanyang literatura bilang tugon sa kanyang paunawa sa maliit na magasin “Comfort”.) Sa paglipas ng mga taon ay nanatili si Anna sa pakikipag-ugnayan sa mabait na kaibigang ito na naging maimpluwensya sa kanyang pagbabalik-loob. Ngayon ay isinulat ni Anna si Edith ng isang mahabang liham na naglalarawan sa magtrabaho sa Atlanta. Nabanggit niya ang

pagbili ng mga gamit sa paaralan sa credit, gamit ang kanyang amerikana pera para sa down payment sa heating stove at school desks. Sinabi niya kung gaano kasaya siya na inipon ang kwarta para sa gawain ng Diyos.

Binasa ni Edith Runnels ang liham sa Missionary Volunteer Society sa kanyang simbahan. At nagpasiya ang mga miyembro ng Society na gusto nilang mangolekta ng pera para palitan ang amerikana. Pagkatapos ay may ibang nakakilala kay Anna sa Battle Creek College na nagsabing may coat siyang ibibigay sa kanya. Kaya nga natanggap ni Miss Knight ang amerikana at pera. Ang ilang itim na "broadcloth coat", ay mahusay na binuo at halos bago, ay mas mahusay kaysa sa anumang bagay.

Si Anna sana ang bibili para sa sarili niya. Sinuot niya ito nang may matinding kasiyahan. Ang perang ipinadala ng Missionary Volunteer Society ay sapat na para bayaran ang utang sa kalan ng silid aralan. "Ngunit ang aking Diyos ang magbibigay ng lahat ng inyong pangangai-langan ayon sa kanyang kayamanan sa kaluwalhatian sa pamamagitan ni Cristo Jesus," paggunita ni Anna. Mula noon Ang Filipos 4:19 ay isa sa mga paborito niyang talata sa Bibliya.

Ang isa pang lugar ng pag aalala para sa Miss Knight ay ang katotohanan na, bagaman para sa mga itim na lalaki ay meroong Young Men's Christian Association sa Atlanta, walang kaukulang institusyon para sa kababaihan. Nagpasiya siyang gawin ito. Tinanong niya si representative kababaihan na makipagkita sa kanya, at nagpatuloy sila sa pagtatayo ng Young Women's Christian Association sa lugar para sa mga itim. Nagtulongan ang mga kababaihan ng ilang denominasyon upang maisakatuparan ang makabuluhang tagumpay na ito.

Ang bagong YWCA ay nagdaos ng mga miting na pang -masa upang maglahad ng mga katotohanan hinggil sa kalusugan, mahinahon- panlipunang kadalisayan, at personal na kalinisan. Itinuro ang mga "first aid at nursing classes". Ang pambansang organisasyon ng magulang ng YWCA pinuri ang gawaing ginagawa ngunit hindi affiliate ang Atlanta group noon dahil sa malakas na ugnayan nito sa Ikapitong araw ng Simbahan ng mga Adbentista. Nag alok si Miss Knight na magbitiw bilang secretary, ngunit mas pinili ng grupo na patuloy na mag operate bilang independent local unit sa ilalim ng kanyang pamumuno.

Bukod sa lahat ng iba pa niyang gawain, si Miss Knight ay nagsagawa ng average na 500 mg pagbabasa ng Bibliya mga sa isang taon. Sa huling taon nagtrabaho siya sa Atlanta, maraming bagong miyembro ang naidinagdag sa pamamagitan ng kanyang ministeryo tulad ng nangyari sa simbahan nang ito ay organisado. Kabilang sa mga nabinyagang ito na nakuha ni Anna Knight sa Panginoon ay ilang mga kilalang mamamayan ng Atlanta. *(Mula sa pag-uusap sa telepono ng manunulat kay Elder H. D. Singleton, Wheaton, Maryland, Disyembre 6, 1988.)*

Bukod pa rito, dahil sa kanyang halimbawa ng pagbibigay ng sakripisyo kasabay ng tamang tagubiling Biblikal na ibinigay niya sa panga-ngasiwa, bawat taon habang siya ay lider ng gawain doon ay nadoble ang ikapu at mga handog.

Dahil sa espirituwalidad, kakayahan, at pagiging produktibo ni Anna Knight, sumulong siya sa mas malaking mga responsibilidad. Noong 1913 tinawag siyang maglingkod bilang associate “Home Missionary Secretary” para sa “Southeastern Union Conference”. Ang bahaging administratibo na ito ng simbahan ay sakop ang estado ng North at South Carolina, Georgia, at mga bahagi ng Tennessee at Florida.

Inanyayahan si Miss Knight na mangasiwa ng gawain sa mga itim na simbahan at mga paaralan. (*Mula kay Singleton, "Vanguard of Torch-bearers," 1.*) Ang pamunuan ng kumperensya ay nangako sa kanya ng kanilang koope-rasyon at suporta, at naisip niya na ang tanging angkop na tugon ay upang subukan.

Simula sa simbahan sa Atlanta, inorganisa niya ang lokal na pagiging miyembro para sa “lay ministry”. Pagkatapos ay lumipat siya sa iba pang mga lungsod sa kanyang teritoryo: St. Petersburg, Charleston, Jacksonville, Chatta-nooga, Nashville, Birmingham. Sa bawat lugar siya ay nagsanay at nagtalag siya ng mga miyembro para sa ministeryo.

Hindi kailanman nagkulang sa mabigat na trabaho, kusang-loob siyang bumisita sa bawat paaralang pangsimbahan sa kanyang teritoryo upang mabig-yan ng benepisyo ang mga mag aaral ng taunang pisikal na pagsusuri.

Bilang bahagi ng isang “routine report”, minsan nabanggit ni Miss Knight na sa takbo ng pagtupad sa kanyang mga responsibilidad para sa taong iyon ay sumulat siya ng mahigit 1500 liham, lahat sa kabit-kabit. Namangha ang mga administrador. Elder C. B. Stephenson, ang presidente ng union na inireko-menda na ang bawat “conference” ay makibahagi sa gastusin sa pagbibigay kay Miss Knight ng typewriter. Dahil dito, ang mga kumperensya ay nagbigay sa walang-pagod na manggagawang ito ng isang Corona “portable typewriter”. Nagsimula siya magdudut ng typewriter hnaggang unti-unti ay nagkaroon siya ng malaking kasanayan bilang isang “typist”. Pagkatapos noon ay marami sa kanyang mga liham ang isinulat sa tren habang ang busy “Home Missionary Secretary” ay papunta sa isang miting. Ang kanyang pamumuhay ay hinubog ng kanyang mga paglalakbay. Ang plano niya sa kan-yang pagtrabaho ay bawat isang buwan ay maka-cover siya ng isang buong kumperensya bago lumipat sa isa pa. Ang itinerant na buhay halatang bothered siya hindi sa lahat.

Idinagdag ang iba pang mga responsibilidad hanggang sa si Miss Knight ay nagsisilbing Associate Home Missionary, Educational, Missionary Volunteer, at Sabbath School Secretary ng Kumperensya sa Timog-Silang-an. Hindi siya tinawag na ministro, at hindi siya inorden. Ang kanyang awtorisasyon ay sa pamamagitan ng kanyang maraming taon ng ministeryo at iba't ibang titulo ang itinawag sa kanya tulad ng Licensed Missionary at Credentialed Missionary. Gayunpaman, ang sinumang lalaki na nagdadala ng kanyang mga responsibilidad taun taon ay tiyak na itatalaga na isang ministro at sana ay inordenahan na. Matapos niyang masayang gampanan ang kanyang marami at iba't ibang responsibilidad sa Kumperensiya ng Timog Silangang Unyon sa loob ng anim na taon, noong Disyembre 17, 1919, ang Heneral

Conference Committee na naaayon sa rekomendasyon ng Southern Union Conference na Miss Anna Knight ay tinatawag na upang pamahalaan ang gawaing misyonero sa tahanan para sa mga taong may kulay sa malaking bukinging iyon. **(Mula sa General Conference Committee Minutes, Disyembre 17, 1919, 11 2 p. 496.)** Matapos ang sinsero panalangin ng kalooban ng Diyos, ay pinili niya tanggapin ang hamon na ito.

Si Anna Knight, sa panahon ng kanyang buhay na sumaklaw halos ng isang siglo (1874-1972) ay nagtatag ng isang paaralan at simbahan sa Mississippi, naglakbay bilang unang itim na babaeng misyonero mula sa Amerika sa India, at nagdala ng mabibigat na responsibilidad sa departamento sa mga kumperensya ng union sa Timog.

Larawan na ginamit sa pahintulot ng Review and Herald Publishing Association.

Kabilang sa kanyang bagong teritoryo ang Kentucky, Louisiana, Mississippi, Alabama, at ang kanlurang bahagi ng Florida at Tennessee. Hindi isang taong istambay sa kanyang stasyon, si Miss Knight ay naglakbay sa malawak na sakop nyang mga simbahan at mga paaralan ng kanyang malaking bukirin. "Para tuma-gal sa gawain para sa kanyang tatlong mga kagawaran, sa mga simbahan at sa paaralan, ay kinalingan ng pamumuhay sa tren at sa labas ng maleta at mahusay na pagpapalano ng oras," paggunita ni Elder Singleton kalaunan. "Gayunpaman, sa pamamagitan ng masusing pagpapalano ng kanyang trabaho siya ay nakapagbigay ng napaka -epektibong pamumuno." **(Halaw mula kay Harold R. Singleton, "Vanguard of Torchbearers," The North American Informant (Marso-Abril, 1968), 2.)**

Karaniwan siyang nanatili mula dalawang araw hanggang isang linggo sa isang lugar bago lumipat sa iba, gamit ang oras nang makatwiran. Sa lugar ng ministeryo ng mga layko nag-organisa siya ng mga banda para sa gawaing “home missionary” at naggawa ng mga paaralan. Ang paraan ni Anna Knight na isinama ang kanyang trabaho sa mga gawain ng mga lokal na opisyal ng kumperensya ay kahanga hanga. Kapag natapos ang kanyang paglilibot sa isang bukirin, lagi siyang magrereport sa lokal na pamumuno—at “personal” pa kung maaari; kung hindi, sa sulat. Sa pamamagitan ng malapit na pakikipagtu-lungan sa maraming mga lider at kasama pa ang Diyos, nagkaroon siya ng kahanga-hangang resulta.

Noong 1932 ang Timog silangang at Timog na unyon ay pinagsama upang maging kasalukuyan Kumperensya ng Unyon ng Timog. Si Miss Anna Knight ang hiniling na maging assistant secretary para sa edukasyon, “mission-nary volunteer” ng mga kabataan, at “home missionary departments” ng bagong tatag na “Southern Union Conference”.

Ang magdala ng tatlong departamento para sa mga itim na tao ng buong Timog ay isang napakalaking hamon. Pero dahil sa matagal at mahigpit na paghahanda niya, hindi niya naramdaman ang pagbabanta ng kabigatan ng pasaning ito at patuloy na lumalaking responsibilidad. Sa kanyang matagal na paglilingkod ay natuto na siyang sumandal sa Panginoon.

Napakahalaga ng edukasyon sa mga pinahahalagahan ni Anna Knight. Ang bilang ng mga paaralan na umiiral sa panahon ng kanyang pamumuno ay lumampas sa nagawa ng mga nakaraang panahon. **(Mula kay H. D. Singleton sa isang usapan sa telepono sa manunulat, Disyembre 6, 1988.)** Bilang isang tagapagsalita, si Anna Knight ay kilala na may isang malakas na estilo ng pag-hahatid sa mga tagapakinig. Pwede siyang kumuha ng isang teksto at mula rito ay bumuo ng isang makapanyarihang mensahe. Darating ang mga tao para marinig kung anong mayroon siyang sabihin. Nagtiwala sila sa kanya na ma-ging tahasan sa kanila. Karaniwan ay “sasabihin niya kung ano nga ang isang paksa na ito.”

Tungkol naman sa kanyang mga kuwento tungkol sa India, lahat sila ay namangha. Karamihan sa mga ginawa ni Anna Knight ay pampubliko, ngunit naging interesado rin siya sa mga indibidwal na tao. Isang binatilyo na tinuruan niya sa ilalim ng kanyang pakpak, hinikayat, at tinulungan na makakuha ng isang internship, ay kalaunan ay nakilala bilang Elder H. D. Singleton ng Pangkalahatang Kumperensya.

Si Miss Knight, alam niyang mas malaki ang pagkakataon niya kaysa sa binata na makihalubilo sa mga tao sa paligid at makatagpo ng mga taong hinahanap nila, ay siya mismo ang naghanap ng magiging asawa ni Pastor Singleton. Nasisiyahan sa rekomendasyon ng kanyang mentor, inimbitahan ng pastor ang piniling dalaga na magturo sa paaralan sa kanyang distrito. Nagpakasal sila, at pinagpala ng mga Singletons ang pagsisikap ni Miss Knight sa paggawa at pinagsama-sama nilang ipinagpatuloy ang gawain ng Panginoon. Nang binago ang istruktura ng organisasyon ng simbahan sa Timog noong 1945 upang lumikha ang mga Itim ng kumperensya, ang de-kulay na departamento sa "Union level", kung saan Anna Knight ay doon nagtrabaho para sa 13 taon, ay awtomatikong tinapos. Bagamat siya ay inanyayahan na kumuha ng departmental work sa isa sa mga lokal na kumperensya, mas pinili niyang magretiro, dahil lampas na siya sa 70 taong gulang. Gayunman, pumayag siyang sa pansamantalang responsibilidad ng dalawa sa mga bagong Kumperensya hang-gang sa mailagay ang kanyang mga kahalili. Sa gayon ay nagpatuloy siya sa "South Atlantic Conference" hanggang Marso 1946 at sa "Southcentral Conference" hanggang Nobyembre ng taong iyon.

Sa pagreretiro niya, si Anna Knight ay nanirahan sa Oakwood College. Doon ay naimpluwensyahan pa rin niya ang isa pang henerasyon ng mga umusbong na lider ng Adbiyento.

Sa huling taon ng kanyang buhay, noong siya ay 98, tumanggap siya sa Pangkalahatang Kumperensya, Kagawaran ng Edukasyon ng Medalyon ng Merit Award noong Nobyembre 17, 1971. Noong panahong iyon ay 12 lang ang nagawaran ng award na ganyan. *(Mula kay L. A. Paschal, "Woman Approaching 100th Birthday Given Merit Award," Review and Herald (Hunyo 15, 1972): 22.)*

Nang sumunod na taon noong Hunyo 3, namatay ang pioneer Missionary. Iniwan niya ang isang kamangha-manghang talaan. Ang babaeng magbubukid ng Mississippi ay lumitaw mula sa kahirapan at kawalan ng kaalaman sa pagbasa at pagsulat at naging isang malakas na puwersa para sa pag-unlad. Maagang inilaan ang kanyang buhay kay Cristo, nabuhay siya ayon sa prinsipyo sa pamamagitan ng kanyang halos isang daang taon. Minsan nahihirapan siya mag-desisyon at hindi alam kung saan ang daan. Sa gayong mga pagkakataon pinili niyang "magdasal at magsikap" hanggang sa nilinaw ng Diyos ang susunod na paglipat.

Nakamit niya ang mga mithiing hindi naisip noong siya ay bata pa. Si Anna Knight ay nagsagawa ng higit sa 9,000 pulong at naglakbay sa katumbas na 23 biyahe sa buong mundo, Knight, Mississippi Girl, p.223. **(Tingnan ang apendiks A, 4.1.)** hindi binibilang ang kanyang mga biyahe papunta, mula, at sa loob ng India. "Ang aking trabaho ay nangangai-langan ng pagsulat ng 48,918 mga titik," natuklasan niya sa kabuuang bilang ng isang buhay na pag iipon ng buwanang ulat. Ang mga pagbisita bilang Missionary ay 11,744.

Mga taong dinala niya kay Cristo, mga estudyanteng nag-aral sa mga paaralang itinatag sa ilalim ng kanyang patnubay, at ang mga kalalakihan at kaba-baihang nakarinig sa kanya na nagsalita ay mahilig pa ring pahalagahan ang alaala ng pambihirang lingkod na ito ng Diyos at pinuno ng sangkatauhan. Lalo na para sa maraming mga katutubo sa India at para sa daan daang mga itim na tao sa Timog, ipinakita ni Anna Knight na paulit-ulit na ang isang taong tapat, inilaan na Kristiyano ay maaaring makagawa ng kaibhan.

Dahil sa pagnanais na ibigay ang ebanghelyo sa mga tao, si Miss Weiss ay nakakuha ng isang tolda, at sa tulong ng dalawang lalaki ay itinayo ito sa sakahan ng C. A. Straw, at dumagsa ang mga tao ng daan-daan upang marinig siya.

-Hazleton, Pennsylvania, newspaper article, 1927

Ebanghelista at Guro ng mga Ministro

Jessie Weiss Curtis: 1881 hanggang 1972

Lisensiyadong ministro 1945 hanggang 1972

May kakaibang nangyayari sa bansang malapit sa bayan ng Drums, Pennsylvania, sa panahon ng Tag init ng 1927. Isang malaking tolda ang naitayo sa isang bukid, at ang nangyayari sa tent ay nakakakuha ng maraming pansin.

Binilang ng isang reporter ng pahayagan ang 110 sasakyan na nakaparada sa bukid sa paligid ng tolda isang gabi, at tiniyak na ang mga tao ay dumadaloy mula sa isang radius ng 20 milya. Sa isang artikulo na pinamagatang, "Kingston Girl Holding Services Near Drums," ipinaliwanag ng reporter ang atraksyong naghuhugot sa mga may ari ng maraming sasakyan na ito: "Napukaw sa pagnanais na ibigay ang ebanghelyo sa mga tao, si Miss Weiss ay nakakuha ng tolda, at sa tulong ng dalawang lalaki ang nagtayo nito sa sakahan ng C. A. Straw farm at daan daan ang mga tao na dumarating papunta sa lugar na ito para marinig siya." Gabi gabi ay dumating ang mga tao sa tamang oras upang makilahok sa mga lumang congregational song service, at natili hanggang sa matapos ang sermon.

"Ang galing ng Tagaturo ay parang katulad sa isang pari na merong matagal nang karanasan," nakasaad sa artikulo, "Ipinahayag ni Binibining Weiss na wala siyang ituturo na doktrina kundi kung ano ang ma-papatunayan niya mula sa Salita ng Diyos. Ang kanyang "repertoire" ng mga paksa ay umaabot sa isang malawak na saklaw." (Mula sa "Kingston Girl Holding Services Near Drums," artikulo sa isang Hazleton, Pennsylvania, pahayagan, 1927. Tingnan sa apendiks A, 5.1.)

Sa pagtatapos ng kanyang unang "evangelistic series", iniharap ni Jessie Weiss ang 80 na mga kandidato handa na para sa binyag. Ang Drums, Pennsylvania, Ikapitong araw na Adventist Church ay ipinanganak. Si Ginoong Straw, ang

magsasaka, ay nagbigay ng lupa kung saan naitayo ang tolda, at sa lupang ring ito ay isang kaakit-akit na gusali ng simbahan ang itinayo. Si Jessie Weiss at ang kanyang kapatid ay nag ambag ng magagandang bintana na “stained glass”.

Paano nangyari ang babaeng ito, anak ng isang kilalang mangangalakal sa Wilkes-Barre at siya mismo ay isang matagumpay na negosyante, ay nahanap ang sarili sa daan ng pag-ebanghelyo?

Si Jessie Weiss ay ipinanganak noong Disyembre 30, 1881, sa Larksville, Pennsylvania. Nagkaroon siya ng kapatid na babae, si Olive, at isang kapatid na lalaki, si Homer. Ang kanyang ama ay isang maunlad na mangangalakal at ang kaniyang ina ay

Jessie Weiss, ang ebanghelista, sa tabi ng tolda kung saan siya nagsa-gawa ng kanyang unang pagsisikap, malapit sa Drums, Pennsylvania, noong 1927.

Walumpu't isang binyagan ang nabinyagan.

Evangelistic company na tumulong kay Jessie Weiss sa mga pulong ng Drums.

Mga larawan sa kagandahang-loob nina Jack at Joan Davis.

ina, isang maybahay. Habang lumalaki si Jessie sa Wilkes-Barre, dalawang colporteurs o magtitinda ng Adhyentong libro ang binisita sila. Nagbebenta ng mga libro para kumita, ang mga lalaking ito ay mas sabik na naghahangad na manalo ng mga kaluluwa para sa kaharian ng langit. Sa isang bahay ang babae na nakilala nila ay hindi bumili ng kanilang mga libro ngunit iminungkahi nilang bisitahin ang kanyang pinsan na si Catherine Weiss, kasi baka interesado siya. Nakinig nang mabuti ang ina ni Jessie sa presentasyon ng mga nagbebenta, at binili niya ang kanilang mga libro. Kalaunan ay binigyan niya sila ng silid at board kapag ang mga Adventists ay gaganapin ang pulong nila sa tolda sa Wilkes-Barre. Si Catherine Weiss ay naging unang Seventh day Adventist sa Wilkes-Barre, Pennsylvania. (Mula kay Jack at Joan Davis, panayam sa may akda sa tahanan ng mga Davis sa Monrovia, Mary-land, Agosto 24, 1984. (Tingnan ang apendiks A, 5.2.) Ang mga sipi sa kabanatang ito na hindi kung hindi man ay credited ay batay sa isang transcription ng panayam na ito.)

Si Jessie Weiss, tulad nina Helen Stanton Williams (kabanata 1) at Anna Knight (kabanata 4) ay inihanda para sa ministeryo sa Battle Creek College. Sa edad na 14, si Jessie ang pinaka-bunsong estudyante natanggap sa kolehiyo, ayon sa kanyang pamilya. Walang duda ang kanyang maliwanag na isip at taimtim na sigasig ang nag-ambag sa kanyang maagang pagpasok. Pagkatapos magsimula sa

kolehiyo, inilipat ni Jessie ang kanyang kurikulum mula sa nursing patungo sa kurso na naghahanda sa mga estudyante na maging manggagawa ng Biblia at mga ministro.

Natapos ang kanyang pag-aaral, bumalik si Jessie sa Pennsylvania. Bilang paraan ng pagkakitaan habang nabubuhay, pumasok siya sa art glass business kasama ang kanyang kapatid na si Homer. Sila ng kanyang asawa, Si Vanetta, pati na rin ang kanilang kapatid na si Olive at ang asawa ni Olive na si John Davis ay pawing Mga Adbentista. Si John ay naging business manager ng Review and Herald Publishing Association sa Battle Creek noong 1893. Si Ginoong Weiss, ang ama ni Jessie, ay naging isang Ikapitong araw Adbentista sa pinakadulo ng kanyang buhay.

Si Jessie Weiss ay isang matagumpay na negosyante, ngunit sa puso siya ay isang ebanghelista. Sa tuwing may ipinadadala sa kanyang lugar na isang mangangangal ng Seventh day Adbentista upang magdaos ng serye ng mga pag-eebanghelyo, natanyag si Jessie na magbigay ng mga pag-aaral sa Biblia sa mga interesadong tao. Tinulungan niya si Elder H. M. J. Richards at iba pang mga itinatag na ebanghelista. Kaya idinagdag niya ang praktikal na karanasan sa kanyang Biblikal na pag-aaral mula sa kolehiyo.

Sa mga sumunod na pangyayari ay nadama ni Jessie Weiss na tinawag siya ng Panginoon na magdaos ng sunud-sunod na “evangelistic meetings” mismo. Dahil dito ay hiniling niya ang paggamit ng tolda, at ng East Pennsylvania. Pinagbigyan ng mga tagapangasiwa ng kumperensya ang kanyang kahilingan. Ang iba pang mga gas-tusin at responsibilidad ay sarili niyang binalika. Hiniling niya sa kanyang paman-kin na si Jack Davis, isang accomplished singer, na responsable sa musika at inayos ang dalawang nurse na tulungan siya sa paglalahad ng mensahe tungkol sa kalusugan. Si Jessie mismo ang naghanda at nagebanghelyo gabi gabi.

Kahit na ang artikulo sa pahayagan na nag-uulat ng mga pulong ay pina-magatang, "Kingston Girl Holding Services Near Drums," si Jessie Weiss ay 45 taong gulang noong panahon ng pagsisikap. Isang babaeng ma-sigla at masigasig, tila "parang batang babae" lang siya. Habang nananalangin at nagtatrabaho siya, pinag-pala ng Diyos ang kanyang pagsisi-kap sa kahanga-hangang paraan. Isang gabi tulad ng paghahanda niya sa pangangaral, nalaman ni Jessie na may mag-asawang Judio sa kanyang kongregasyon. Ano ang dapat niyang gawin? Mabilis siyang humi-ngi ng karunungan sa Panginoon. Gustong gusto ni Jessie na ma-“convict” ang guwapong mag-asawang ito hinggil sa Mesias ni Cristo.

Nagpasiya siyang lumipat ng paksa at mangaral tungkol sa propesiyang "pitumpung linggo" ni Daniel 9. Sa kanyang mga interesadong tagapa-kinig ipinakita ni Jessie Weiss na si Daniel, isang propeta sa Lumang Ti-pan ay propetang Hebreo, ipinipropesiya na ang Mesiyas ay "ihihiwalay" sa panahong nasabi at ito nga ay si Cristo ay, sa katunayan, ay ipinako sa krus noong panahong tinukoy sa Daniel. **(Daniel 9:26, 27.)**

Ang mga panalangin ni Jessie ay sinagot nang ang mag asawang Hudyo ay nakumberte sa Kristiyanismo at sumapi sa Seventh day Adventist Church. Ang mga bagong convert, Jay at Trudie Hoffman, sa kalaunan ay nakilala sa kanilang gawain sa mga Judio. Sina Elder at Ginang Hoffman ang naatasang pamahalaan ang Times Square Center para sa evangelism sa New York City sa loob ng 20 taon. Ayon kay Elder Hoffman, si Jessie Weiss ay isang dynamic na mangangaral. Sila ng kanyang asawa, Trudie, ay sabay-sabay na nabinyagan bilang bahagi ng Drums Church na si Jessie ang nagtayo. **(Mula sa isang liham sa may-akda ni J. M. Hoffman, Valley Center, California, Oktubre 4, 1985. Tingnan sa apendiks A, 5.3.)**

Ang pagpapatibay ng Diyos sa pagtawag kay Jessie ay ipinahiwatig ng 80 matatanda na nabinyagan bilang isang resulta ng mga pulong na iyon. Si Jessie, tulad ni Jesus, ay "hindi nabinyagan" **(Juan 4:2.);** isang inorden na Isinugo ang ministro para pangasiwaan ang ritwal na iyon para sa kanyang mga binyagan.

Matapos ang pagsisikap sa Drums na may natitirang mga resulta, si Jessie Weiss ay kinilala bilang isang miyembro ng evangelistic at ministerial staff ng East Pennsylvania Conference. Siya ay nagsagawa ng maraming "evangelistic series", karaniwan sa mga tolda, at nagtatag ng sunod-sunod na simbahan sa Hilagang Silangan ng Pennsylvania. **(Mula sa "Curtis, Jessie Weiss," mimeographed life sketch.)**

Si Jessie Weiss ay epektibo sa pulpito sa harap ng malalaking grupo, at isang mahusay na personal worker. Siya ay mahabagin at mapagtuunan ng pansin sa mga pangangailangan ng mga tao. Nang magkasakit nang malubha si Ginang John Curtis, kinaibigan siya ni Miss Weiss. Sa harap niya sakit, madalas na tinulungan ni Ginang Curtis at ng kanyang asawa ang ministro sa kanyang pag-iwas mga pagsisikap sa listahan. Naging mabuting magkaibigan sina Jessie at Ginang Curtis. Hinde natagalan ay lumala ang pisikal na kondisyon ni Gng. Curtiss. Inilagaan naman siya mabuti ni Miss Weiss.

Napapalibutan ng pagmamahal ng kanyang asawa, pastor, at mga kaibigan, namatay si Ginang Curtis. Pinahalagahan ni Ginoong Curtis ang paraan ng pakiki-pagkaibigan ni Jessie Weiss sa kanyang asawa sa panahon ng huling sandali ng buhay nito.

Matapos ang magalang na panahon ng paghihintay, hiniling ni John Curtis kay Jessie Weiss na pakasalan siya. Siya ay isang napaka kaakit-akit na tao. Ang “sense of humor” at balanse ni Jessie ay umapela sa mga tao sa paligid niya. Bagamat disiplinado siya sa sarili, alam din niya kung paano mag enjoy sa buhay. Si Gng. Curtis ngayon ay kaakit kaakit sa kanyan damit. Ang kanyang mga suit, dresses, at sumbre-ro ay may mahusay na kalidad at sa maganda ang lasa. Noong panahon ng mahabang buhok ay nabighani ang mga batang pamilya na panoorin siya suklay ng kanyang mahaba at maitim na buhok na halos mahulog sa lupa; tapos i-“coil” niya ang buhok niya sa paligid ng kanyang ulo. Si Jessie ay isang babaeng malakas ang personalidad at ang kanyang personalidad ay nakakahigit sa maraming tao. Bukod dito, malakas at malusog ang kanyang katawan.

Pinag-isipan ito ni Jessie, ipinagdasal ito, at nagpasyang tanggapin ang panukala ni John. Siya ay ngayon 50 years old na.

Naganap ang kasal Marso 21, 1932. Pagkatapos nito ay naglaan si Ginoong Curtis ng isang maid at chauffeur para sa kanyang ministrong asawa, na hindi kailanman natutong magmaneho ng kotse. Malayo sa pagtutol sa kanyang pagiging ministro ng asawa, si John Curtis, isang matagumpay na Seventh day Adventist contractor, ganap na hinikayat si Jessie na sundin ang kanyang tungkulin.

Tinawag ng Diyos

Jessie Weiss kasama ang dalawang nars na tumulong sa kanya sa pagbibigay ng mga aspeto ng kalusugan ng kanyang evangelistic series sa Drums.

Jessie Weiss Curtis, tagapagtatag ng mga simbahan sa Northeastern Pennsylvania. Ang mga batang ministro ay nag-internet sa ilalim ng kanyang patnubay.

Mga larawan sa kagandahang-loob nina Jack at Joan Davis.

Sa Beaumont, Tunkhannock, at Montrose sa Hilagang Silangan ng Pennsylvania, si Jessie Weiss Curtis ang instrumento ng Banal na Espiritu upang magtayo ng mga kongregasyon. Nangaral siya sa mga tolda, kasabay nito ang pagsimula ng napakaraming pag-aaral sa Biblia. Matapos mabuo ang mga grupo, nakalikom siya ng pera at nanga-siwa sa pagtata-Oyo ng mga bahay-sambahan.

Si Ginang Curtis ang nangasiwas sa unang “quarterly meeting and communion service” na ginanap noon sa Tunkhannock Seventh day Adventist Church noong Abril 10, 1943. *(Mula sa "Historical Sketch of Tunkhannock Seventh day Adventist Church," sa programa para sa Dedication. Mga Serbisyo ng Tunkhannock Seventh day Adventist Church noong Oktubre 11, 1975.)*

Si Joan Davis kasama ang kanyang mga magulang ay tinanggap ang Adventism sa pamamagitan ni Jessie Weiss Curtis ' pangangaral sa komunidad ng Montrose'. Binigyang diin ni Ginang Davis na si Ginang Curtis ay ang nagparating ng mga katoto-hanan ng kaligtasan sa mga salitang malinaw at madaling maunawaan, kahit para sa isang bata.

Madalas ipasa ng mga nagbebenta ng Bible kay Ginang Curtis ang mga pangalan ng mga taong handang mag aral ng Biblia. Ang gayong mga interes ay tapat niyang sinubaybayan. Madalas ay nagagawa niyang magtipon ng gayong mga tao upang mag aral ng Bibliya sa isa sa kanilang mga tahanan. Maaaring magdagdag ito ng pagpapasigla para sa mga lumalahok at nagbibigay rin ng mahusay na paggamit ng oras para sa ebanghelista.

Ang simbahan na itinayo sa Montrose, tulad ng iba pang itinatag ni Jessie Curtis, ay sa Adventist doktrina. Sa kabila nito, ay itinatag niy ng matibay sa doktrina ng Adbentismo ang simbahang ito. Ang itinuro niya sa mga nabinyagan ay lumampas pa sa itinuturong kawastuhan ng mga doktrina.

Dahil Itinuro ng ebanghelistang pastor ang pagmamahal at habag sa pamamagitan ng kanyang araw-araw na ehemplo ng pagsasa- buhay nito. Una sa lahat, lagi siyang naaayon sa mga pangangailangan ng mga miyembro. Noong siya ay “evangelist-pastor” sa Montrose, ang kanyang kongregasyon ay binubuo ng mahihirap na tao sa bukid.

Kung minsan habang nakikipagkamay si Ginang Curtis sa pintuan pagkatapos ng pagsamba, ay sisingitan nya ng 10 o 20 dolyar na perang papel sa kamay ng isang miyembro na nakabitin sa isang sinulid lamang ng pananampalataya at sa krisis sa pananalapi. Magtataka ang tao, "Paano niya nalaman yun talaga ang kailangan ko para mabayaran ang bills ko?"

Gayunman, maingat niyang gamitin ang kanyang kagandahang-loob sa maingat na paraan na ito na hindi mararamdaman ng binigyan na mababang tingin sa kanya. Kapag inaalagaan ang mga tao patungo sa katotohanan at pagsasanay ng Adventist, ipinakita ni Jessie Curtis ang karunungan at pagmamalasakit. Kung bumisita siya sa mga bahay ng mga mahihirap na tao kung saan ang karne at itlog ay bahagi ng kanilang diyeta, hindi niya agad hiniling sa kanila na pumunta sa isang mahigpit na vegetarian diyeta para sa kung saan sila ay walang mga pambili. Nilinaw niya ang pagkakaiba ng malinis at marumi mga karne at nagsalita tungkol sa katawan bilang templo ng Diyos. Gayunpaman, hindi niya sinabi, "Kailangan mong tanggalin ang karneng baka ngayon na," o "Hindi ka dapat kumain ng itlog." Isang napakabuti at tapat siyang Adbentista, na hindi nagpakita ng pagiging sobra ang pagsunod. (*Panayam nina Jack at Joan Davis sa manunulat, 1984.*)

Natapos ang masayang pagsasama ni Jessie kay John Curtis matapos lamang ang limang taon nang si Ginoong Curtis ay namatay. Kalaunan ay madalas bumisita sa tahanan niya ang isang union conference president na balo at gusto sana niyang pakasalan si Jessie, pero hindi niya pinili na magpakasal ulit. Gayunpaman, si Jessie Weiss Curtis ay hindi "loner." "Hindi ako kailanman mabubuhay nang mag-isa," sabi niya.

Hindi nababagabag sa mga problema sa pananalapi na katulad ng ilang iba pang mga kababaihan ministro, at lalaki rin. Nagawa at handa ni Ginang Curtis na gamitin ang kanyang magandang tahanan sa Lehman. Ang mga miyembro ng pamilya at iba pa na nawalan ng tirahan dahil sa depresyon o kasawian ay nakahanap ng kinakailangang tirahan kasama ng ministrong ito na ang tahanan at puso ay tila sapat na malaki para sa lahat. Sa kanyang tahanan ang motto, "The more, the merrier," ang namayani. Minsan para sa mga kinuha niya sa ilalim ng kanyang pakpak hindi lamang siya nagbigay ng pabahay kundi bumili ng pagkain at nagbayad din ng mga bayarin sa mga doktor at dentista. Maraming kabataan ang tinulungan sa pagkakaroon ng Kristiyanong edukasyon ng parehong mapagbigay na pastor na ito.

Isa sa mga kabataang nabiyayaan ng pagmamahal at kabutihang-loob ni Jessie ay si Jack Davis, ang kanyang pamangkin sa tuhod. Pinatrabaho niya siya para ihatid siya sa mga appointment at asikasuhin ang kanyang kagamitan—upang i-set up ang stereopticon projector at isabit ang mga chart. Bagaman inilabas niya ang sasakyan pagkatapos manigarilyo habang naghihintay kay Gng. Curtis na magbigay ng pag-aaral sa Bibliya, alam niya kung ano ang nangyayari. Sa panahong ito ang mga panalangin, pagmamahal, at suporta na ibinigay niya kay Jack ay nagresulta sa kanyang pagbabagong loob at sukdulang dedikasyon sa paglilingkod sa Diyos sa simbahan ng Adventist. Siya ay napanalunan sa pamamagitan ng kanyang pangangaral sa pulpito at ng pag-ibig sa kanyang buhay. Nanalo pa rin ng mga tao para kay Kristo sa Hilagang-Silangan ng Pennsylvania, si Ginang. Curtis ay nagsagawa ng pagpupulong sa mga tolda sa Kingston noong Setyembre at Oktubre ng 1964. Ang pera para sa serye ay \$5,000, kung saan \$2,000 ang napunta para sa pag-upa ng lote. Muli si Jessie Curtis ay ginamit ng Diyos para magtayo ng simbahan.

Walang indikasyon na inisip ng mga taong pinaglilingkuran ni Jessie Weiss Curtis na hindi nararapat na magkaroon ng babaeng ministro. Sa katunayan, habang lumilipas ang mga taon, halos iginagalang nila siya.

Isa sa mga lakas ni Jessie Weiss Curtis ay ang kanyang regalo sa pangangaral. Naaalala ng mga taong nakarinig sa kanya ang mga partikular na tampok ng istilo ng kanyang pulpito. Sinabi ni Margaret Potts na ang pangangaral ni Gng. Curtis ay “dynamic” —alam niya ang kanyang paksa na parang wala akong narinig.” Sa mga pulong sa kampo sa East Pennsylvania, naranasan ni Margaret at ng iba pa ang inspirasyon ng buhay at pangangaral ng ebanghelista. Inuli ni Ginang. Curtis ang kampo para makipagkapatiran sa mga tao, na marami sa kanila ay malamang na mga nag-balik-loob sa Diyos. Ang katotohanan na siya ay isang mahigpit na Seventh-day Adventist ay tila hindi naka-apekto sa mga tao. Ang pagkilala sa kanyang mga tagapakinig ay tiyak na nakatulong sa paghubog ng kanyang mga mensahe. Siya ay “isang taong gusto mong marinig. Napapapamangha ang mga tao kapag nakikinig sila sa kaniya. *Nang magsalita si Jessie Weiss Curtis,*” mariing sabi ni Mrs. Potts, “*nakinig ang mga bata. Nakikinig talaga sila.*” **(Mula kay Margaret Potts, Hyattsville, Maryland, pakikipag-usap sa telepono sa manunulat, Hunyo 22, 1985.)**

Maraming mga kadahilanan ang nag-ambag sa kanyang pagiging epektibo bilang isang mangangaral at nagbigay-daan sa kanya na mabighani ang mga bata. Naalala ni Jack Davis na hindi nagbasa ng sermon ang kanyang tiyahin. Ang walang paghahandang pahayag na ito ay walang alinlangan na nakatulong sa paghawak ng pansin. Siya rin ay lubos na naiintindihan; hindi siya kailanman nangaral "sa ulo ng mga tao" ngunit direkta sa kanilang mga puso at isipan.

Sinabi ni G. Davis na si Gng. Curtis ay nakakuha ng pansin habang siya ay nangangaral sa mga kaganapan sa huling araw. Gumagamit siya ng mga "clipping" ng pahayagan ng mga lindol at bagyo, mga pagkawasak ng tren o pagbagsak ng eroplano, na iuugnay ang mga pangyayaring ito sa mga huling araw ng kasaysayan ng mundo at sa malapit na pagdating ng Panginoon.

Hindi man siya sobrang emosyonal na tao, paminsan minsan ay pinupunasan niya ang isang luha mula sa kanyang mata. Nang marinig ang kanyang pangangaral, naisip ng kanyang pamangkin na si Jack Davis na baka ang Panginoon ay darating kinabukasan. Sabi niya, "Dati ay nagkakaroon ako ng pangingilabot sa pakikinig sa kanyang pangangaral!" Mahusay na isinalarawan ni Ginang Curtis ang kanyang gawain ng pag-eebanghelyo. Gumamit siya ng makulay, graphic, na "bedsheet sized posters and charts" para isalarawan ang mga paksa sa Bibliya. ang imahe ni Daniel 2, ang mga hayop - Daniel 7, ang paghuhukom, ang santuario, ang pitong tatak, ang sampung utos, ang Sabbath—42 charts sa kabuuan. Ang babaeng mangangaral ay nagbayad sa mga mahihirap na Adbentistang mga pintor upang lumikha ng mga kapansin-pansin na "visual aids" na ito upang ilarawan ang kanyang mga sermon, at upang magkaroon din sila ng pera pambili ng pagkain.

Bukod sa mga chart, nagtipon si Ginang Curtis ng isang malawak na "stereopticon at projector slide" koleksyon, kasama ang mga kagamitan upang ipakita na ang mga ito, ay ang mga "trade secrets" ng ilan sa mga pinakamatagumpay na ebangelista sa kanyang panahon.

Matapos niyang magtatag ng simbahan at mabilang ang mga binyag, si Jessie Curtis ay hindi nakalimot sa kanyang mga nabinyagan. Binisita niya sila para subaybayan ang kanilang pag-unlad at hinikayat sila na mahigpit na kumapit. O, kung sila ay

lumayo, inalagaan niya sila pabalik. Kapag naroon ay walang pastor para sa mga simbahan na dati niyang itinatag, masaya siyang pumayag na maging pastor sa maikling panahon. Kaya idinagdag ang mga bagong miyembro habang sinusu-portahan ang iba. Ang mga ito ang mga pamamaraan ay kung bakit ang mga simbahan na kanyang itinaas ay umiiral pa rin kapag ang iba pang grupo ay nawala ang mga nabinyagan.

Bukod sa mga chart, nagtipon si Ginang Curtis ng isang malawak na “stereopticon at projector slide” koleksyon, kasama ang mga kagamitan upang ipakita na ang mga ito, ay ang mga “trade secrets” ng ilan sa mga pinakamatagumpay na ebanghelista sa kanyang panahon.

Matapos niyang magtatag ng simbahan at mabilang ang mga binyag, si Jessie Curtis ay hindi nakalimot sa kanyang mga nabinyagan. Binisita niya sila para subaybayan ang kanilang pag-unlad at hinikayat sila na mahigpit na kumapit. O, kung sila ay lumayo, inalagaan niya sila pabalik. Kapag naroon ay walang pastor para sa mga simbahan na dati niyang itinatag, masaya siyang pumayag na maging pastor sa maikling panahon. Kaya idinagdag ang mga bagong miyembro habang sinusuportahan ang iba. Ang mga ito ang mga pamamaraan ay kung bakit ang mga simbahan na kanyang itinaas ay umiiral pa rin kapag ang iba pang grupo ay nawala ang mga nabinyagan.

Ngayon mas naunawaan na natin kung bakit ang mga pangulo ng East Pennsylvania Conference ay nagpapadala ng kanilang mga intern para sa pagsasanay kay Jessie Curtis, na isang maraming karanasan at epek-tibong ministro. Nalaala ni Elder N. R. Dower, dating ministerial direc-tor ng Pangkalahatang Kumperensya ng Ikapitong araw na mga Adbentista, -na sinimulan niya ang kanyang gawain sa ilalim ng ebanghelistang si Curtis. *(Mula sa isang pag uusap ni Eld. N. R. Dower kasama ang manunulat sa Potomac campgrounds, Hunyo 1973.)*

Bukod dito, ang mga tagapangasiwa ng kumperensya ay nasanay ng pagpapadala ng mga ministro upang magtrabaho sa ilalim ng pamamahala ni Ginang Curtis nang lumitaw silang naliligaw sa ilang punto ng doktrina o awtoridad ng simbahan. Minsan ay may epektong rehabilitasyon, at natagpuan ng manggagawa ang matuwid na lakad muli ha-bang siya ay nakikisama at nakikipag-usap sa matalino at makadiyos na babaeng ministrong ito.

Bagama't karaniwang isinasagawa ni Ginang Curtis ang kanyang mga kampanyang pag-ebanghelyo at pag-“develop” ng mga piniling simbahan na halos mag-isa, hindi siya salungat sa pagtulong sa iba kapag bumangon ang pangangailangan. Humingi siya ng mga materyales sa gusali mula sa mga kontratista upang tulungan ang isa pang ministro na itayo ang Simbahan ng Scranton, Pennsylvania. Ang pagiging mapag-bigay, hindi siya nahihiya na humingi ng kontribusyon sa iba. Nagsikap din siyang itayo ang Simbahan ng Wilkes-Barre. Sa katunayan, si John Curtis ang nagbigay ng lupa para sa gusali habang sina Jessie Curtis at Homer Weiss ang mga nagbigay ng bintanang “stained glass”.

Kaya sa pamamagitan ng iba't ibang pamamaraan—pag-ebanghelyo, pastor, paghingi, pagbibigay-donasyon—si Jessie Weiss Curtis ay patuloy na nagambag sa paglago ng gawain sa Silangang Pennsylvania. Bilang isang tao si Ginang Curtis ay maayos at isang pambihirang malakas na lider sa pamamagitan ng pagkatao at personalidad na nakakabigay-pansin para siya ay bigyan ng respeto at paggalang. Nang si Ginang Curtis ay nagsalita, nakinig ang mga tao. Bagamat hindi siya makabagbag damdamin, pero naramdaman ng mga tao sa paligid niya ang init niya. Minahal siya ng mga bata.

Si Jessie Curtis ay isang makatwirang tao na maaaring isaisip ang mga prioridad. Binasa niya ang mga papel, nakikisabay sa mga kasalukuyang kaganapan, at nagkaroon ng sariling library. Patuloy siyang nangongolekta ng materyal sa sermon.

Si Mrs. Curtis ay tapat na dumalo sa mga pulong ng simbahan at mga sesyon ng negosyo, tulad ng Columbia Union Conference Session sa Atlantic City noong 1959, kung saan siya ay nakuhanan ng litrato sa gitna ng isang grupo ng kanyang mga miyembro.

Si Mrs. Curtis at Mary Walsh ay matalik na magkaibigan, parehong lisen-siyado na mga ministro. Nagkaroon ng pribilehiyo si Jessie na makilala nang personal si Ellen White. May isang anekdota na sinabi ng pamilya tungkol sa isang pagtatangka na ordinahin si Jessie Curtis kung saan siya ay tila hindi sumang-ayon.

(Mula kay Vanetta Weiss at Janet at Charles McKeel, panayam sa may-akda sa Drums, Pennsylvania, Seventh-day Adventist Church noong Hulyo 27, 1985. Tingnan ang apendiks A, 5.4.)

Si Jessie Weiss Curtis ay nagsilbi bilang isang lisensyadong ministro sa Seventh-day Adventist denomination mula 1945 hanggang 1972, higit sa 25 taon. Pagkatapos ng pagreretiro ay nagpatuloy siyang maging aktibo sa pagpapatotoo para sa kanyang Panginoon. Sa wakas ay pinabagal siya ng isang sakit sa huling taon ng kanyang buhay, at namatay siya sa Mountain Top, Pennsylvania, Setyembre 6, 1972. Nabuhay siya ng halos 91 taon, isang kakaibang paghahalo ng ministeryo, pagmamahal sa pamilya, at walang takot na pakikipag-ugnayan sa publiko. Siya ay namatay sa pag-asa ng muling pagkabuhay, higit sa lahat ay nagnanais na makilala ang kanyang Panginoon sa Kanyang pagbabalik.

Si Mrs. Curtis ay umalis sa mundo na medyo naiiba sa paraan ng pagkahanap niya dito. Ang kanyang obituary ay nagsasaad na "Nagdaos siya ng mga pulong sa tolda at nag-organisa ng maraming simbahan sa East Pennsylvania Conference." ***(Mula sa "Curtis, Jessie W.," Review and Herald, Nobyembre 2, 1972).***

Sa pagtatapos ng kanyang buhay, sinabi ni Gng. Curtis na kung bubuhayin pa niya ang kanyang buhay, gagawin niya ang parehong gawain na ginawa niya. Ano pa kaya ang mas malaking katuwaan kaysa pagtuturo sa mga tao ng Bibliya, pagdadala sa kanila sa kanilang Panginoon, at makita silang nabinyagan at naligtas sa kaharian?

Hinihiling ko sa Panginoon na panatilihin akong nabubuhay, at malinaw ang aking isipan, hangga't kaya kong kumilos at magdala ng mga kaluluwa sa mensahe. Iyan ang tanging bagay na nagkakahalaga ng pamumuhay. Oh, ito ay ang tanging bagay!

-Marv Walsh

Yung Maliit Na Itim Na Libro

Mary E. Walsh: 1892-1997
Lisensyadong ministra 1921 to 1981

Sa Europa, nagbabanta ang Unang Digmaang Pandaigdig. Gayunpaman, sa New York City ang mga Kabataan mula sa iba't ibang panig ng mundo ay makakahanap ng kultura, kaguluhan, at mga pagkakataon sa karera. Si Maria Walsh, ay mula sa Ireland, ay bumalik mula sa nursing duty sa kanyang apartment sa New York City.

Nagpalit ng kanyang uniporme, at pumili ng isang magarang damit na pang-gabi. Nagdag ng mga alahas, at hindi nagtagal ay handa na siya sa isang gabi sa opera. Balingkinitan at maliit siya ay nasa kanyang unang bahagi ng edad beinte, Nasisinag ke Maria ang panloob na kagandahan ng katalinuhan at isang malakas na pagkatao.

Pinag-aralan ang kanyang sarili sa salamin, bagama't mukhang maayos ang kanyang pag-uugali, nadama ni Maria na hindi siya komportable sa kanyang gagawin. Tinanong niya ang sarili, "Gagawin ba ng pinagpala kong Panginoon ang ginagawa ko?" Siya na ang nagpasiya na ayaw Niya. Dahil dito, nagpalit siya ng damit na pang-bahay at hindi na muling dumalo sa opera, sa Hippodrome, o sa kanyang mga pag-aaral ng pagsasayaw; nagpasiya siya na iiwan nya lahat iyon. Ano ang dahilan ng biglaang pagbabago niya sa mga pamantayan sa pananamit at paglilibang nang gabing iyon sa New York City? Ang pagtanaw sa nakaraan ay siyang magpapaliwanag kung ano ang nagdala sa kanya sa puntong ito.

Si Mary Walsh ay ipinanganak na isang British subject sa hilagang bahagi ng Ireland noong 1892. Bilang isang teenager siya ay naglakbay upang bisitahin ang kanyang tiyahin sa New York City. Nagustuhan ni Mary ang buhay sa Estados at meron siyang sapat upang manatili upang pag aralan ang nursing. Bagamat malayo siya sa bahay, ang kanyang ugat ay lumawig sa New York City: nakatira siya sa kanyang tiyahin

at tiyuhin, at sumamba siya sa Simbahang Katoliko Romano tulad ng ginawa niya sa Ireland. Dahil pinsan ng tiyo si Cardinal Farley, tuwing Linggo ay karaniwang dumadalo si Mary sa alas onse misa sa katedral na ang kardinal ang nag mimisa. (***Mary Walsh, Berrien Springs, Michi-gan, panayam kasama ang manunulat, Hulyo 13, 1984; Mary Walsh, Glendale, California, panayam sa telepono sa manunulat, Hulyo 20, 1989. Lahat ng mga sipi mula sa Mary Walsh sa kabanatang ito kung hindi man credited ay kinuha mula sa mga panayam na ito.***)

Pagkatapos ng kanyang pagsasanay, natagpuan ni Mary na ang trabahong nursing ay binabayaran ng mas mahusay sa Amerika kaysa sa sahod niya sa Ireland. Nasiyahan siyang mamuhay mag-isa, bumili ng eleganteng damit, at sinamantala ang mga pagkakataong pangkultura sa New York City. Siya ay dumadalo sa opera para sa libangan, sa mga "lecture halls" para sa kaliwanagan, sa pagsasayaw at mga aralin para sa personal na pag unlad.

Hinihiling ko sa Panginoon na panatilihin akong buhay, at ang aking isipan ay malinaw, habang akoy nakakagalaw ng maayos para magdala ng mga kaluluwa sa mensahe. Yun lang at sulit na ang buhay ko. ***Oh, ito lang talaga ang tanging mahalaga! –Mary Walsh, 1984***

Isang Sabado ng gabi isang kaibigan ang nagbigay ng anunsyo kay Maria para sa isang panayam na ibinigay nang sumunod na gabi. Pagkaalis ng kaibigan, hawak ni Maria ang papel sa kanyang kamay at paulit ulit na binasa ang naka "bold type na headline": ***"Lilipas ba ang Henerasyong Ito Bago Natin Masaksihan ang Ikalawang Pagparito ni Cristo?"*** Ang tanong ay hindi kailanman niya naisip, pero ngayon ay naintriga na siya rito.

Ang panayam ay naka iskedyul sa isang teatro sa isang bahagi ng lungsod na hindi pamilyar kay Miss Walsh. Upang matiyak na makarating siya roon nang tamang oras kinagabihan, naglakbay siya ora mismo, ng sabado ng gabi, para hanapin ang lugar. Dahil dito, noong Linggo ng gabi siya dumating sa tamang oras at nakahanap ng upuan malapit sa harapan.

Inakala ni Maria na siya ay makakari nig ng isang Chautauqua Lectures" (***Isang presentasyong pang edukasyon. Madalas na ito ay pinagsamang "lectures at entertainment" na kinuha sa isang serye, minodelo sa Summer Schools na itinatag sa Chautauqua, N.Y.***). Pumasok ang speaker dala ang "isang maliit na itim na libro," nang malaon ay ito pala ay Bibliya, at ito ay lumuhod sa gitna ng plataporma-para hilingin ang basbas ng Diyos. Siya ay namangha at ngayon lang siya nakakita ng isang lecturer ng chautauqua na nagdarasal.

Ang "maliit na itim na aklat" ay isang Bibliya pala, sa pagkadismaya ni Maria, na para sa kaniya ay isang aklat na iniwasa niya. Ang pagpapalaki sa kanya bilang isang Romano Katoliko ay nagkaroon ng takot sa Kasulatan. Itinuro sa kanya na ang pag-aaral ng Biblia ay delikado lalo na sa mga layko. Isang kaibigan noon, na nagdala ng Bibliya kay Binibining Walsh's na "apartment" ay hinilingan niya, sa mabait ngunit matatag na tono, na alisin ang maliit na itim na libro at hindi kailanman dalhin ito ulit sa kaniya.

Gayunman, nanatili si Maria sa teatro, at di-nagtagal ay may katuturan ang lecturer sa kanyang mga sinasabi. Binanggit niya ang mga kasalukuyang pangyayari at datos ng kasaysayan na pamilyar kay Maria, sapagkat maliwanag ang kanyang isipan at nagbabasa rin siya nang mal wakan. Pagkatapos ay ipinakita niya sa Biblia ang malinaw na hula hango sa mismong mga kasaysayan ng mundo at mga kasalukuyang pangyayari. Ang batang-batang si Miss Walsh ay napaisip, "Walang sinuman ang maaaring maghula sa hinaharap ng ganoon! Gayon pa man naroon ito, lahat ay inilatag sa mga mambabasa ang mga pangyayari ng kanya-kanyang panahon marami pang siglo bago mangyari pa iyon." Lumabas siya ng sinehan nang gabing iyon kumbinsido na ang maliit na lecturer ay tama at ang nilalaman ng itim na aklat hindi erehiya, kundi ang mismong mga salita ng Diyos.

Isang aktibong babae si Mary ay umalis kinabukasan at humanap ng tindahan para bumili ng isang maliit na itim na libro para sa kanyang sarili. Nakakita siya ng kopya ng Douay Bersyon ng Bibliya at nagsimulang basahin na katulad ng isang sabik at uhaw na manlalakbay na uminom ng tubig sa isang malaking tabo ng tubig. Huwebes ng gabi natagpuan si Mary sa teatro para sa ikalawang lektura. Isang tipikal na ebanghelista ay baka hindi makalusot sa pagiging makilatis ni Mary Walsh sa Bible, pero ang Diyos sa Kanyang pagmamahal ay dinala siya na makaugnay ang isang tamang mangangaral upang maabot siya.

Si Propesor C. T. Everson ay may kakayahang maayos pang scholar. Siya ay mahusay magsalita. Sabi ni Mary na may ng paghanga, na ang Propesor ay may "likidong dila." at kahit walang mikropono, ang kanyang malambing na boses ay umabot sa lahat ng bahagi ng sinehan. Iginalang ni Mary Walsh si Propesor Everson bilang isang may kakayahang, propesyonal na tao.

Gayunpaman, may higit pang katangian ang Propesor. Ang "scholarship" ng Propesor ay ipinares sa isang pangako kay Cristo. Ang kanyang pangunahing layunin ay hindi upang bakasin ang natupad na propesiya tungkol sa Kaniya, ngunit upang ilarawan ang Anak ng Diyos ng buhay na buhay at kapani-paniwala. Gumuhit siya ng kaakit-akit na mga larawan ng "isang maamo at mababang Galilean."

Isang talentadong tao na may isang matingkad na imahinasyon, ay naiisalarawan sa kanyang isip ni Mary Walsh kung ano talaga ang hitsura ni Jesus habang paulit ulit na nagsalita si Propesor Everson tungkol sa Kanya tuwing Linggo at Huwebes ng gabi. Bagama't buong buhay niya ay nagsisimba siya, nakahanap siya ng bago at buhay na karanasan. "Natagpuan ko ang aking Cristo," paggunita niya nang may pasasalamat. "Nasulyapan ko talaga."

Nang tanggapin niya si Cristo bilang kanyang Tagapagligtas at anyayahan siya araw-araw na ibahagi ang kanyang buhay, si Mary ay napansin na nagbago ng lifestyle. Ganyan ang nangyari ng tumayo siya sa harap ng kanyang salamin at tinanong kung gagawin o hindi ng kanyang Panginoon ang kanyang ginagawa. Ang pagtatapos nga na sinabi rin niya sa kanyang sarili na ayaw rin ni Jesus ang kanyang mga sanlibutan na ugali ay, binago niya agad ang kanyang mga ginagawa. Hindi nagtagal ay namili siya ng ibang klase na mga damit —maganda pa rin ang kalidad pero mas simple. Itinabi niya ang kanyang mga alahas. Walang nagmungkahi na gawin niya ang mga pagbabagong ito. Sa kanyang sarili ay binasa niya ang lahat ng kanyang mahahanap na katotohanan sa Biblia kasama ang mga aklat at polyeto na inilathala ng Ikapitong araw Adbentista tungkol sa iba't ibang doktrina at turo ng simbahan.

Sa kanyang mahalagang bagong Biblia, binasa muli ni Miss Walsh ang ikalawang utos. Dahil mabuting Katoliko, naging palaisipan sa kaniya ang pagbabawal sa pagsamba sa imahen. Siya ay nagpatuloy na pinag-aaralan ito sa loob ng tatlong lingo. Tapos kinuha niya ang mga rebulto naging bagay ng kanyang pagsamba at sinira mga ito.

Mula sa kanyang pagbabasa ay napagtanto ni Miss Walsh na ang mga "Seventh day Adventists" ay hindi kumakain ng karne o umiinom ng anumang uri ng tsaa o kape. Sa isang taong laging nakasigang ang kaldero ng kape sa kalan, ito ay nakakagulat. Gayunman, isang Linggo ng umaga, matapos siyang sumamba sa ikapitong araw ng Sabbath, ay isinuko niya silang lahat minsanan—karne, tsaa, at ang laging nakasalang na kape.

Pinagisipan ni Maria ang pagkonsulta kay Cardinal Farley hinggil sa mga katotohanan sa Bibliya na kanyang natutunan. Gayunpaman, nagpasya siya na siya ay lubos na pinatunayan sa katotohanan sa pamamagitan ng Banal na Espiritu, at maaaring itong gagawin niya ay makakainsulto sa Diyos kung tatalakayin ito sa isang tao. Ang Salita ng Diyos ang naging huling "Court of Appeals" niya.

Isang Sabado ay nabinyagan si Maria Walsh kay Cristo bilang isang Ika-pitong araw Adbentista, ni Propesor Everson at ito ay isang mataas na araw ng pagdiriwang para sa parehong mga kumbertido at ang “evangelistic company”.

Hindi lahat ay nagkaroon ng positibong reaksiyon na ito sa pagpipilian ng mahuhusay na batang nurse na ito ng bagong relihiyon. Ang kanyang tiyahin sa New York City ay kakila kilabot na nainis sa pagbabago ni Maria ng inanibang relihiyon. Walang dudang may responsibilidad siya sa iba pang mga miyembro ng pamilya nila na sabihin ito sa kanila. Tuloy ay nasabi niya kay Maria na sana ay hindi na lang tumawid sa karagatan ang batang babae. Ang tiyahin ang sumulat sa ama ni Maria, at nagkomento na ang sinalihan ni Maria ay isang kakaibang sekta. Ang totoo ay walang alam ang pamilya tungkol sa mga Seventh day Adventist at wala silang pakialam na matuto.

Sa puntong ito nadama ni Maria na ang teksto ng Banal na Kasulatan, “Siya na nagmamahal sa ama o sa ina nang higit kaysa sa akin ay hindi karapat dapat sa akin,” (Mateo 10:37.) ay nagsalita nang lubos sa kanya ngayon sa sakripisyo na siya ay tinawag na gawin. Tinanggihan siya ng tiyahin, at iba pang kapamilya at pinutol ang kaniyang kontak sa kanya. Para sa kanila ay pinahiya sila ni Maria. Sa kanilang maliit na pag-iisip ay nabuo ang kaisipan na dahil sa kanyang pag-aaral ang kawawang batang batang babae na ito ay hindi na balanse ang pag-iisip.

Ang krus na ito ng paghihiwalay sa kanyang pamilya ay hindi kailanman naalis sa buhay ni Mary Walsh, bagama’t hindi pa siya kailanman nagreklamo tungkol dito sa kanyang Panginoon. Wala ni isa sa kanyang mga kapamilya ang sumama sa kanya sa kanyang minamahal na pananampalataya. Nasa England na silang lahat ngayon, sabi niya, sa at nabibilang sa Mataas ng Larangan ng Edukasyon, “at sa tingin nila ay iniiskandalo ko lang sila.”

Sa paghihiwalay sa pamilya ay idinagdag ang iba pang mga pag-iisa. Ang batang binyagan, na nasasabik sa kanyang bagong relasyon sa kanyang Panginoon, ay nalungkot sa bagong buhay niya, na sa mga pagbabago niya sa kanyang mga bagay na pinahahalagahan at pag-uugali—sa kanyang kinakain at iniinom, ang kanyang araw ng pagsamba, ang kanyang kasuotan—ay mabilisitong nagpahiwalay sa kanya sa mga taong naging malapit sa kanya. Iniwan siya ng mga dati niyang kaibigan at siya ay lubos na nag-iisa.

Sa kabilang banda, nakakita siya ng bagong pamilya sa simbahan ni Cristo. At hinikayat nila si Maria tungo sa isang nakakagulat na pagbabago sa karera. Nang si Mary Walsh ay naging isang Seventh-day Adventist at narinig ang tungkol sa denomination's colleges, naisipan niyang mag aral sa isa sa mga ito. Ang kanyang naipon ay maaaring gamitin para bumalik sa school. Gayunpaman, halos sa lalong madaling panahon na ibinigay niya ang kanyang puso kay Cristo sa pamamagitan ng gawain ng isang “evangelistic team”, siya ay hinikayat agad na pumasok sa ebanghelismo mismo. Inanyayahan siyang sumali sa isang evangelistic team kaagad pagkatapos mabinyagan, sa halip na pinapayuhan na maghanda pa at mag-kondisyon sandali, ay konektado sa isang di pangkaraniwang pangyayari sa kanyang pagbabagong buhay. Si Mary Walsh, sa hindi alam na dahilan, ay hindi nakatanggap ng binigyan pag-aaral sa Biblia bago bininyagan.

Binasa niya at pinag-isipan ang iba't ibang doktrina, sa ilalim ng Gabay ng Banal na Espiritu. Kapag may nakita siyang dapat niyang gawin, karaniwan ay agad na ginawa ito. Siya ay isang pambihirang binyagan. Samakatuwid ang pangulo ng kumperensya, at mga ebanghelista, at ang dalawang manggagawa ng Bibliya ay hinimok si Maria na pumasok nang direkta sa pag eebanghelyo. Bilang tugon sa malinaw na paanyaya ng mga lider ng simbahan na kilala siya at, medyo malinaw, na siya ay tinawag ng Diyos, ang bagong Adbentista ay lumipat sa Maine sa 1917 upang sumali sa isang “evangelistic team” na pinamumunuan ni Elder A. E. Sanderson.

Naibahan si Mary sa kakaibang propesiyon niya ngayon. Sanay sa mahusay na sahod bilang nurse siya ngayon ay napasabak sa gawain ng evanghelyo na ang mga gawain ay hinde pa niya napag-aralan pero mababa ang sahod. . Bagama't wala siyang alam tungkol sa pagsasagawa ng ebanghelyo o pagbibigay ng pag-aaral sa Biblia, bukod sa pagdalo sa isang serye ng mga miting, nangako si Elder Sanderson na sanayin si Miss Walsh habang nagtrabaho. Ang pangakong ito ay tapat niyang tinupad.

Nagsimula sa bagong tungkulin, nahihiya si Miss Walsh na magtunog ng kampana ng isang tahanan. Siya ay maingat na umupo ng "gayon lang," hindi kailanman kinukrus ang kanyang mga binti, dahil sa kanyang napaka tamang pagpapalaki sa Ireland. Ang kanyang sariling ugaling “British reserve” ay madalas na napapagkamalang pagmamataas.

Masigasig na inilalapat ang kanyang matalas na pag iisip sa ilalim ng patnubay ng Banal na Espiritu, naging handa si Mary Walsh para sa kanyang bagong ministryo. Nakuha niya ang mga “Bible Readings” sa “Home Circle” magazine at

lahat ng kapaki-pakinabang na materyal na matatagpuan niya. Isa sa kanyang mga tungkulin ay ituro sa mga tao sa kanilang tahanan ang mga katotohanan ng Kasulatan. Hindi siya nagturo lang kundi nagpayo rin, nagdasal, at nakipagkaibigan. Sa patnubay ng Banal na Espiritu siya ay nagdala ng maraming mga nabinyagan sa simbahan, at tiniyak niya na nauunawaan nila nang malinaw ang mga doktrina at gawain.

Ang grupo ng mga ebanghelistang Sanderson at Walsh ay lumipat sa iba't ibang lungsod. Gumawa sila gamit ang napakaliit na badyet, gayunpaman ay gumawa sila ng maraming binyag. Nang sila ay ipadala sa New York City para mag-ebanghelyo na may kabuuang badyet na 1,000 dolyar, nadama nila ang halaga na iyon ay hindi sapat upang makarating sila sa pinakamalaking lungsod ng bansa. Si Miss Walsh at ang kanyang mga katrabaho ay nagdaos ng mga araw ng pag-aayuno, na nananawagan sa Panginoon na gumawa ng isang bagay. At ginawa Niya iyon.

Nagbigay si Miss Walsh ng mga pag-aaral sa Biblia sa dalawang maunlad na lagas na babae. Tinanggap nila ang Mensahe ng Bibliya, sumapi sa Ikapitong araw na Adbentista na Simbahan, at pagkatapos ay nagbigay nang buong bukal sa layunin ng Diyos. Minsan ay iniabot nila kay Maria, upang ilagay sa bangko para sa gawain ng Panginoon, ang \$15,000. Ang iba ay nagbigay din, habang si Maria ay nag-aayuno, nananalangin, at nagtatrabaho. Nakita niya kung paano tinutupad ng Diyos sa langit ang Kanyang mga layunin nang umasa siya sa Kanya. Si Miss Walsh ay lumipat sa Boston, kung saan siya ay naging bahagi ng isang "evangelistic team" na pinapangunahan ni Elder Robert S. Fries. Habang lumalaki ang kanyang karanasan, dumami ang kanyang mga responsibilidad at lumawak ang mga pagkakaiba-iba ng mga ito. Palagi, bago ang pangunahing lektura ni Elder Fries, nagsasalita ng maikling presentasyon si Miss Walsh sa isang napiling paksa. Ito ay naganap nang maaga kesa sa skedyul, ngunit maraming mga tao ang dumadating kaagad para marinig siya. Isang gabi nang siya ay bumababa mula sa entablado habang si Elder Fries ay padating, bumulong ang matanda sa Iglesiya, "Ay, ay, nilampasan mo ang alingawngaw ko!"

Tahimik siyang sumagot, "Eh, nagpapasalamat ako na ginawa ko iyon! Dati rati ay ikaw ang umaalingawngaw lang." Ito ay isang pagpapatibay na hindi niya kailanman nakalimutan. ang ebanghelistang at ang kanyang katulong ay magkasama sa isang komportableng pagbabahaginan, at pagiging magkakasama sa relasyon ng pagtatrabaho. Iginalang ni Mary Walsh si Elder Fries, na itinuring niyang isang makapangyarihang ebanghelistang.

Nag-aral siya ng medisina sa University of Denver, (*Mula kay Robert S. Fries, obituary, Review and Herald (Oktubre 24, 1946): 20.*) at pinahalagahan ni

Binibining Walsh ang paraan niya sa pagiging mahusay na ginawang isinama ang ebanghelyo tungkol sa kalusugan ("health evangelism") sa kanilang mga pagsisikap pangebang-helyo sa publiko.

Kabilang sa mga responsibilidad ni Miss Walsh ang paghawak sa kahon ng mga tanong. Inanyayahan ang mga tao para ihulog sa isang kahon ang kanilang mga tanong tungkol sa mga paksa sa Biblia bago ang miting. Pagkatapos ay sa pagtatapos ng serbisyo ang, lahat ng may tanong ay pinakiusapan na magkita sa ibang kwarto at kung saan binuksan ang kahon para sa mga nakalilitong teksto at problemang dapat tugunan. Iyon ay isang napakalaking pagsubok sa kaalaman, pananampalata-ya, at presensya ng isip ng isang ministro sa Biblia upang sagutin ang gayong mga katanungan ay "malamig." Subalit hiniling kay Mary Walsh na gawin ang panganib na iyon. Sa di-kalaunan, siya ang naging "tagasagot sa mga tanong" "tanong na sumagot," si Maria ay talagang natakot. Tinanong niya ang Panginoon kung paano niya masasagot ang mga tanong kaagad-sa puntong iyon, nang hindi niya palalam-pasin ito ng walang sagot. Noong gabi bago ang kanyang unang tanong-at-sagot sesyon, siya ay hinde makatulog sa kanyang kama. Sa wakas ay lumuhod siya para humingi ng tulong mula sa Diyos na tumawag sa kanya mag-ebanghelyo sa simula pa lang. Sa tabi ng kanyang kama ay nanalangin siya para sa isang uri ng katiyakan, ng isang pangako. Ang kanyang panalangin ay - ang Diyos ay tatayo sa tabi niya. Kung wala ang Kanyang tulong, hindi niya ito magagawa.

Nakaluhod siya at kanyang binuksan ang Bibliya at ang texto na ito ay napsin niya: "Manirahan ito sa inyong mga puso, huwag kang magmuni-muni ng inyong isasagot: sapagka't bibigyan kita ng bibig at karunungan, na ang lahat ng iyong mga kalaban ay hindi magagawang lumaban sa iyo o makahigit sa iyo ng isasagot ." (Lucas 21:14, 15). Naniniwala na ibinigay sa kanya ng Panginoon ang pangakong hiniling, si Maria ay muling bumalik sa kama at natulog.

Sa pagpapala ng Diyos, ang kahon ng tanong ni Mary Walsh ay naging mahalagang bahagi ng "evangelistic series". Ito ay nai-advertise sa dyaryo, "Dalhin ang iyong mga katanungan," at ang mga nagdalo ay nagdala ng iba't ibang paksang maisip. Ang mga sagot na ibinigay ni Miss Walsh hindi lamang nagbigay sa mga tao ng pagpapala sa espirituwal kundi pinalakas din ang bilang ng mga dumadalo sa mga serye.

Sa kabila ng lahat ng kanyang patuloy na pag-aaral at paghahanda, pamin-san-minsan ay may tanong na isang tunay na sorpresa. May mga "suspenseful moments" na nagtataka siya kung paano siya mabilis na makakahanap ng mga sagot o kaugnay na materyal sa Biblia tungkol sa isang paksa. Ngunit ang Diyos ay nangako na bibigyan siya ng "bibig at karunungan" na hindi kayang gawin ng lahat ng kan-

Dahil sa kanyang pagiging epektibo at kasanayan, isa pang mahirap na tungkulin ang dumating sa kanya. Ang Boston Commons ay isang lugar kung saan maaaring magreserba ang mga indibidwal o organisasyon ng espasyo at magsalita sa mga isyung kanilang pinili, at isang malaking talakayan ang naganap doon.

Ang mga Seventh day Adventist ay binigyan ng isang lugar sa pamamagitan ng isang espesyal na puno sa isang dulo ng mall. Nasa kabilang dulo ang mga Katoliko. Iba't ibang denominasyong Protestante ang nasa sa pagitan, bawat isa sa kanyang nakatalagang konsesyon. Kadalasan ay malaki ang kapaitan sa pagitan ng mga Katoliko at Protestante sa panahong ito ng mainit na debate sa relihiyon.

Tuwing Linggo ay nagsasalita sina Elder Fries at Miss Walsh at sinasagot ang mga tanong sa Commons. Marami sana ang umiwas sa ganoong direktang paghaharap. "Pero dahil dito nai- ilagay kami sa mapa," paliwanag ni Miss Walsh. "Ito ang dahilan kung bakit kami maaaring ma- advertise."

Ayon kay Mary Walsh, si Elder Fries ay isang master ng sitwasyon sa "pagbibigayan-at-pagkuha" sa Boston Commons. " Siya ay isang militar bago siya naging isang Adbentista," siya ipinaliwanag na. " At siya ay parang militar ang tingdigan, perpektong magbihis at maayos ang personahe. Kapag tatayo siya, ay hanga ako sa kanya." **(Mula sa interbyu ni Walsh, Hulyo 13, 1984.)** Si Maria Walsh ay gayon din, maglakad siya sa Commons na perpekto rin ang bihis at masayang handa para sa ang hindi inaasahan.

Sa agresibong paraan ng mga panahon iyon, isang pastor ng isa sa pinakamalaking simbahan, isang Bautista, ay inanunsyo sa papel na magsasalita siya laban sa mga doktrina ng Ikapitong araw Adbentista. Kilala siya sa buong bansa at marami ang kanyang mga taga-sunod at napupuno niya ng mga tao ang lugar. Tila hindi ito kapanipaniwala- sa mga Adbentista na ang merong mangangaral ay sisi-gaw laban sa kanila at sa kanilang mga turo gaya ng ginagawa ng lalaking ito.

Ang mga paratang na itinuturing niyang hindi totoo at hindi maka-tarungan ay hindi katanggap tangap kay Maria Walsh. Nang makita niya si Elder Fries kasama ang ilan pang manggagawa na nakatingin sa "advertisement" iyon para sa pulong ng umaataking lalaking ito, napasigaw si Miss Walsh, "Sino itong hinde tuling Filisteo, upang suwayin niya ang mga hukbo ng Diyos na buhay?" **(1 Samuel 17:26.)**

Sa sandaling sinabi niya ito, nadama niya na siya ay nahatulan. Iginiit ni Elder Fries na Si Mary Walsh mismo ang sasagot sa mga paratang—hindi lamang sa simbahan, kundi pati na rin sa Boston Commons. Kahit siya tumutol ay

ipinagpatuloy ni Elder Fries ang pag advertise na ito ay mangyayari. "Magmaka-awa, at magsumamo, at mang-aakit, at umiyak—hindi ginoo! Kailangan kong gawin ito," paggunita niya. "Pumunta na siya sa unahan at inilagay ang pangalan ko sa papel. Sana nakita mo ang dami ng tao sa Boston Commons!"

Ang panalangin na may pag aayuno na ginawa nina Miss Walsh at ng kanyang mga katrabaho para hanapin ang Panginoon ang nagpalakas sa kanila upang gawin ang pakikipaglaban para sa Kanya. Kahanga - hanga ang pagtatanggol ni Miss Walsh sa katotohanan sa Biblia.

****Natuwa siya kapag nagpapasiya ang mga tagapakinig na mamuhay ayon sa mga katotohanan sa Biblia na narinig nila. Ang ilan sa kanila ay tumiwalag pa nga sa simbahan ng "challenger".**

Si Mary Walsh ay hindi nagalit sa madalas na paglipat na kinakailangan ng mga ebanghelista. Kuntento siyang magbahagi ng mensaheng nakasentro kay Kristo na kinuha mula sa maliit na itim na aklat na may kapangyarihang magbago ng buhay.

Nagsimula siyang magtrabaho nang pitong dolyar kada linggo. Ang mga kabataang lalaki na may hawak na parehong mga kredensyal ay binayaran ng higit; sa mga araw na iyon ay ipinapalagay na mas malaki ang halaga ng buhay ng isang solong lalaki kaysa sa isang solong babae. Gayunpaman, hindi nakaramdam ng pait si Mary. Umaasa siya sa kanyang Diyos upang ibigay ang lahat ng kanyang pangangailangan. "Pera, sino ang nagmamalasakit dito?" ay ang kanyang saloobin.

Dahil sa mas mataas na sahod niya bilang nurse, nagkaroon ng maraming pera si Miss Walsh para sa kanyang mga damit at iba pang gastusin sa yugtong iyon ng kanyang buhay. Nang pumasok siya sa ebanghelismo, sa kabutihang palad ay nakagawa na siya ng isang klasikong aparador. Hindi kailanman natitiis ang pagsusuot ng "murang" na mga bagay, palagi niyang binili ang pinakamahusay na kalidad, at dahil dito ang kanyang pananamit ay tumagal ng maraming taon.

Si Binibining Walsh ay lisensiyado bilang isang ministro sa maagang bahagi ng kanyang karera dahil sa dami ng pampublikong gawain na kanyang ginawa. Ang mga pagta-tanghal na ginawa niya bilang bahagi ng seryeng pang-ebanghelyo ay naging pamilyar sa kanya at pinadali ang kanyang pagpasok sa mga tahanan ng mga tao.

Bukod sa kanyang lisensyang ministeryal, may dala rin si Miss Walsh ng press card mula sa simbahan, na inisyu dahil madalas siyang sumulat ng mga artikulo para sa mga peryodiko ng denominasyon. Ang kanyang "press card" ay minsang nakuha ang kanyang pagpasok sa "House of Parliament" sa London.

Sumulat si Miss Walsh ng serye ng anim na artikulo sa paksang "Paano Maabot ang Katolikong Isip." Ang mga kapaki-pakinabang na piraso ay lumabas sa "Review and Herald" sa pagitan ng Abril 3 at Mayo 8, 1947. Sa unang artikulo ng serye, "Ang Ating Tungkulin sa Romano Katoliko," isinulat niya,

Minsan ay tumayo ako sa Basilica ni San Pedro sa Roma at pinanood ang mga lalaki, babae, at maliliit na bata na yumuyuko sa harap ng itim na pigura ni Peter, ang dapat na unang papa. Nakita kong marami ang humalik sa nakausli na daliri ng paa na may malalim na pagsamba; ang iba, na maliit ang tangkad, ay ini-abot ang kanang kamay, at pagkatapos ng banayad na pagpindot ng parehong daliri, idiniin ang kanilang kamay sa kanilang mga labi. Maaari bang maging walang malasakit sa mga pangangailangan ng mga taong ito ang sinumang nakasaksi ng gayong idolatriya at nakakaalam ng mensaheng ito? Hindi!

—*Mary E. Walsh, "How to Reach the Catholic Mind: Our Duty to the Roman Catholic," Review and Herald (Abril 3, 1947): 7.*

Nadama ni Mary Walsh na namumuo sa kanyang kaluluwa ang isang bukal ng kalungkutan para sa gayong mga tao. Siya ay nagnanais na maging instrumento ng Diyos upang palayain sila mula sa pagkaalipin ng kanilang mga gawaing idolatroso. Idinagdag niya na ang isa ay hindi kailangang pumunta sa Roma upang mada-ma ang pasanin na ito, at binanggit ang kanyang pag-aalala sa makita ang mga tao sa isang simbahang Katoliko sa Baltimore na nagpapatirapa sa harap ng isang malaking krusipiho at hinahalikan ito.

Sa pakikipagtulungan sa mga Katoliko, inirekomenda ni Miss Walsh na palakasin ang pananampalataya ng nakikinig sa Bibliya at ipakita kung paano ang unang pagdating ni Kristo ay naitala nang una ng mga propeta. Ang isang tao ay hindi maaaring makatulong na mapansin na ito ang mismong mga pamamaraan na ginamit ni Propesor Everson sa mabuting epekto nang mangaral kay Mary Walsh.

Itinuro niya na binibigyang diin ang kahalagahan ng ang mahimalang kapangana-kan ni Kristo, ng pamumuhay ng dalisay at banal na buhay, at ng pagpapako sa krus, paglilibing, at pagkabuhay na mag-uli ni Kristo ay magkakaroon ng malakas na apela sa isipan ng isang Katoliko.

Bukod sa pagsusulat para sa mga journal, naghanda si Mary Walsh ng dalawang hanay ng mga gabay sa pag-aaral, (*Mula kay Mary Ellen Walsh, "Bible Lessons for Catholics" (Nashville: Southern Publishing Association, 1967), loose leaf, at "Doctrinal Bible Studies for the Layman."*) *The Apocrypha*, (Mary E. Walsh, *The Apocrypha Nashville: Southern Publishing Association, 1968*). at *The Wine of Roman Babylon*. (Mary E. Walsh, *The Wine of Roman Babylon Nashville: Southern Publishing Association, 1945*).

Isang inapo ng maraming henerasyon ng mga tapat na tagasunod ng Katolisismo, na siya mismo ay nabautismuhan sa pananampalatayang Romano noong siya ay isang araw pa lamang, si Mary Walsh ay naudyukan na ipakita ang itinuturing niyang praktikal at tapat na pagtrato sa papasiya at mga turong Katoliko. Ang panalangin niya sa huling talata ng "The Apocrypha" ay, "Gawin nawa ng ating Panginoon para sa ating lahat, Protestante at Katoliko, ang Kanyang ginawa para sa mga alagad noong unang panahon: 'Pagkatapos ay binuksan niya ang kanilang pang-unawa, upang kanilang maunawaan ang mga kasulatan.' " (*Ibid.*, 104.)

Bukod sa lahat ng pampublikong pagtatanghal, kahon ng tanong, artikulo at pagsulat ng libro, si Mary Walsh ay nakikibahagi sa personal na gawain kasma ang mga tao sa kanilang mga tahanan. Maraming mga kasalukuyang miyembro ng simbahan ang maaaring tumunton sa kanilang pinagmulan sa Adbentismo pabalik sa pagiging Adbentista ng isang magulang sa pamamagitan ng ministeryo ni Mary Walsh. (*Halimbawa: Dr. Valerie Landis, ng Beltsville, Maryland, na ang ina ay napagbagong loob sa pamamagitan ng trabaho ni Mary Walsh sa pagsisikap ng New York City sa Brooklyn Academy of Music noong 1939.*)

Dahil sa kanyang kadalubhasaan sa pagbibigay ng mga pag-aaral sa Bibliya, hiniling si Miss Walsh na ihanda ang iba para ituloy ang ganoong uri ng ministeryo. Mula 1943 hanggang 1953 siya ay nagtatrabaho sa Columbia Union Conference upang sanayin ang mga layko at empleyado ng simbahan para sa ebanghelismo. Siya ay nagbigay inspirasyon sa mga miyembro ng mga lokal na simbahan upang gumana nang epektibo bilang mga layko ebanghelista.

Sa kanyang dekada sa Columbia Union Conference, naalala ng kanyang mga katrabaho na tila siya ay nagtatrabaho nang walang humpay, at ang kanyang buong buhay ay nakasentro sa iisang pagtingin ng pagdadala ng mga tao kay Kristo. ***(Mula sa isang pag-uusap sa telepono, si Zella Holbert at ang manunulat, Takoma Park, Maryland, 1989.)*** Inilarawan ng isang kasamahan si Mary Walsh bilang isang kawili-wiling tagapagsalita, isang matagumpay na manggagawa sa Bibliya, na lubhang nakatuon sa pagpapalaya sa mga tao mula sa dominasyon ng Katoliko. ***(Mula sa isang pag-uusap sa telepono, si Elder M. E. Loewen at ang manunulat, Silver Spring, Maryland, 1989.)***

Si Miss Walsh ay tinawag sa Pacific Union Conference upang magtrabaho sa home missionary department noong 1953. Sa 1960 Yearbook siya ay nakalista bilang assistant secretary para sa "Home Missionary at Civil Defense Department" sa Pacific Union. Ang kanyang pagtatalaga ay binago sa 1965 Yearbook upang maging assistant departmental secretary para sa mga aktibidad ng mga layko, civil defense, at Home Study Institute. Mahihirapan ang isa na mag-isip na mula sa kanyang aktibong buhay ay sa malaman na siya ay inilapat para sa "pagreretiro" sa 1963 sa edad na 70. ***(Pondo ng Sustento Application Form, isinumite Enero 28, 1963. Mga Archive ng Pangkalahatang Kumperensya.)***

Mary E. Walsh (1892-). “Irish convert” sa Adventism, manunulat, tagapagsalita, personal manggagawa, tagapagturo ng mga lay minister. Lisensiyadong ministro 1921-1981.

Larawan na ginamit sa pahintulot ng Review and Herald Publishing Association.

Si Mary Walsh ay isang lisensiyadong ministro mula 1921 hanggang 1981. Pagkatapos, ng 60 taon ng dahil lisensiyadong ministro siya kasama ang kalalakihan, inilipat siya sa isang katayuan na nilikha pang-unahin para sa mga kababaihan sa ministeryo at mga kalalakihan sa mga di ministeryal na posisyon, na ng isang lisensiyadong inatasang ministro. (Tingnan sa talababa 2 sa pahina 00 210 para sa talakayan tungkol sa pagbabagong ito sa “credentialing”.) Hindi ito nakagambala sa kanya. Nanatili siyang natupok sa kanyang tungkulin mula sa Pangi-noon na ibahagi ang ebanghelyo.

Hinggil sa kanyang trabaho matapos siyang umabot sa kanyang 90s, kumpara sa mabigat at malawak na responsibilidad na kanyang dinala at ang malalapad na lugar na kanyang nalakbay sa nakaraan, sabi ni Miss Walsh,

Nasa isang maliit na sulok lang ako. Ngunit hinihiling ko sa Panginoon na panatilihin akong buhay, at ang aking isip malinaw, hangga't ako ay magagawang upang gumana at magdala ng mga kaluluwa sa mensahe. Yun lang ang sulit na buhayin. Ano ang nabuhay ko para sa lahat mga taong ito? Para sa gawain ng Diyos.

—Mary Walsh, Glendale, California, telepono pag-uusap sa may-akda, Hulyo 20, 1989.

Ang pagdating ng Panginoon ay kailanman naging sentro sa kanyang pag-iisip. Ang mensahe na kanyang dinala na daan-daan ang mga nabinyagan ay magmamartsang matagumpay, upang sa katapusan ng panahon—hindi kailanman nagkaroon ng pag-aalinlangan sa kanyang isipan. Mula sa taon ng kanyang sariling pagbabalik-loob na palagi ni-yang ibinigay ang kanyang buong buhay para dalhin ang iba na magalak kasama niya sa pagsamba sa kaibig ibig na Jesus. **(Namatay si Mary Walsh sa Glendale, California, Setyembre 21, 1997 sa edad na 105.)**

Ang saliw ng Banal na
Espiritu ng Diyos ang
naghahanda sa mga
manggagawa, kapwa lalaki
at babae, upang maging mga
pastor ng kawan ng Diyos.

-Ellen G. White, 1901

Tagapagtatag ng Simbahan

Ellen Gould Harmon (Mrs. James) White:
to 1915

Inorden Mnistro 1884 to 1915

Mahirap paniwalaan na ang isang babae na nagsalita nang epektibo
sa harap ng mga madlang 5,000

(Mula kay Ellen G. White et al., Mga Sketch ng Buhay ni Ellen G. White (Mountain View, California, 1915), 221-22.) sa 20,000("White, Ellen Gould (Harmon), " Ikapitong araw na Adventist Encyclopedia, Commentary Reference Series, tomo 10 (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association), 1410.) pwede bang kanina ay takot na takot sa pag iisip na magbigay ang kanyang patotoo sa presensya ng 10 o 20 katao. Gayunpaman, iyon ang naranasan ng ang babae na kasama ang kanyang asawa ay co-founder ng Seventh-day Adventist denomination, (Ibid., 1406.)

Ellen Harmon White, Isang sensitibong bata, nababagabag tungkol sa relihiyon, si Ellen ay nakipaglaban sa mga takot na maging hindi naligtas. Noong tinedyer siya ay nakaranas ng panaginip na nag iwan sa kanya sa paghihirap, sigurado na umalis na sa kanya ang Banal na Espiritu. Tapos, di nagtagal, nanaginip siya na nakita niya si Jesus at ang pangarap na ito ang nagbigay sa kanya ng pag asa. Kasama ang pag-asa ay dumating ang isang

malakas na pakiramdam ng pagiging responsable upang ibahagi ang pagmamahal, kapayapaan, at pagunawa na ibinigay ng Diyos sa kanya. Ang unang bahagi ng 1840s ay ang panahon ng “Advent Movement”, kapag ang pagbabalik ni Cristo ay inakala na malapit na. Dumalo si Ellen sa isang Advent meeting, tulad ng madalas niyang gawin bago. Sa kauna unahang pagka-kataon, nang bigyan ng pagkakataon ang mga alagad ni Cristo na magbahagi ang kanilang testimonya, nakatayo at nakapagsalita si Ellen sa harap ng iba pang naroroon. Siya ay hindi muna naghanda ngunit malayang ibinahagi ang kanyang karanasan sa pagtulong ng Diyos sa kanya sa pag ibig.

Hindi nagtagal ang pamilya Harmon, kabilang si Ellen, ay bumaba mula sa pagiging miyembro sa kanilang Methodist church dahil sa pagsali sa “Advent Movement”. Habang ito ay nakakadismaya sa mga Harmon, ibig sabihin nito ay naihagis ang buong lakas ni Ellen kasama ang mga mananampalataya ng Adbiyento.

Matapos ang malaking kabiguan ng 1844, nang hindi bumalik si Jesus sa lupa bilang inaasahan, naranasan ni Ellen Harmon ang kanyang unang pangitain, na nagpapakita ng espirituwal na paglalakbay ng madlang Adbentista at ang kanilang lubusang pakikipag-isa kay Cristo sa langit. Makalipas ang halos isang linggo, sa saliw ng Banal na Espiritu ng Diyos ay naghanda ang mga manggagawa, kapwa lalaki at babae, upang maging mga pastor ng kawan ng Diyos.

–Ellen G. White, 1901

Sa pangalawang vision niya, may pananaw si Ellen sa mga pagsubok na dapat niyang tiisin para makaugnay sa iba ang mga katotohanang ibabahagi ng Diyos sa pamamagitan niya. Tiniyak sa kanya na ang biyaya ng Diyos ay sapat para siya ay buhayin sa buong buhay niya.

Lumabas si Ellen mula sa pangitaing ito sa isang magulong estado ng pag iisip. Simula pagkabata nang ang kanyang mukha ay natamaan ng bato na itina-pon ng galit na galit na playmate, si Ellen ay naging napa-kahina at hindi siya makapasok sa paaralan. Ngayon, sa edad na 17, hindi siya sanay sa lipunan, kaya mahiyain at naging sulpot siya at pag nakakita ng mga estranghero ay nagging isang masakit na karanasan ito. (*Mula sa White, Life Sketches, 69.*)

Habang ipinagdarasal niya na mawala ang pasanin sa kanyang mga batang balikat, nadama ni Ellen ang paulit-ulit na utos mula sa Diyos na ibahagi niya sa iba kung ano Siya sa pagbubunyag sa kanya. Kaya parang imposible ang hamon lumitaw, kaya puno ng tiyak na kabiguan ang kan-yang mga mata, na siya ay napabaluktot sa sindak at sana ay malugod ang kamatayan para makalaya siya dito.

Sa pamamagitan ng isang hudyat na pagpapakita ng banal na kapangyarihan sa isang sesyon ng panalangin, (*Ibid., 69-71. Tingnan sa apendiks A, 7.1.*) ay nabawi ni Ellen ang tiwala niya sa pangunguna ng Diyos. Pagkatapos ay nabagabag siya sa takot na baka maging maya-bang siya kapag inilagay sa isang espesyal na tungkulin, kahit sa isang relihiyosong lugar. Ipinagdasal niya na kung kailangan niyang lumabas para ikuwento ang ipinapakita sa kanya ng Diyos tungkol sa kaligtasan at katotohanan, kahit papaano ay poprotektahan Niya ito mula sa kadakilaan sa sarili. Nakontento sa pagsagot ng Diyos na ang kahilingan sa panalangin na ito ay ipinagkaloob, ipinangako ni Ellen ang kanyang sarili na susundin ang pangunguna ng Diyos saan man iyon naroroon. Dumating ang mga pagkakataon para sa kanya na magpatotoo sa Portland, Maine, 30 milya ang layo, sa eastern Maine. Ang kanyang tinig, ay namamaos at mahi-na, ay naging malakas at malinaw habang siya ay nagsalita sa mga kongregasyon na nagtitipon.

Hindi nagtagal ay naglakbay siya sa New Hampshire para magsalita sa mga taong lubhang mapait sa pagkabigo ng 1844 na ngayon ay tinuligsa nila bilang isang ilusyon na kilusan, kung saan nakisali na sila. Ilang uri na ng panatissimo ang naipon.

Sa Orrington sa pamamagitan ng “mutual friends”, nakilala niya si Elder James White, isang batang ministro na gumagawa ng gayon ding pagtrabaho sa sarili niya. Magkasama sina James at Ellen na naglantad ng maling mga gawi at paniniwala, pagtawag sa kanilang mga tagapakinig pabalik sa kadalisan ng katotohanan sa Biblia. Habang nagtutulungan sila, ay nagkaroon sila ng malapit na relasyon.

Pinag-isa sina Ellen Harmon at James White ang kanilang buhay sa kasal noong Agosto 30, 1846.

Ang kanilang ministeryo para sa Panginoon ang naging sentro ng kanilang pagsasa-ma. Magkasama silang naglakbay, naghahangad na magdala ng mga kaluluwa sa kaharian ni Cristo. Hindi nagtagal ay nakumbinsi na nila na ang ikapitong araw ay ang Sabbath at isinama ang katotohanang iyon sa kanilang pagtuturo at pamumuhay.

Nagsilang si Ellen ng isang anak na lalaki, si Henry, noong Agosto 26, 1847. Habang sina James at Ellen ay naglalakbay at madalas na palipat-lipat upang ibahagi ang mabuting balita ng Adbiyento, sa loob ng limang taon isang pamilya sa pamamagitan ng isang kapamilya na ang pangalan ay Holland ang nag-alaga kay Henry. (*Ibid.*, 120. *Tingnan sa apendiks A, 7.2.*) Natural lang na iyon ay masakit kay Ellen na iwan ang kanyang sanggol sa pangangalaga ng iba at makita ito paminsan minsan lamang. Ngunit ito ang paraan na naunawaan niya ang kanyang pangako na dalhin ang mensahe ng katotohanan saan man tumawag ang Diyos.

Ang pangalawang anak nina James at Ellen na si James Edson White ay ipinanganak Hulyo 28, 1849. Noong siya ay anim na linggo gulang dinala siya ng kanyang mga magulang sa Paris, Maine, para sa isang pulong kung saan ang kapangyarihan ng Diyos ay tinawag laban sa panatisisismo.

Ang mga Whites ay nag-panukala ng pagpapanatili ng bahay pansaman-tala sa Oswego, New York, na may mga kasangkapan sa bahay hiram sa mga kapana-nampalataya. Mula sa baseng ito ay sumulat, naglalathala, at nangaral si James, habang si Ellen ay nagbahagi sa kanya sa paglaban sa pagkakamali at pagtataguyod ng katotohanan.

Nang magpasya ang mga Whites na bisitahin ang Vermont at Maine noong tagsibol ng 1850, ay iniwan nila ang siyam na buwang gulang na si Edson sa panga-ngalaga ni Sister Bonfoey at sinunod ang pangunguna ng Diyos, mada-las na pagtitiis sa pisikal na mga kakulangan. Nang makita ni Ellen White sa Vermont ang mga pamilya ay komportableng nanirahan sa kanilang mga taha-nan, naisip niya ang kanyang dalawang taong gulang na anak na lalaki sa Maine at ang siyam na buwang sanggol niya sa New York. Napansin ng isang tao at nagpahayag ng opinyon na ang parang malaya ang tingin kay Ellen White sa paglalakbay niya, pero sa kanyang puso ay nananabik siya sa kanyang mga anak. Nanagnip siya na isang anghel ang nagsalita tungkol sa kanyang mga anak bilang isang mabangong handog sa kanyang Panginoon, at hinikayat siya maging sa sakripisyong ito na sundin ang pagbubukas ng mga pagpapala ng Diyos. (*Ibid.*, 131-32. *Tingnan sa apendiks A, 7.3.*)

Mula sa Vermont ang mga Whites ay tumawid sa silangang Canada. Ipi-nagdasal ni Ellen na ang kanyang lalamunan, na siyang bumabagabag sa kanya muli, ay magbibigay daan sa kanya upang dalhin ang mensahe ng Diyos nang malinaw, para sa marami doon na nagsasabing naniniwala sila sa pagbabalik ni Jesus ay nag-sasalita nang laban tungkol sa ang batas ng Diyos. Pinayagan ang kanyang hiling, at kumportable siyang nagsalita nang malinaw. Ang mga mana-nampalataya ay pinalakas.

Pagbalik pagkatapos ng limang linggo sa New York at nakita nila ang maliit na Edson, ang mga Whites ay nabalisa dahil Nakita nila na ang sanggol ay "napakahina." Sa puntong iyon, isinulat ni Ginang White, "Mahirap na pigilin ang mga kaisipang nagbubulung-bulong." (*Ibid.*, 135.) Ipinagdasal nina James at Ellen ang kanilang anak; siya ay gumaling at nakasama sila sa isang conference sa Oswego.

Sa gitna ng patuloy na paglipat at paglalakbay, isinilang ni Ellen White si Willie noong Agosto 29, 1854. Natuwa siya na ang sanggol ay inalis ang kanilang kaisipan sa krisis na tila napalibutan sila, kabilang na ang isang erehe sa latha-laing "Messenger of Truth", na paninira sa kanya at sa kanyang asawa. (*Ibid.*, 155.) Pana-panahon si James at Ellen ay parehong dumaranas din ng malub-hang karamdaman.

Ang mga Whites ay lumipat sa Battle Creek, Michigan, noong 1855 da-hil ang "publishing work" na sinimulan ni James, sa malakas na paghihikayat ni Ellen, ay maaaring maitatag doon upang bentahe. Pwede naman si Ellen na isama ang tatlong anak. Minsan ay natatakot siya na baka maulila sa ama ang

mga bata dahil sa mahinang kalusugan ni James sa sobrang pagod. Ang mga hinihingi ng pagtatatag ng isang bagong denominasyon ay napakalaki.

Ang mga bagay ay naging mas mahusay naman ngayon, pagkatapos ng ang mga Whites ay lumipat sa Michigan. Sa kumperensya sa Battle Creek noong Nobyembre 1856, ang suporta ay ibinigay sa mga publikasyon na ang mga Whites ang nagtangkang magsimula sa pamamagitan ng pananampalataya. Hindi nagtagal pagkatapos nito ay ang nakikipag-kumpitensya na “Messenger of Truth” ay natiklop, at nagkalat ang mga di magkasundo na tinig na nag-salita sa pamamagitan nito. Nagawa ni James White na bayaran ang mga utang sa paglalathala mula sa kanyang naipon, at nakabawi siya sa kanyang kalusugan hanggang sa puntong makapangaral siya nang tatlong beses sa araw ng Sabbath nang madali.

Ang Battle Creek ay naging headquarters para sa denominasyon na nabubuo; noong 1860 at ang pangalang Seventh day Adventist ang napili. Isinama ni Ellen White ang pagiging magulang at ministro sa isang ganap at produktibong buhay. Hinati niya ang kanyang oras sa kanyang umuunlad na pamilya at sa lumalagong simbahan. Ang mabigat na responsibilidad ng pagiging propeta na kanyang kaloob ay dinala niya nang may lakas at pag-asa sa Diyos.

Nagpatuloy sa pangangaral si Ellen, karaniwan ay kasama niya sa mga biyahe ang kanyang asawa. Binisita niya ang mga bagong tatag na simbahan, na nagbibigay ng payo sa mga miyem-bro at sa pamunuan. Minsan nga nakaranas siya ng mga pangitain kung saan inihayag ng Diyos ang partikular na tagubilin para sa lumalaking simbahan. Nangaral siya tungkol sa mga kagalakang bukas sa Kristiyano sa buhay na ito at sa kabilang-buhay.

Ang maliit na Herbert, pang apat na anak na lalaki, ay ipinanganak Setyembre 20, 1860, ngunit nabuhay lamang hanggang Disyembre 14 sa taong iyon. Ang pagkahiwalay sa sanggol na may malaking pangako sa hinaharap na buhay ay tunay na masakit. Mas mahirap pa ring tiisin ang pagkamatay noong Disyembre 8, 1863, ang panganay na anak na lalaki, si Henry, edad 16. (*Mula sa White, Life Sketches, 165-66.*) Kay Ellen at James malupit ang pagkawala nila, at labis na hinahanap-hanap nina Edson at Willie ang kanilang kuya. Subalit ang mga Whites ay nag-patuloy sa kanilang gawain para sa Diyos, na pinahalagahan ang pag-asang makita ang kanilang mga anak muli sa muling pagkabuhay at pamumuhay na kasama nila ang mga ito sa buhay na walang sakit at kamatayan.

Ang pampublikong ministeryo ay isang papel na tinanggap ni Ellen White sa labas ng konsensya sa simula, kasi mahiyain siya. Sa edad na 41 ay isinulat niya, “Bagama’t mahiyain akong nagsalita noong una, ngunit ang

Ang pagpapala ng Diyos ang nagbukas ng daan sa harap ko, at nagkaroon ako ng tiwala na tumayo sa harap ng malalaking madla. Magkasama kaming *[Elder at Ginang White]* dumalo sa aming mga pagpupulong sa kampo at iba pang malalaking pagtitipon, mula Maine hanggang Dakota, mula sa Michigan hanggang Texas at California. —*Ibid.*, 195.

Ang mga Whites ay gumugol ng oras sa panahon ng tagsibol ng 1877 sa Battle Creek para makadalo si James sa lupon pulong para sa Review and Herald Publishing Association, Battle Creek College, at ang sanitarium. Siya ay nangaral, sumulat, nagtrabaho hanggang sa gabi, at lubos na pagod na pagod. Nagplano ang mag asawa ng isang paglalakbay sa Colorado para sa pahinga pagkatapos. Gayunman, si Gng. White ay naalaala na may trabaho pa siyang gagawin sa Battle Creek; kaya nga, nanatili pa rin sila.

Sa panahon ng pananatili sa Battle Creek, si Ginang White ay gumugol ng isang linggo na nagdaos ng mga pulong tuwing gabi at sa Sabbath at Linggo para sa mga mag aaral ng Battle Creek College dahil sa kanyang malaking pag aalala para sa kanilang kaligtasan. Dumalo nang maayos ang marami sa miting na ito. Marangyang estudyante ang dumating para ipanalangin sila nang magbigay ng imbitasyon si Ginang White. Ang isang bilang ng mga ito ay nangako na magpapabinyag bunga ng mga pulong at gawain ng Banal na Espiritu.

Pagkatapos ay lumahok si Ginang White sa isang “temperance mass meeting” na itinaguyod ng Christian Temperance Union ng Kababaihan at ang Battle Creek Reform Club. Siya ay nasiyahan sa espirituwal na lakas ng marami sa mga nagplano. Ang “Barnum’s Circus” ay dumating sa bayan, at ang mga Temperance Worker ay nagbangon ng isang ambisyosong serbisyo sa pagkain upang hindi na pumunta ang mga “circus attendees” sa mga saloons para sa pagkain. Ito ang “Temperance Restaurant” na inilagay sa Michigan Conference camp meeting tent.

Inanyayahan si Ginang White na magsalita sa malaking tolda noong Linggo ng gabi, Hulyo 1, 1877. Tinalakay niya ang 5,000 o higit pang tagapakinig tungkol sa paksang Kristiyanong pagtitimpi. (*Ibid.*, 221.)

Nang sumunod na buwan ay sinamahan ni Ellen White ang kanyang manugang na si Mary White, dumalo sa camp meeting sa Kokomo, Indiana; si

James White ay nanatili sa Battle Creek upang dumalo sa mga responsibilidad doon. Si Ginang White ay nangaral sa kampo sa Assembly ng mga Seventh day Adventists at ang kanilang mga bisita. Napansin niya nang may gulat na galak kung gaano kalaki na ang attendance dito mula sa maliit, na karamihan ay mahirap at walang pinag-aralan na grupo na kanyang tinalakay sa parehong lugar anim na taon na ang nakararaan.

Malinaw na naanunsyo nang mabuti ang miting ng pagtitimpi noong Linggo ng hapon, dahil bumuhos ang mga tao mula sa tatlong “excursion train” papunta sa campground. Si Ellen White ang sumulat tungkol sa malaking grupong nagtipon at sa mensaheng iniharap niya sa kanila: Masigla ang mga tao dito sa tanong na temperance.

Sa ganap na 2:30 ng hapon. Nakausap ko ang mga walong libong tao tungkol sa paksang pagtitimpi na tiningnan mula sa pananaw ng moralidad at Kristiyano. Ako ay pinagpala ng kahanga-hangang kalinawan at kalayaan, at narinig ako ng may pinakamahusay na pansin mula sa malaking madla na naro-roon. Iniwan namin ang binugbog na daan ng sikat na lecturer, at binalikan ang pinagmulan ang namamayaning kabulastugan sa tahanan, sa lupon ng pamilya, at sa pagpapalaway sa gana ng bata... . Ang dakilang gawain ng reporma ng pagtitimpi, upang maging lubos na matagumpay, ay dapat magsimula sa tahanan. — *Ibid.*, 222-24.

Kinagabihan umapela si Ellen White sa kanyang mga tagapakinig na ibigay ang kanilang puso kay Cristo.

Mga 50 ang lumapit para humiling ng espesyal na panalangin, at 15 ang nabinyagan bunga ng ang pangangaral nina Ellen White at Elder Waggoner. Bu-malik si Ginang White sa Battle Creek at pumasok sa Sanitarium para sa pagpapagamot. Kasabay nito, nagkasakit din si Elder James White dahil sa pagod. Gayunpaman, sila ay nanalangin at nagpasiyang maki-pagsapalaran sa mga pangako ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya na dumalo sa miting ng kampo sa Groveland, Massachusetts. Libu libong tao ang dumating sa Linggo sakay ng mga bangka at tren. Muli tinanggap ni Ellen White ang pribilehiyo at responsibilidad ng pag-tugon sa isang malaking tolda na puno ng mga tao na may libo libo pang nakapaligid sa labas. Sa simula ay nakaranas siya ng sakit sa kanyang baga at lalamunan, ngunit habang nagsasalita ay nakalimutan niya ang kanyang kirot at pagod. Mahigit isang oras siyang nagsalita tungkol sa pagiging Kristiyano.

Isang gabi lalo na sinabi ni Ginang White ang kanyang mensahe sa mga makasalanang at backsliders. Lumapit ang 200 tagapakinig, mula sa mga bata hanggang sa mga matatanda na may kulay abo na buhok, para sa espesyal na panalangin. Sa hapon ay isinagawa ang binyag para sa 39 na nabinyagan, at marami pang iba ang nagpahayag ng kanilang balak magpabinyag pag uwi nila.

Patuloy siyang nagpunta—sa Oregon, Colorado, New England, sa Midwest—na iniisip na ito ang tanging pagkakataon na ihanda ang mga tagapakinig na iyon para sa Araw ng Paghuhukom sa katapusan ng mundo. Tungkol naman sa kanyang paraan ng paghahanda ng mga sermon, lumilitaw na madalas na iniisip ni Ellen White at nagdadasal tungkol sa paksang kailangan para sa isang partikular na oras at lugar habang siya ay naglalakbay. Minsan ay ibinigay ng Panginoon ang partikular na tagubilin sa kanya na makipag-ugnayan sa isang partikular na grupo. (*Ibid.*, 111.) Karaniwan siyang nagsasalita sa isang natural na pamamaraan, na nakatingin nang direkta sa kanyang mga tagapakinig. Nang tumanda na siya, kapag nagsasalita sa mga “business session” ay nagbabasa siya mula sa isang manuskrito na isinulat niya at pagkatapos ay sinundan ng mga walang paghandang komento. (*Ibid.*, 422.)

Naiilakas niya ang kanyang tinig sa maraming tao at ito ay maririnig ng 5,000 hanggang 8,000 katao sa bawat pagkakataon. (*Ibid.*, 221-22.) May mga balitang nagsasabing ang malalaking kongregasyon na ene-ebanghelyuhan ni Ginang White sa mga pulong ng kampo ng 1870s ay minsan ay umabot sa 15,000 hanggang 20,000. (*Mula sa "White, Ellen Gould (Harmon)," Seventh-day Adventist Encyclopedia, 1410.*) Ang kanyang malakas na boses, nang walang benepisyo ng mikropono, ay malinaw na naririnig sa mga kaparangan at sa mga gitna ng malalaking gusali. Hindi lamang siya ay isang ministro mismo, ngunit paulit ulit ding hinikayat ni Ellen White ang iba pang mga kababaihan na gamitin ang kanilang mga kaloob sa ministeryo para sa Diyos at sa simbahan. Hinimok niya ang lalaking administrador ng mga simbahan upang bayaran ang mga kababaihan para sa gawaing ito, kahit na nagpapa-hiwatig na siya ay kailangang lumikha ng pondo mula sa kanyang sariling ikapu na gagamitin para sa layuning iyon kung ang mga lalaking administrador ay patuloy na hindi sensitibo at hindi tumutugon sa panawagang ito. (*Kinuha mula sa isang Liam kay Captain nab Irwin, Evans, Smith, at Jones nil Ellen White, Abril 21, 1898, I191a, 1898. Tingnan say apendiks A, 7.4.) Kay Ginang S.M.I. Henry, si Ginang White ay sumulat,*

“Marami kang paraan na binuksan sa harap mo. Iyong tawagan ng pansin ang karamihan ng tao habang maaari. Hawakan ang bawat letra ng impluwensya na maaari mong gawin sa pamamagitan ng anumang samahan sa pagpapakilala ng lebadura sa pagkain. Bawat tao at bawat babae ay may gawain gagawin para sa Guro. Pang sariling pag-dedeboto at pag-papakabanal sa Diyos ay maisasakatuparan, sa pamamagitan ng pinaka simpleng pamamaraan, higit pa sa pinakamagarang pagdisplay.” —***Liham ni Ellen White kay Gng. S.M.I. Henery Marso 25, 1899; inilathala sa Review and Herald (Mayo 9, 1899).***

Pagkaraan ng dalawang taon isinulat niya sa isang artikulo na lumabas sa Review, "Ito ay ang pakikisama ng Banal na Espiritu ng Diyos na naghahanda sa mga manggagawa, kapwa lalaki at babae, upang maging mga pastor sa kawan ng Diyos." (***Mula kay Ellen White, Review and Herald, Enero 15, 1901.***)

Noong 1881 sina James at Ellen White, sa kanilang tatlungtaong taon ng kasal, ay gumugol ng ilang masasayang linggo na magkasama sa Tag-init, sa Battle Creek. Pumasok si James White sa kanyang Ika-anim-na-pung taon ng buhay masigla sa isip at katawan sa kabila ng mga nakaraang karamdaman. Pagkatapos habang sa paglalakbay kasama ang kanyang asawa, nagkaroon ng matinding lamig si James White; sa araw ng Sabbath, Agosto 6, namatay na siya. Sa gayon natapos ang di-malilimutang joint ministry.

Ang Taglagas na iyon ay nanirahan si Ginang White kasama ang kanyang anak na si Willie (W. C. White) sa Oakland, California. Nagsalita siya sa isang camp meeting sa Sacramento at sa mga simbahan sa lugar. Ang sumunod na taon nang magbukas ang Healdsburg College, bumili siya ng bahay sa malapit. Ayan na siya nagtrabaho nang husto sa pagsulat ng kanyang pagsagot sa pakikitungo ng Diyos sa sangkatauhan bilang Inihayag niya ang paksang ito sa kanya. Malaki rin ang kanyang nalakbay. Sa Agosto 1883 umalis siya ng California upang mangaral sa mala-haring “Tabernacle sa Battle Creek, Michigan”, at sa iba't ibang lugar sa silangang Estados Unidos.

Matapos ang pagkamatay ng kanyang asawa, natanggap ni Ellen White ang mga kredensyal at bayad ng isang inorden na ministro. Maliban kung ang denominasyon ay may dalawang kategorya ng mga inorden na ministro, isa para kay Ellen White at ang pangalawa para sa lahat ng iba pang mga inorden na ministro. Si Ellen White ay isang inorden na ministro. (***Mga taunang aklat, 1884-1915. Tingnan ang tala ng manunulat sa kredensyal ni Ellen White sa apendiks A, 7.5; tingnan sa listahan ng mga ministro sa apendiks B.***)

Noong 1884 si Ginang White, ang kanyang anak na si W. C. White, at ang kanyang secretary na si Miss Sara McEnterfer ay nagpunta upang bisitahin ang Ikapitong araw na Adventist trabaho sa Europa, na noon ay isang misyon field ng denominasyon. Ellen White agad ay nagsalita sa mga kumpanya ng mga mananampalataya sa London area at nagsalita sa mga pamublikong bulwagan. Halos dalawang taon siyang nagtrabaho sa Europa. Ang European Missionary Council sa Switzerland noong Setyembre 1885, inihatid niya ang isang serye ng mga sermon sa mga pagpupulong sa madaling araw. Nagsalita rin siya sa "Business Session". Hinimok niya na patuloy na pagsisi-kap na ibenta ang panitikang Adbentista, sa kabila ng panghihina ng loob ay may resulta. Dahil sa inspirasyon ng payo ni Ginang White, ilang kabataan ang nangakong gumawa ng isa pang pagtatangka na magbenta ng mga aklat sa isang "self-supporting basis"; Pagsasanay sa mga paaralan para sa mga colporteur ay ginanap sa Denmark, Norway, at Sweden.

Sa masayang pagbisita sa mga Waldensian valley sa Italya, nangaral si Ginang White sa isang pagkalat ng maliliit na kongregasyon. Sa ikaapat na European missionary Council, na ginanap sa Great Grimsby, England, sa pagbagsak ng 1886, ang mga paghihirap ng pagpapalaganap ng Adbentismo sa Europa ay naging masakit at malinaw. Hinikayat ni Ginang White ang pagsulong. Ang ilang manggagawa ay tumugon nang may pagpigil at pananampalataya. Akala ng iba, hindi naintindihan ni Ginang White ang mga hirap kakaiba sa kanilang lugar. May iba pa ring gustong umasa sa hinaharap, at naghanap para sa isang batayan para sa malaking pag-asa sa hinaharap na buhay.

Sapilitang iniulat ni Ginang White kung paano ang bagay ay iniharap sa kanya sa pangitain: ang tila nababalot ang mundo ng mga hamog, ulap, at kadiliman; pagkatapos ay nakita niya ang maliliit na jet ng liwanag na lumilitaw nang malabo sa dilim. Sa paglipas ng panahon ay lalong nagliwanag ang kanilang liwanag at lumitaw ang mas maraming pinagkukunan ng liwanag, na naiilawan mula sa mga mayroon na.

Nagtapos siya sa pagsasabing, "Ito ay larawan ng gawaing gagawin mo. Kayo ang ilaw ng mundo." **Mateo 5:14**. Ang inyong gawain ay itaas ang liwanag sa mga nasa paligid mo. Hawakan niyo ito nang matatag.

Hawakan ito ng kaunti mas mataas. Ilawan ang iba pang mga ilaw. Gawin mo ba huwag panghinaan ng loob kung ang sa iyo ay hindi isang malaking liwanag. Kung ito ay isang sentimo lamang ay pakitirin sa dulo, o itaas mo na. Hayaan mo itong lumiwanag. Gawin mo ang lahat ng makakaya mo, at pagpapalain ng Diyos ang iyong mga pagsisikap. —*Ellen White, Life Sketches, 295.*

Bumisita siya sa Scandinavia, nangangaral at nagtuturo ng mga pagtitimpi. Sa maliit na mga side show ang mga kumpanya ng mga mananampalataya sa Germany nagsalita siya sa pamamagitan ng isang interpreter. Malawak ang kanyang tinakpan atiba't ibang paksa, kabilang ang sariling kultura ng kakaya-han ng isang tao, ang kahalagahan ng pagpapayo magkasamang mapagpakum-baba, at namumuhay ayon sa ginintuang tuntunin.

Hinikayat ni Ginang White ang mga manggagawa sa Europa sa napakahalagang panahon; ang ministeryong ito ay produktibo. Nabuhay siya para makita ang pag-unlad ng mga miyembro ng simbahan sa Europa at malaking pagtaas sa tau-nang pagbebenta ng panitikang Kristiyano.

Si Ginang White ay gumugol ng isa pang panahon sa Estados Unidos na ginugol sa pagsulat, pangangaral sa mga kumperensya, at pagpapayo sa mga konseho ng simbahan. Pagkatapos ang pamunuan ng simbahan ay hiniling sa kanya na pumunta sa ibang bansa muli, sa pagkakataong ito sa Australia, upang gabayan ang pag-unlad ng isa pang edukasyon na gawain doon. Noong Nobyembre 12, 1891, si Ellen White at ang kanyang anak na si W. C. White, kasama ang apat sa kanyang mga katulong sa pagsusulat at personal assistant, ay sumakay sa barko upang maglakbay sa kalahati ng mundo. Ang paglipat na ito ay naganap sa pamamagitan ng isang pagkilos ng Misyon ng Lupon. Ang Lupon, na bunga naman ng apela ni Elder S. N. Haskell noong 1891 sa Pangkalahatang Kumperensya para sa isang paaralan ng pag-sasanay na itatag sa Australia upang makabuo ng Kristiyanong manggagawa para sa bahaging iyon ng mundo.

Sa Honolulu sa isang 19 oras na stopover, si Ginang White ay nagsalita sa isang malaking madla sa Hall ng Young Men's Christian Association. Ginugol niya ang kanyang animnapu't apat na kaarawan, Nobyembre 26, 1891, sa shipboard na papunta sa Samoa, nagpapasalamat sa Diyos at muling naglalaan ang kanyang buhay sa paglilingkod sa Kanya. Pagkaraan ng isang linggo nangaral siya tungkol sa pag-ibig ni Jesus noong ikapitong araw na bahay-pulong ng mga Adbentista para itayo sa timog ng ekwador sa Auckland, New Zealand. Makalipas ang ilang araw dalawang beses siyang nagsalita sa simbahan sa Sydney, Australia.

Sa Melbourne lumipat si Elder George Tenney, pinuno ng publishing house, mula sa kanyang bagong tahanan at iginiit na doon na lang si Ginang White at ang mga pagtatatag ng isang paaralan katulong nito. Agad agad siyang pumasok sa mga pulong upang isaalang-alang ang ang pagpapatayo ng isang paaralan.

Si Ellen White ay nangaral paminsan-minsan sa mga Sabbath sa Simbahan ng Melbourne. Minsan kailangan niyang maging malakas at binuhat ang hagdanan ng simbahan, at paminsan-minsan ay nakaupo siya sa isang upuan habang nagsasalita.

Binuksan ang Bible training school sa mga inuupahang gusali sa Melbourne, Victoria, Australia, noong Agosto 24, 1892. Ang enrollment ay 25 sa simula; pero pag-sapit ng Hunyo, 56 na ang dumalo. Inirekomenda ni Ellen White ang pagbili ng isang lugar sa bansa para dito, at isang lugar ang Nakita. Natagpuan ang 1,450 ektaryang estate sa Cooranbong. Bagama't ang ilang mga lider ng simbahan at agricultural na eksperto ay nagpakita ng negatibong ugali sa lokasyon, si Mrs White ay naniniwala na ang Panginoon ay nangunguna sa direksyon na iyon. Isang desisyon ang ginawa noong 1895 na hanapin ang paaralan doon. **(Mula sa "Avondale College," *Seventh-day Adventist Encyclopedia*, 91.)**

Ipinamalas ni Ellen White ang kanyang tiwala sa proyekto sa kolehiyo sa Avondale estate sa Cooranbong sa pamamagitan ng pagbili ng ari-arian sa malapit at pag-aayos ng isang bahay na itatayo; ang tawag niya dito "Sunnyside." Agad siyang nagbilin na linisin ang ilan sa kanyang 66 ektarya at nag araro para sa mga puno ng prutas na itanim. Tiyak niya na ang prutas at gulay ay maaaring lumaki na doon.

Ipinakita pa niya ang kanyang interes sa pamamagitan ng paghiram ng 5,000 dolyar na gagamitin sa pagpapatayo ng paaralan. Paulit ulit na ipinahayag ni Ginang White ang pananaw na ang mga ari arian ay ngpahalagahan lamang kung paano ginagamit ang mga ito upang itaguyod ang gawain ng kaharian ng Diyos. "Isang kaluluwa na naligtas sa kaharian ng Diyos ay mas mahalaga kaysa sa lahat ng kayamanan sa lupa." **(Mula kay Ellen White, *Mga Sketch ng Buhay*, 206.)** Siya ay nakatuon sa hinaharap na "royalties" ng mga libro para sa pagtatayo ng isang paaralan upang sanayin ang mga manggagawa sa Australia. Inilatag niya ang unang ladrilyo sa pundasyon ng "Bethel Hall", ang inaasahang dormitoryo ng kababaihan, noong Oktubre 1896. Ang Paaralan para sa mga Kristiyanong

Manggagawa binuksan Abril 28, 1897, na may dalawang gusali na bahagyang natapos at 10 mag aaral. Iyon ay isang ga-wain ng pananampalataya sa kabu-oan. Sa pagtatapos ng termino, ang pagpapatala ay dumami sa 60.

Pinayagan ni Ellen White na ang mga nalikom mula sa pagbebenta ng kanyang aklat na *“Christ's Object Lessons”* na maging pambayad sa mga utang sa kolehiyo ng \$ 23,000. Mahigit \$20,000 ay na-“liquidate” o nabayaran sa ganitong paraan.

Sa loob ng isang panahon si Ellen White ay naglingkod, sa isang kahulugan, bilang lokal na pastor ng Kellyville, Prospect, at Parramatta, N.S.W., mga simbahan. ” (*Bert Haloviak, “Ruta sa Ordinasyon ng Mga Babae,” p. 18.*) Kasabay nito ay ang pagkumpleto niya ng kanyang librong *“The Desire of Ages”* at pagpapadala ng mga personal na patotoo. Sa kanyang pastoral na papel si Ellen White ay malakas na lumaban siya gamit ang maraming enerhiya. Ang pakikipagdigmang ito ay laban sa mga kahirapang pangkabuhayan na dinanas ng mga indibidwal at pamilya sa panahon ng matinding depresyon sa Australia.

Sa panahong ito ay bulalas ng isang di Adbentista na narinig ang pagsasalita ni Ginang White, "Hindi ko kailanman narinig ang gayong pangangaral na ibinigay sa atin ng babaeng iyon mula nang ako ay isilang sa mundo. Ang mga taong ito ay ginawa si Cristo na kanilang ganap na sentro at sistema ng katotohanan." (*Ellen White, liham kay J. H. Kellogg, Oktubre 25, 1894; Ellen White, liham kay O. A. Olsen, Oktubre 26, 1894.*)

Dahil nangaral, gumabay, at nag ambag sa pananalapi, nag-iwan si Ellen White ng matibay na batayan para sa gawaing pang-edukasyon sa Australia nang bumalik siya sa Estados Unidos noong 1900. Habang bumabalik sa 1901 General Conference sa Battle Creek, si Ginang White ay lumihis sa Timog ng Estados Unidos. Hinimok niya ang mga paaralan at ang gawaing medikal na maitatag sa lugar na iyon at ituro ang pangangailangan ng angkop na literatura upang maihanda para sa bagong Southern Publishing Association.

Makikita sa pabalat ng aklat na ito na nagsalita si Ginang White sa Pangkalahatang Kumperensya noong 1901 sa Battle Creek Tabernacle. Noong panahong iyon ay itinaguyod niya ang pagtatatag ng mga training center sa Great Britain at iba pang mga bansa sa Europa pati na rin sa Timog sa Estados Unidos.

Sa Pangkalahatang Kumperensya ng 1903 nagsalita nang mapanghikayat si Ellen White pabor sa paglipat ng punong himpilan ng denominasyon mula sa Battle Creek, kasunod ng pagkawasak sa pamamagitan ng sunog ang General Conference at Review and Herald buildings doon. Kalaunan hinikayat niya ang masusing pagsasaalang-alang sa lugar ng Washington, D.C., para sa punong tanggapan ng simbahan at publishing house.

Ang Pangkalahatang Kumperensya noong 1909 ang huling mensahe ni Ellen White na personal sa mga lider at miyembro ng simbahan. Ang kanyang mga sermon ay puno ng payo para sa simbahan, turo ng Bibliya, at ang diwa ng ebanghelyo. Bagama't 81 taon na siya at may edad na at mahina ang kalusugan, nagsalita siya nang 72 beses sa 27 lugar sa 8,000-milyang biyahe mula sa kanyang tahanan malapit sa St. Helena, California, sa mga pulong sa Washington, D.C., at sa pag-uwi. (*White, Mga sketch ng buhay, 416.*)

Bumalik sa kanyang tahanan sa St. Helena, "Elmshaven," sa Napa Valley ng hilagang California, si Ginang White abala at pinursige ang pagkumpleto ng pagsulat ng Conflict of the Ages serye, na isinalalarawan ang pagpapala ng Diyos na kumikilos sa buong kasaysayan ng mundo. Natapos niya ang *"The Acts of The Apostles"* noong 1911 at *"Counsels to Teachers, Parents and Students"*. Pinayuhan ang mga Guro, Magulang, at Estudyante Tungkol sa mga Kristiyanong Edukasyon noong 1913.

Sa mga huling taon niya ay patuloy na naging masayahin si Ellen White. Mahilig siyang magmuni-muni sa isang talata ng Banal na Kasulatan na dala-dala niya sa biyahe parang kasaliw ng kagandahang atraksyon ng Kalikasan. Noong Pebrero 1915 nahulog siya sa kanyang tahanan sa Elmshaven. Isang pagsusuri ang ginawa at Nakita ang isang basag na balakang. Hindi alam kung ito ang sanhi o bunga ng pagkahulog.

Pagkatapos noon ay ginugol niya ang halos lahat ng oras niya sa kanyang komportableng opisina na pangalawang palapag silid. Tumingin siya sa nakaraan sa kasaysayan ng simbahan kasama ang mga interesadong tagapakinig, at inaabangan ang panahon na makita ang kanyang Tagapagligtas sa pagkabuhay na mag-uli.

Ang kanyang huling sermon ay ipinangaral, at ang kanyang huling artikulo ay nai-sulat ni Ellen White at namatay Hulyo 16, 1915, sa 87 taong gulang. Sa paglipas ng mga dekada, nananatili siyang isang makapangyarihang huwaran para sa mga kababaihan na tinawag ng Diyos upang maglingkod sa Kanyang simbahan at mag ebanghelyo sa mga hindi naligtas.

Mga kapatid, gusto ako ng
Diyos.

-Hetty Hurd Haskell, 1884

Iba pang mga Babaeng Ministro Mula sa Nakaraan

Mga Maikling Sketch

Ang mga indibidwal na iniharap sa unang pitong kabanata ay hindi ibig sabihin ay ubos na ang listahan ng kababaihang ministro sa kasaysayan ng Ikapitong araw na Simbahang Adbentista. Sa kabanatang ito naman ay may idadagdag pa tayo ng mga halimbawa na bibigyan lang natin nang maikling mga kasaysayan.

Ang kabanatang ito ay nakaayos ayon sa alpabeto sa halip na ayon sa kronolohiya. Upang magbigay ng ilang pananaw tungkol sa panahon, Pansinin na kabilang sa mga babaeng ministro na lisensiyado ay si Sarah Lindsey (1872), Ellen Lane (1878), at Julia Owen (1878). Noong 1878 pinagtibay ng "General Conference" ang isang "resolution" upang magbigay ng isang ministerial na lisensya sa mga may kakayahang at maayos na doktrinang Gayunman, dalawa sa mga babaeng ito ang nakatanggap na ng kanilang lisensya kahit mas maaga, mula sa mga lokal na Kumperensya. **(Mula kay Bert Haloviak, "Ruta sa Ordinasyon ng Kababaihan sa Seventh day Adventist Church: Two Paths," hindi nai publish na papel, Marso 18, 1985.)** Sila ay nanguna at ang iba pang mga babaeng ministro na nagpayaman sa nakaraan na kasaysayan ng kanilang mga simbahan ay lumilitaw sa aklat na ito sa pagbanggit lamang ng kanilang mga pangalan sa apendiks B. May sapat na espasyo para sa karagdagang pananaliksik.

Hetty Hurd (Ginang S. N.) Haskell: 1857 hanggang 1919.

Lisensyadong Ministro 1901 to 1919

Ang kwento ng buhay ni Ginang S. N. Haskell, na isinulat ni Elder J. N. Loughborough noong panahong iyon ng kanyang kamatayan, ay sumasakop sa halos tatlong hanay sa ***"Review and Herald"***, **(Mula kay J. N. Loughborough, "Life Sketch of Ginang S. N. Haskell," *Review and Herald*, Nobyembre 20, 1919.**

Ang pinagmulan para sa materyal sa kabanatang ito, kasama ang impormasyong ibinigay ni Bert Haloviak sa mga “archive” ng Pang-kalahatang Kumperensya.) na nagpapahiwatig kung gaano kataas ang pagpapahalaga ni Ginang Haskell sa pamamagitan ng mga pinuno ng denominasyon. Sa loob ng ilang taon ay pareho sila ni Ellen White nakalista sa “Year-book” bilang mga ministro na “credentialed” sa pamamagitan ng Pangkalahatang Kumperensya, Si Ellen White ay bilang isang ***inorden (Tingnan sa talakayan ng ordinasyon sa kabanata 7 at apendiks A, 7.5.) at si Ginang Haskell ay bilang isang lisensyado.*** Ang mga gawain ni Hetty Hurd Haskell sa ebanghelyo ay sumakop sa loob ng 34 na taon.

Bago siya naging Adbentista, si Hetty Hurd ay isang matagumpay na guro sa paaralan ng Distrito sa California at tumatanggap ng hindi pangkaraniwang mataas na suweldo ng 75 dolyar sa isang buwan. Malinaw na isang may kakayahan at isang malayang babae, ay bumili siya ng sariling kabayo at karwahe para ihatid siya sa trabaho. Natuwa ang mga tao sa kanyang paaralan sa kanyang pagiging epektibo kaya inalok nila siya ng kontrata panghabambuhay. Noong 1884 pumayag siyang maimbitahan sa pagpupulong sa kampo ng “Oakland, California, Seventh-day Adventist”.

Kasama ang pamilya ng kanyang kapatid at bayaw, ang mga Grays, ngunit dahil lamang sa siya ay mahilig sa camping. May usapan sila na hindi siya dadalo sa anumang miting. Nagulat si Hetty nang maakit siya ng musika. Tumayo siya sa labas ng pabilyon para makinig. Hindi lamang maganda ang musika kundi pati na rin ang mga sermon tungkol sa propesiya at mga katotohanan sa Biblia. Sa wakas, nang magsalita ang isang ministro tungkol sa buhay sa hinaharap na ***“Mana Ng Mga Ligas”***, nasabi ni Hetty sa sarili, “Ako ay kasama din doon.” Si Binibining Hurd ay nagpalista sa mga pag-aaral sa Bibliya, tinanggap ang mga katotohanan na kanyang narinig, at sumapi sa simbahang Adbentista sa kanyang bayan, Lemoore, California.

Pagkatapos ng pulong ng kampo, ang mga ministro na sina Loughborough at Ings ay nagdaos ng isang pulong sa Lemoore at inanyaya ang mga miyembro na magpadala ng Mga “Signs of the Times” na magazine na sinamahan ng personal na correspondence. Si Hetty Hurd ay nag-order ng isang “club” ng sampung mga “subscription” na idedeliver sa kanya. Nakita ni Loughborough, ang Matanda sa Simbahan na naantig nang husto si Binibining Hurd. Namula ang mukha niya at saka namutla. Hinawkan niya

ang upuan sa harap niya. Sa wakas ay tumayo ito, at sinabi niya sa isang boses na napakataimtim na nagpaluha sa kanyang mga tagapakinig, "Mga kapatid, gusto ako ng Diyos." Hindi na siya nagpaliwanag pa.

Pagkatapos ng pulong ay dumating ang mga panauhing mangagalar upang kumain ng hapunan kasama ang mga Grays at Binibining Hurd. Bago kumain, lumapit si Hetty kay "Brother Ings" at ibinigay ang dito ang kanyang gintong relo, "golden chain", ilang singsing, at iba pang alahas. Nagpasalamat ito sa kanya at tinanong kung iyon ay para bayaran ang mga papeles na inorder niya. Sumagot siya ng hindi, na kaya niyang bayaran ang mga ito ng sarili niya mismo, kung hindi; Ito ay kontribusyon niya sa "Conference Missionary Society.

Isang "training program" para turuan ang mga kabataang babae kung paano magbigay ng mga pagbasa sa Bibliya ay malapit nang magsimula sa San Francisco. Nagpasya si Miss Hurd na sumali sa grupo. Sa pagtatapos ng "spring term" ay iniwan niya ang kanyang pagtuturo at nagsimula ang kanyang 34 taon ng serbisyo sa Diyos, na naka-sentro sa pagbibigay ng mga pagbasa ng Bibliya at pagtuturo sa iba kung paano isasagawa ito na may epektibo sa ministeryo. Bukod pa rito, nakilala siya bilang makapangyarihang mangangaral. Siya ay tinawag upang sanayin ang mga manggagawa sa England, Africa, at Australia.

Habang nagtatrabaho sa Australia, nakilala niya si Elder Stephen N. Haskell. Sila ay ikinasal noong 1897. Pagkatapos noon ay magkasama silang naglingkod, unang nagtrabaho sa paaralan ng Avondale. Pagkatapos ng pag-balik sa Estados Unidos, inilathala nila ang Bible Training School magazine upang makatulong ito sa kanilang gawain ng pagtuturo sa mga manggagawa para sa Diyos.

Si Hetty Hurd Haskell bilang lisensiyadong ministro ay nagdala ng maraming tao sa kanyang Panginoon. Inihanda rin niya ang napakaraming iba pa na gumawa ng katulad ng ginagawa niya.

Emma Songer (Ginang G. R.) Hawkins: 1870 hanggang 1926
Lisensiyadong ministro 1901 hanggang 1911

Si Emma Florence Songer, tubong Iowa, noong 1893 ay ikinasal kay G. R. Hawkins. Magkasama sila na nakikibahagi sa "evangelistic ministry" sa Iowa, kung saan nagtatag sila ng maraming simbahan

.Ang katotohanan na siya ay lisensyado bilang isang ministro para sa higit na isang dekada sa pamamagitan ng Iowa Conference ay nagpapahiwatig na si Ginang Hawkins ay gumawa ng aktibong kontribusyon sa gawain ng denominasyon sa sarili niyang karapatan. Sina Emma Hawkins at Minnie Sype (kabanata 2) ay kapwa nagsilbi bilang Lisensiyadong ministro sa loob ng ilang taon nang sabay sabay sa "Iowa Conference".

Sumulat si Brother Hawkins sa Iowa Workers' Bulletin, "Noong isang gabi habang si Gng. Hawkins ay nagsasalita, ay isang "mayamang mag-sasaka" ang naantig at tumulo ang luha sa kanyang pisngi. Tumayo siya sa pagtatapos ng pulong at ipinahayag ang kanyang intensyon na panatilihin ang Sabbath." *(Mula kay G. R. Hawkins, "Wapello," Iowa Workers' Bulletin, Hulyo 30, 1907).*

Si Ginoong at Ginang Hawkins ay nagdaos ng matagumpay na mga evangelistic na pagpupulong na magkasama. Ang Simbahan ng Keokuk ay nagdoble ang bilang ng mga miyembro ng habang naglilingkod sila roon. *(Mula sa "Keokuk, Iowa Bulletin" ng mga manggagawa (Abril 16, 1907): 163.) Hindi nagtagal ay inorden si Ginoong Hawkins.*

Matapos maglingkod sa Iowa, nag ebanghelyo ang mga Hawkinses sa Nebraska, Colorado, at Illinois. Nagtayo sila ng isang malaking simbahan sa Danville, Illinois. Kalaunan ay lumipat sila sa Georgia.

Habang abala si Ginang Hawkins sa paghahanda para sa junior division sa "camp meeting" pati na rin tungkol sa sunud-sunod na pagtuturo sa mga ina, nabangga siya ng isang trak habang tumatawid sa kalye, at namatay agad siya. Ang biglaang pagsasara ng kanyang ministeryo ay nakagulat sa kanyang mga kaibigan, pamilya, at mga kasamahan. Personal nilang pinagdalamhati si Emma Hawkins at ikinalungkot din ang pagkawala sa denominasyon. *(Mula sa obituary, Ginang Emma Florence Hawkins, Advent Review at Sabbath Herald (Setyembre 16, 1926): 22.)*

Sarepta Irish (Ginang S. M. I.) Henry: 1839 1900 **Lisensyado bilang ministro 1898-1899**

Bilang isang bata, si Sarepta Irish ay isang manlalakbay sa pagitan ng "Frontier Illinois Territory" kasama ang kanyang mapagmahal at matali-nong ama, isang "pioneer Methodist minister". Tinuruan niya ito habang sakay ito sa tabi niya sa isang "wagon", gamit ang Bibliya bilang aklat kahit anomang

paksa: relihiyon, pagbabasa, o matematika. Noong tinedyer si Sarepta ay nag-aral siya sa Rock River Seminary. Siya ay isang naninindigan na Cristiano mula pagkabata.

Sa edad na 22 ay naging Ginang James Henry na siya. Nang mamatay ang kanyang asawa ng walong taon kalaunan, naiwan si Sarepta na may tatlong anak na nasa edad dalawa hanggang pitong taong gulang.

Kahanga - hanga niyang pinamahalaan ang responsibilidad na ito, nasalig sa mga pangako ng Diyos habang nagtatrabaho siya kaya masigasig na naitaguyod ang sarili at ang kanyang pamilya.

Sa paniniwalang tinawag siya sa gawaing pagtitimpi, si Ginang Henry ay sumulong mula sa isang mapagpakumbabang simulain at naging isang pambansang ebanghelista para sa "Woman's Christian Temperance Union".

Pero nagkasakit siya at unti unting nabawasan ang pagiging aktibo ng babaeng ito at naging isang kumpletong invalido noong 1895. Nang sumunod na taon ay nagpagaling siya sa "Adventist operated Battle Creek Sanitarium" doon sa Michigan. Habang naroon ay tinanggap niya ang mga turo ng Seventh day Adventist at, sa mga huling panahon ng 1896, ay sumapi sa simbahan. Sa taimtim na panalangin hindi nagtagal pagkatapos niyon, naranasan niya pagpapagaling. Dahil dito ay naipagpatuloy ni Ginang Henry ang kanyang gawain sa WCTU. Nagtayo si Sarepta Henry ng isang Women's Ministry sa denominasyon ng "Seventh-day Adventist". Ito ang unang organisadong pagsisikap sa simbahan upang sanayin ang mga magulang at tulungan sila sa pagtugon sa kanilang partikular na mga problema. Para tulungan siya sa kanyang pangangaral at trabahong pag-oorganisa, Si Ginang Henry ay binigyan ng ministerial license ng Seventh-day Adventist denominasyon sa mga taong 1898 at 1899.

Madalas magsulat si Ginang Henry para sa Review and Herald. Mga pamagat ng ilan sa mga aklat at mga polyetong isinulat niya ay magpapahiwatig ng iba't ibang paksa niya: A ng Walang-Hanggang Espiritu, Magandang Anyo at Kristiyanong Etiketa, Ang Marmol na Krus at Iba pang Tula, Pag-aaral sa Tahanan at Buhay ng Bata, at Ang Panalangin na Hindi Nasagot.

Ang pagkamatay ng magaling at aktibong ministrong ito sa taong 1900 ay nagdulot ng kalungkutan sa napakaraming mga taong pinaglingkuran niya sa iba't ibang paraan. Puno ng mga nagdadalamhati ang "Battle Creek Tabernacle" para sa kanyang libing.

Pagkatapos nito ay nabuhay ang kanyang impluwensya habang ang iba pang mga kababaihan ay hinirang na ipagpatuloy ang gawain na kanyang itinatag para sa mga ina. (*Mula sa mensahe ni Dr. E. D. Dick sa Union, Muling pagkikita sa kolehiyo na ginanap sa Pangkalahatang Kumperensya, Hunyo 30, 1985; "Sister S. M. I. Henry, "Advent Review at Sabbath Herald (Enero 30, 1900): 64-69.*)

Anna M. Johnson
Lisensiyadong ministro 1881-1884

Mayroon kaming isang limitadong halaga ng impormasyon hinggil sa isang lisensiyadong ministro sa pamamagitan ng pangalan ni Ginang A. M. Johnson, sa pamamagitan ng Archives 'listahan ng mga babaeng ministro at ang liham na ito mula sa kanyang apo:

Ang lola ko ay lisensiyadong ministro sa Minnesota Conference noong 1881. Ako ay naglakip ng kopya ng kanyang lisensya. Nagdaos siya ng mga pulong. Pang-ebanghelyo. Tumulong ang lola ko sa pamamagitan ng pamumuno sa musika at pag-aalay ng panalangin, pero si Lola ang nagsermon. Nangangaral pa rin siya ngayon at saka sa simbahan nila noong dalaga pa ako, at mayroon akong narinig na kanyang pangangaral. -Taos puso, mula sa ang iyong kapatid na babae kay Cristo,

Queda B. Bahnsen, Gresham,
Oregon, liham sa may-akda, Agosto 1, 1984
— Queda B. Bahnsen, Oregon

Ellen S. Edmonds (Ginang E. B.) Lane
Lisensiyadong ministro 1878-1889

Habang nag-aaral sila sa State Normal School sa Ypsilanti, Michigan, sina Ellen S. Edmonds at si E. B. Lane ay nagkakilala at pagkatapos ay ikinasal. Ngayon, ang mag-asawang "Seventh-Day Adventist" ay nanirahan sa isang bukid sa Bedford Township, inaasahan na manirahan sila doon ng habambuhay. Gayunpaman, sa Review and Herald nabasa nila ang paulit-ulit na kagyat na mga apela para sa mga nanindigang Adbentista na pumasok sa ministeryo upang ihanda ang mga tao sa pagharap sa kanilang Panginoon. Taimtim ang mga pagdarasal na ginawa nila para sa patnubay ng Diyos. Ibinenta ng mga Lane ang kanilang munting bukid; sa loob ng isang linggo, at sila ay nagkaroon ng pambili.

Hindi pa rin sila nagpasiya kaagad hangga't hindi sila humingi ng payo sa leaders ng simbahan, partikular na sina James at Ellen White. Pinayuhan sila ng mga Whites na sundin ang kanilang mga paniniwala. Ibinenta ng mga Lanes ang kanilang bahay at pumasok sa ministeryo. Si Ginoong Lane agad ay nakatanggap ng lisensya sa pangangaral.

Pagkaraan ng dalawang taon, lumipat ang mga Lanes sa Indiana Mission. Hinde rin nakaligtas sila sa mga pagsubok at sakit. Namatay ang kanilang sanggol na anak, at si Ginang Lane ay nagkaroon ng malubhang kaso ng “typhoid” at lagnat. Gayunpaman, nagpatuloy sila sa ministeryo. Nagtrabaho sila sa ilang estado at pagkatapos ay buma-lik sila sa Michigan.

Nang ang Michigan Conference ay nagbigay ng lisensya sa ministeryo kay Ginang Lane noong 1878, siya ay naging isa sa mga pinakaunang babaeng Ika-pitong Araw na Adbentista na tumanggap ng naturang lisensya. . Hinde naglaon at sa taon ding iyon, noong Oktubre 7, ang kanyang lisensya sa pangangaral ay na-“renew” sa panahon ng miting ng “Michigan Conference”. Dahil ang “General Conference Session” ay ginaganap sa parehong lugar ng sabay-sabay, hindi masasabing ang paglilisensya na ito ng isang babae na mangaral ay isinasagawa sa isang nakatagong sulok ng batang denominasyon. Ang asawa ng isang inorden ministro, si Ellen Lane ay nagbigay ng patunay ng kanyang sariling natatanging tungkulin sa ministeryo.

Kung minsan ay nag-uusap si Ginang Lane. Sa ibang pagkakataon ay tinulungan niya ito asawa. Bago pa man nakatakdang magsimula si Elder Lane ng isang evangelistic campaign sa Bowling Green, Ohio, siya ay nagdusa ng isang malubhang pag atake ng “diphtheria” at ipinatawag niya ang kanyang asawa.

Binuksan ni Ginang Lane ang mga miting. Nang gumaling ang kanyang asawa, nagsalita ito nang kaya niya, at nangaral siya sa iba pang mga miting. Ang mga Lanes ay nagsasagawa ng isang evangelistic series sa magka-hiwalay na iba't ibang bahagi ng Ohio nang nagkaroon ng malubhang sakit si Ginoong Lane. Nag aalangan siyang ipaalam sa kanyang asawa ang kanyang kalagayan dahil ayaw niyang makagambala sa mga pagminiting nito. Sa wakas ay pumayag siya para sa mensahe na ipapadala. Sa kasamaang-palad, mas malubha pala ang sakit siya kaysa inakala niya at siya ay namatay.

Matapos magdalamhati si Ginang Lane sa pagpanaw ng kanyang kasama, ginampanan niya ang kanyang “ministerial duties” mag-isa. (*"Mga Paunawa—Eld. E.B. Lane," Review and Herald (Agosto 23, 1881); Bert Haloviak, "Ruta sa Ordinasyon ng Kababaihan sa Ikapitong Araw na Adventist Church: Two Paths," Marso 18, 1985, hindi nai-publish na papel, p. 8.)*

Sarah A. Hallock (Ginang John) Lindsey
Lisensiyado 1872

Isang kombertido sa Adbentismo, ang batang si Sarah Hallock ay sumulat ng mga tanong sa pag iisip na teolohiko sa Review. Noong Digmaang Sibil o kaagad pagkatapos nito ay ikinasal siya sa isang batang Ministrong layko ng Adben-tista, na si John Lindsey. Ang pag unawa niya na ang oras ay maikli ay dinala siya ng mga kahilingan mula sa mga lider ng denominasyon sa mas malawak na pakikilahok sa gawain sa pamamagi-tan ng ministeryo bilang layko. Sa paghihikayat na ito, nagsimulang mangaral si Sarah Lindsey noong 1867. Anim na tao ay nabinyagan bunga ng kanyang mga unang miting. Noong unang bahagi ng 1869 nagsimu-la sina Sarah at si John sa paghawak ng mga pagsisikap na sila ay magkasama.

Ang mga gawain ng Adbiyento ay nasangatan ng apostasiya at mga problema sa moralidad noong huling bahagi ng 1860s. Gayunman, ang bagong lakas na anyo ng malakas na pangangaral ng mag-asawang koponan na sina Sarah at John Lindsey ay nagdala ng lakas ng loob sa mga pamunuan sa simbahan.

Nagbigay si Brian Strayer ng detalye tungkol sa nakakapigil ng atensyon sa kanyang artikulo sa ministeryo ni Sarah Lindsey: Noong Enero ay nakipagtulungan sila kay Nathan Fuller para sa serye ng mga pulong sa Wellsville, N.Y., para sa tatlong Sabadong "pangangaral ng salita" sa pulpito. Pagkatapos ay naglakad sila sa pamamagitan sa “16- inch snowdrifts” sa Pleasant Valley, kung saan 23 beses nangaral si Sarah tungkol sa mga palatandaan ng ikalawang pagparito ni Cristo, at iba't ibang propesiya ni Daniel at Pagbubun-yag. Ang “itinerary” ng kagila-gilalas na pampublikong pagsasalitang ito ay walang kapantay sa iba pang mga babaeng Adbentista maliban kay Ellen White. Noong Mayo ay nagsalita si Sarah anim na beses sa West Union. Ang kanyang asawang si John, na nag ulat ng mga pulong sa Review, ay nakaligtaan banggitin kung siya ay nangangaral o hindi!

—**Brian E. Strayer, "Sarah A. H. Lindsey: Advent Preacher sa Southern Tier," Adventist Heritage (Fall 1986): 16-25.**

Naglalakbay sa buong kanlurang New York at Pennsylvania kasama ang kanyang asawang si Sarah ay nangaral, nanagsiwa ng libing, nangaral ng Biblia, at nagturo.

Kulang ang mga ministro; kaya walang humpay na itinulak ng mga Lindseys kahit sa "snow-drifts" ng panahon ng Taglamig ng 1870-71 upang dalhin ang balita ng kaligtasan at inaasahang pagbabalik ni Jesus sa mga kabahayan ng hangganan sa pagitan ng New York at Pennsylvania. Nang sumunod na "summer" ay nagsermon sina Sarah at John sa Hornby, Catlin, at Beaver Dams, New York, pati na rin ang Knoxville, Alva, Armenian Mountain, at Lawrenceville, Pennsylvania.

Ang mga liham ng pasasalamat sa pangangaral ng mga Lindsey ay isinulat sa Review ng postmaster sa Beaver Dams, New York, at sa marami pang ibang tao. Hindi kataka-taka na ang gawain ng mga Lindsey ay kinilala dahil sa kanilang parehong pagiging lisensyado bilang mga ministro noong Agosto 1872.

Ipinagpatuloy nila ang kanilang gawain sa lugar na kilala bilang "The Southern Tier," at nagpatotoo ang mga lider ng Simbahan tungkol sa diwa ng muling pagkabuhay na natagpuan nila noong bumisita sila roon. *(Mula sa Bert Haloviak, "Ruta sa Ordenasyon ng mga Babae"; Review and Herald (Nobyembre 14, 1878), 158; Review and Herald (Enero 3, 1899).*

Julia (Ginang G. K.) Owen: 1840 1898.

Lisensiyado 1878 hanggang 1895

Hindi nalaunan, sa panahon ng parehong taon na si Ellen Lane ay naging credential sa pamamagitan ng Michigan Kumperensya, si Julia Owen noong 1878 ay tumanggap ng katulad na lisensya sa pangangaral mula sa Kentucky-Tennessee Conference. Kaya sa unang taon na ang paglilisensya ng mga ministro ay isinagawa sa pamamagitan ng denominasyon na may aksyon sa Pangkalahatang Kumperensya, dalawang babae-ng ministro ang lisensiyado.

Si Julia Owen ay ikinasal sa isang inorden na ministro, si Elder G. K. Owen. Gayunpaman, kinilala siya ng pamunuan ng Simbahan na tinawag bilang isang tao na magministeryo. Siya ay nagtrabaho bilang ministro ng ebanghelyo sa loob ng mahigit dalawampung taon

at lisensyado mula sa 1878 hanggang 1895. Namatay siya noong 1898. (Haloviak, 5.)

L. Flora (Ginang Frank) Plummer: 1862 1945
Lisensyadong ministro 1893

Si Flora Plummer ay isang batang may asawa na nagtuturo ng high school sa Nevada, Iowa, nang dumalo siya sa mga evangelistic meeting na isinagawa ni A. G. Daniells noong taong 1885.

Nang sumunod na taon, matapos ang isang espirituwal na pakikibaka, sumuko siya kay Cristo at naging isang Ikapitong araw na Adbentista. Bilang nababagay sa kanyang “dynamic” na kalikasan, siya ay agad na naging isang masigasig na manggagawa para sa simbahan, pag-iipon ng literatura at pagdumara ng mga pag-aaral sa Biblia.

Ang isang aktibong miyembro ng Iowa Sabbath School Association, si Flora Plummer ay naging nito pangulo noong 1891. Pagkaraan ng apat na taon napili siyang magbasa ng papel sa harap ng Heneral ng Sabbath School Council nang magkita ito sa Battle Creek, Michigan. Ang gawain sa paaralan ng Sabbath ay nagkakaroon ng “momentum” o pagsulong; sa kanyang pagiging masigasig para sa ministryong ito, si Flora Plummer ay nasa matalas na pwesto.

Si Ginang Plummer ay nahalal na kalihim ng Iowa Conference noong 1897. Sa panahon ng bahagi ng ang taon 1900 siya ay nagsilbi bilang acting president ng Iowa Conference kapag ang pangulo kaliwa patungong California. Ito ay isang babaeng walang ibig sabihin na kakayahan sa pangangasiwa. Hinde kalaunan, sa taong iyon siya ay naging “Sabbath school secretary” para sa Minnesota Conference.

Bilang delegado sa kabuuan, dumalo si Flora Plummer sa 1901 General Conference. At doon, ang Sabbath school department ng General Conference ay unang nabuo, at si Flora Plummer ang naging kalihim nito sa pagsusulat.

Nang lumipat ang kanyang opisina noong 1905 sa Washington, D.C., ang asawa ni Ginang Plummer ay obligadong inilipat ang kanyang negosyo sa lugar na iyon. Bagama't si Frank Plummer ay hindi isang

Ikapitong araw Adbentista, kundi noong mga huling ilang araw ng kanyang buhay, ito ay maalalahanin tao at lumipat rin ng lugar bilang sa pagsunod sa trabaho ni Flora.

Noong 1905 ang mga Plummer ay nagampon ng dalawang anak. Nga- yon ay natuwa si Flora sa kanyang sariling pamilya na dagdag pa sa kanyang malaking pamilya sa Paaralang Pang-Sabado.

Si Ginang Plummer ay naging “editor” o Patnugot ng “Sabbath School Worker” noong 1904 at ginawa niya lahat ang responsibilidad, maliban sa ilang buwan, sa lahat ng mga taon hanggang sa kanyang pagreretiro noong 1936.

Bunga ng kanyang natatanging trabaho bilang Kalihim ng Korespondensiya, noong 1913 ay nahalal si Gng. Plummer na kalihim ng “General Conference Sabbath School Department”, katumbas ng modernong posisyon ng “departmental director”. Hawak niya ang posisyong ito sa loob ng 23 taon. Sabi ni Elder H. D. Singleton tungkol kay Flora Plummer, “Siya ay makapangyarihan sa kanyang panahon.”

Naalala niya ang paggamit nito ng mga “cards, banners, at ribbons” para makamit ang mga mithiing tulad ng pagkuha ng mga tao para sa “Sabbath school” sa oras. “Sa panahon ng kanyang paghahari,” paggunita ni Elder Singleton, “uhay ang paaralan ng Sabado.”

(Mula kay Elder H. D. Singleton, Wheaton, Maryland, pag-uusap sa telepono ng may-akda, Disyembre 6, 1988.)

Binuo sa kanyang isipan ni Ginang Plummer na ang “Sabbath school” ay isang “soul winning agency” o ahensya ng pangangakit ng kaluluwa”. Bilang isang guro, itinaguyod niya ang pagsasanay ng mga tagapagturo sa paaralan ng Sabbath.

Ang mga pagbibigay ng pera sa Sabbath school para sa mga “Missions” ay tumaas mula sa halos \$22,000 sa isang taon sa unang taon ng kan-yang pakikisalamuha sa General Conference Sabbath school department, 1901, hanggang umabot ito ng \$2,000,000, isang taon bago matapos ang kanyang pagiging direktor.

Malawak ang isinulat ni Ginang Plummer. Bukod sa tatlumpung taon ng editoryal para sa mga Worker, madalas siyang magsulat ng mga artikulo para sa Review and Herald at mga aklat na may akda kabilang ang **“The Soul-Winning Teacher, The Spirit of a Teacher, The Soul-Winning Sah-**

bath School and the History of Sabbath school from 1904 to 1936". Kahit na dahil sa problema sa kalusugan ay napilitan siyang magretiro noong 1936, patuloy pa rin siyang nagging aktibo. Sa kabila ng kanyang kahinaan, sumulat siya ng mga leksyon sa "camp meeting" para sa mga bata at nag-akda ng dalawang hanay ng mga "Adult Sabbath school lesson", na sumasaklaw sa aklat ng Mga Gawa at sa buhay ni Cristo.

Sa halos buong 36 na taong pagtatrabaho niya, ang pagiging Missionary ni Ginang Plummer ang nagbigay sa kanya ng Missionary License. Nabigyan siya ng ministerial license noong 1893 mula sa Iowa Conference. Ang kanyang sahod bilang departmental director ay ang isang inorden na ministro.

Namatay si Flora Plummer noong Abril 8, 1945. Sa kanyang libing, isinagawa ng apat na Lider ng "General Conference", ng mataas na pagpupugay na ibinigay sa kanyang napakagandang gawain ng pamamahala at pagsulong ng "Sabbath school department" sa loob ng maraming taon, na nag-iwan ng impluwensya na tatagal hanggang sa katapusan ng panahon. Ang gawaing nagawa niya sa mga paaralan ng Sabbath ay lubos na naapektuhan ang paglago ng denomi-nasyon sa panahon ng unang ikatlo hanggang ikadalawampu siglo. ***(Mula sa "The Review and Herald (May 24, 1945); R. A. Anderson," Bisita ng Columbia Union (Agosto 9, 1945): 5; at pag-uusap sa telepono kay H. D. Singleton.)***

Ura Joy Spring: 1873 1971

Lisensyado 1910

Si Ura Joy Spring ay ipinanganak sa Indiana sa panahon ng 1873, ikinasal sa isang batang ministro at kasama niya nagsilbi sa West Indies. Ang batang asawa at ina na ito ay nagtayo ng mga simbahan sa tabi niya asawa. Pagkabalik sa Estados Unidos, si Ginang Spring ay bumuo ng isang espesyalidad ng paghawak ng mga pulong partikular para sa mga bata. Isinama niya ang ministeryo sa sarili niyang pamilya sa ministeryo sa komunidad ng simbahan. Ang kanyang trabaho ay nagdala sa kanya sa Colorado, Arkansas, at Nebraska.

Si Ginang Spring ay nakalista sa Yearbook para sa 1910 bilang isang lisensiyadong ministro sa "Nebraska Conference". Namatay siya noong Marso 1, 1971, bunga ng mga pinsalang natamo sa California Sylmar na lindol..

(Mula sa The Review and Herald (Mayo 6, 1971): 46; Unyon ng Pasipiko Tagatala (Mayo 13, 1971): 7.)

Mabel Alice Vreeland: 1895 1985

Ang kilalang babaeng ministrong ito ay nag pastor sa buong Adirondack District sa New York State sa loob ng maraming taon, na gumaganap ng lahat ng ministeryal na tungkulin maliban sa binyagan. Siya ay nangaral, nagsagawa ng mga pulong ng lupon, at tumulong sa pagtatayo ng mga tolda para sa camp meeting kasama ang kanyang mga kalalakihan.

Si Mabel Alice Vreeland ay ipinanganak sa Massachusetts noong 1895. Pagkatapos ng pagtatapos sa mataas na paaralan, nagtrabaho siya para sa isang ministro ng Unitarian, si Miss Margaret Varnard, sa Bernardston, Massachusetts. Bukod sa iba pang mga responsibilidad, ipinagmaneho niya si Miss Varnard sa maraming appointments. Marahil ang maagang karanasan na ito sa isang babaeng ministro ang dahilan kung bakit isinaisip ni Mabel Vreeland ang ministeryo bilang isang katangga- tanggap na karrera para sa isang babae. Bilang isang Ikapitong Araw Adbentista, mismo si Mabel sa isang panahon na nagturo sa Baptist Sunday school sa Bernardston.

Nag aral siya sa Lancaster Junior College, ngayon ay Atlantic Union College, noon sa Massachusetts, at nagtapos noong 1920. Habang siya ay estudyante, si Mabel at iba pang mga kabataang babae na nanindigan kay Kristo na mula sa Kolehiyo ay nag ambag ng boluntaryong tulong, kung minsan sa buong orasan, para sa mga biktima ng kakila-kila-bot na epidemya ng trangkaso na dumating sa Clinton at Lancaster noong Unang Digmaang Pandaigdig. Pagkatapos ng pagtatapos, sinimulan ni Mabel ang kanyang pangha-bang buhay na gawain para sa “Seventh day Adventist Church sa pamamagitan ng paglilingkod bilang tagapagturo ng Bibliya sa mga simbahan sa Boston, Pittsfield, at Springfield.

Noong 1924 lumipat siya sa upstate New York at nagtrabaho para sa New York Conference hanggang sa kanyang pagreretiro noong 1960. Bilang isang “Bible worker” ay naghanda siya ng mga bagong kaanib para sa simbahan o pagiging miyembro sa simbahan Adbiyento sa Albany, Rochester, Buffalo, Elmira, Cortland, Syracuse, at Watertown. Habang nagtatrabaho siya sa Watertown, si Mabel Vreeland ay tinanong ng Administrasyon

ng Kumperensya na mag- pastor sa distrito. "Ang tapang, tibay, at panampalataya ni Mabel ay laging naging matatag," isinulat ni David Knwt, "ngunit naniniwala ako na ang mga katangiang iyon ay nasubok sa "snow belt district" na ito ng New York." Dahil wala namang ibang babaeng pastor sa Kumperensya, "Si Mabel ay isang "pioneer" sa higit pa sa isang banda." (*Mula sa "At Rest: Mabel Alice Vreeland," David W. Knott, AUC Accent (Summer, 1985): 26.*)

Sa panahon ng 1951, dahil walang lalaking pastor ang lumitaw na inte-resado sa pagpastor sa malamig na "North Adirondack District" sa paligid ng "Saranac Lake", tinanong ng mga lider ng kumperensya si Mabel kung tatanggapin niya ang atas na iyon. Handa siyang sumama. Ang kanyang kahusayan at dedikasyon ay hinamon ng maraming pangangailangang punan at ang mga panganib at klima na dapat ay may kata-pangan ang isang manggagawa. Ang distrito ay binubuo ng tatlong simbahan na 66 milya ang layo.

Bagamat hindi si Mabel magaling na mekaniko, sa kanyang ginamit na kotse at "tire chains" tinapangan niya ang panganib ng mala-lim na "snow drifts" sa mga kalsadang walang dumadaang sasakyan o tao sa panahon ng Taglamig na nakakita ng temperatura na bumababa sa "40 degrees Centigrade below zero degree".

May maraming pagsasapalaran siyang naalal na nauugnay sa kanyang mga paglalakbay sa malungkot at puno ng niyebeng kalsada, minsan milya ang layo mula sa anumang tirahan o tulong ng tao. Mga anghel siguro ang palagi niya mga kasama sa paglalakbay. Ang pagpa-pastor sa tatlong Kongregasyon ay kasangkot sa pangangaral at marami pang iba: paghawak ng mga benta ng mga hinurnong pagkain upang matugunan ang mga gastusin, pagpipinta at paggawa ng pagkumpuni, habang patuloy na bumibisita at nag miministryo sa mga pangangailangan ng mga miyembro.

Ipinagpatuloy ni Miss Vreeland ang hinihinging bilis na ito hang-gang sa humantong ang mga problema sa kalusugan na may kanser hang-gang sa kanyang pagreretiro noong 1960. Pagkatapos ay aktibo siyang nagtrabaho upang mabawi ang kanyang kalusugan. Maingat siyang nag-tayo ng lupa at mula rito ay tumubo ang malusog na halaman para sa pagkain. Ang kanyang masayang espiritu at malusog na diyeta ay

nagresulta sa isang dramatikong pagpapabuti sa kanyang pisikal na kalagayan. Nag-enjoy siya sa isang quarter ng isang siglo ng buhay pagkatapos ng kanyang krisis sa kalusugan, ay tumiira siya sa kanyang bukid.

Pagkatapos magretiro ay lumahok pa rin si Mabel Vreeland sa gawain ng simbahan. Hanggang sa ang edad na 81 masaya siyang namamahala sa pabahay sa taunang sampung araw na “camp meeting” na ginanap ng New York Conference sa Union Springs, New York, kung saan marami siyang nakikitang kanyang mga kaibigan at mga nagbabalik-loob.

Isang aktibong babae na nagpakita ng pagmamahal, pananampalataya, at kagalakan sa kanyang buhay, ang pioneer minister ay sinubok at nag-iwan ng mga alaalang nakaukit sa isipan ng kanyang dating Parokya Iba pang mga Ministro ng Kababaihan mula sa Nakaraan at mga kaibigan. *(Mula kay Dr. Otilie Stafford, South Lancaster, Massachusetts, panay-am ng may-akda; David W. Knott, South Lancaster, Massachusetts, at Betty Cooney, Manhasset, New York, mga liham sa may-akda; David W. Knott, "Sa Pahinga.")*

“Hindi boses ng tao ang nagbigay sa akin ng Pinaka-makapangyarihang tawag na mayroon ako kailanman—ang tawag sa ministeryo. Iyon ay ang mahinahon at banayad na tinig ng Diyos sa mga pangyayari sa aking buhay at ang mga pagninilay-nilay ng aking puso.”

- Penny Shell

Mga Aktibo at Retiradong Kababaihang Ministro

Isang Maikling Sampler

Ang bilang ng mga kababaihan na naglilingkod sa ministeryo ng Ikapitong araw na Adbentista denominasyon ay nadagdagan nang malaki mula nang unang mailathala ang aklat na ito noong 1990. Dúane Schoonard, associate secretary ng North American Division (NAD) Ministerial Department, isinulat sa “Contact” para sa Hunyo-Hulyo-Agosto 2003, “Kasalukuyang naroon ay 425 kababaihan pari sa North American Division. Sa mga ito, 237 ang empleyadp ng Denominasyon. Ang isa pang 19 ay naglilingkod sa mga di-Adbentistang lugar kabilang ang “hospitals, nursing home”, bilangguan, hospice, at industriya

Bilang karagdagan sa mga kababaihang imanggagawang ito sa NAD, sa buong mundo ng Adbentismo may iba pang mga babaeng ebanghelista, pastor, at tagapangasiwa na naglilingkod sa Panginoon.

Hangga't maaari naming tamasahin sa isang ulat sa bawat isa sa mga kababaihang ministrong ito, na namamalagi nang maayos lampas sa saklaw ng aklat na ito. Ako ay higit sa lahat basing materyal para sa kabanatang ito sa mga kababaihan na dumalo sa Ikalawang Kumperensya para sa mga Seventh day Adventist Women Clergy (na ginanap ng NAD Ministerial Association sa Cohutta Springs Confe-

rence Center Set. 14-17, 2003), at na nagtutulungan sa pagpuno ng information form na ipinamahagi ko sa oras na iyon.

Brillhart, Rebecca

Sinabi ni Rebecca na unti-unti siyang tumawag nang makasama niya ang kababaihan sa ministeryo sa pamamagitan ng TEAM 4 bilang “coordinator” ng proyekto. “Ang aking mga kasamahan ang 'nagpatibay' sa akin sa mga pangyayaring ibinigay ng Diyos sa akin bilang paghahanda sa akin sa gawing ito na mahigit na 10 taon. “Siya ay nagtapos ng Master of Divinity degree sa Wesley Theological Seminary sa Washington, D.C.

Ang posisyon ni Pastor Brillhart, mula pa noong 1997, ay Pastor for Discipleship sa Sligo Seventh day Adventist Church sa Takoma Park, MD. Dati ay may lay ministry si Becky sa Sligo noon sa mga gawain ng mga bata at pagiging disipulo.

Bininyagan niya ang humigit-kumulang 15 kandidato na inihanda niya para sa binyag.

May mga pagkabigo? Oo, “mga programa, mga programa, mga programa! Mas gusto ko ang “one-on-one ministry emphasis.” Kailangan ko itong sabihin, gayunpama, na si Becky ay mahusay sa pagpapalano ng trabaho mga programa para sa pagpapala at kasiyahan ng mga miyembro ng Sligo at ng kanilang maraming bisita.

Ano ang ikinatutuwa lalo ni Pastor Brillhart sa kanyang propesyon “Pagdidisiplina sa iba, pastoral care/counseling, at pagbisita.” Nagtatrabaho ako sa isang pagpapatuloy ng pag aalaga para sa mga bagong mga miyembro.”

Bumgardner, Leslie Helfer

Si Leslie Helfer ay nag balik-loob sa Adbentismo habang nasa high school. Naniniwala sa kanyang sarili na tinawag siya sa ministeryo, siya ay nag aral sa Walla Walla College sa Washington at nagtapos sa isang BA degree sa relihiyon. Nang dumating sa kanya ang pagsikat ng araw na baka hindi siya makahanap ng ministerial posisyon, nagdagdag siya ng pangalawang major sa home economics.

Nagtrabaho si Leslie bilang legislative aide at office manager para sa US Congressman Thomas Foley, at naging food service manager sa Shady Grove Adventist Hospital sa Maryland.

ang isang pakikipag-usap na muli sa isang pastor ang nagpanabik kay Leslie na makapasok sa ministryo. Ang tanging bukas na posisyon, ay bilang “part-time secretary” sa opisina ng simbahan; tinanggap niya ang posisyon.

Tinalakay ni Leslie ang kanyang panaginip sa susunod na senior pastor at tinanggap bilang isang “full time Bible worker”. Pagkaraan ng isang taon, noong 1985, sa ilalim ng ikatlong pastor na si Leslie ay nagkaroon ng tawag na sa anyo ng “Associate Pastor” sa “Worthington Seventh day Adventist Church”.

Noong 1990 si Leslie, kasama ang isang pangunahing grupo, ay nagtanim ng isang kongregasyon sa Dublin, Ohio. Sumapi siya sa mga kawani ng Walla Walla College Church noong 1994. Isa sa limang pastor, siya ang nangangasiwa sa parish nurse program at health ministries, kasama ang iba pang “pastoral care” na mga serbisyo.

Ilang taon nang bininyagan ni Pastor Bumgardner ang mga kandidatong inihahanda niya sa pagiging miyembro ng simbahan. Paulit-ulit niyang nakikita ang katibayan na gusto siya ng Diyos sa ministryo at nabalagay sa kanya ang tungkuling iyon.

Compton, Maggie M.

Sabi ni Maggie tungkol sa kanyang tawag, "Mula sa maagang pagkabata (sa paligid ng edad na 6 o 7), naramdaman ko ang tawag ng Diyos na sabihin sa iba ang tungkol sa pag ibig ni Jesus. Naging nurse muna ako, kasi wala mga pagkakataon para sa mga kababaihan sa ministryo sa 1970's. Naglaan ako ng espirituwal na pangangalaga noon, ngunit sa 1990, binuksan ng Diyos ang pinto sa chaplaincy para sa akin."

Naghanda si Maggie na may BA sa Teolohiya mula sa Oakwood College noong 1995 at ang Master of Divinity sa Pastoral Ministry mula sa Andrews University. Noong 1998 kumuha siya ng chaplain internship sa Bronson Methodist Hospital sa Kalazamoo, MI, sinundan noong 1999 kasama ang residency ng chaplain sa St. Joseph's Regional Medical Center sa South Bend, IN.

Si Chaplain Compton ay ang Protestanteng Staff Chaplain para sa Ann Arbor Veterans ' Administration Health Care System sa Ann Arbor, MI.

Dati ay hawak na niya ang iba pang chaplain at hospice care posisyon sa Louisiana at Texas.

Isang sanhi ng pagkabigo kay Maggie Compton ay ang kawalan ng respeto at pagwawalang bahala sa mga kababaihan sa ministeryo na nakatagpo siya. Gayunman, ang Diyos ay "patuloy na nagpapatibay sa aking ministeryo sa pamamagitan ng inilalagay ako sa marangal na pagkakataon na ibahagi ang Kanyang pagmamahal sa mga maysakit at pinanghihinaan ng loob." Natutuwa si Chaplain Compton sa ministeryo ng ospital at "palliative care".

Nang siya ay nurse noong 1983 sa isang ospital ng Veteran's Administration sa Alexandria, LA, naranasan ito ni Maggie, na ibinahagi niya: "Isang gabi ay inakay ako ng Panginoon sa tabi ng kama ng isang lalaking hindi pa nararanasan ang nakapagliligtas na biyaya ni Jesucristo. Ako, bilang pagsunod sa pahiwatig ng Diyos, ay nagpaabot ng invitation para tanggapin niya ang plano ng kaligtasan". Tinanggap niya, at makalipas ang 20 minuto ay natagpuang patay sa kanyang silid. Hindi namin siya na resuscitate. Nang ang kanyang pamilya dumating, natuwa sila nang malaman na tinanggap niya si Jesus bilang kanyang personal na Tagapagliligtas.

Nang simulan ko ang aking ministerial training sa Oakwood College noong 1990, talagang nakalimutan ang karanasang iyon, ngunit ibinalik ito ng Banal na Espiritu sa aking alaala. Kinausap niya ako na sinasabing, "Ito ang gusto kong gawin mo. Ito ang dahilan kung bakit kita dinala sa Oakwood College."

Farley, Linda

Ang paghahanda ni Linda Farley para sa kanyang kasalukuyang gawain ay kinabibilangan ng isang BA sa Relihiyon at isang Masters sa Specialized Ministry (Pastoral Care at Counseling). Siya ay naging isang Staff Chaplain sa "Kettering Medical Center", at ngayon ay "Manager ng Pastoral Services" doon.

Nagbinyag siya ng isang tao, habang inihahanda ang marami pang iba para sa sagradong ritwal na iyon. Ano ang pinagmumulan ng pagkabigo niya? Ito ay upang marinig ang isang tao na magkaila na ang Ikapitong Araw ng Adbentistang denominasyon ay may mga babaeng pastor. Sinabi ni Pastor Farley na maaaring hindi na niya manahimik kapag may ganoong pagkukumpirma.

Ang pastor na ito ay nasisiyahan sa pagbisita at pagbibigay ng pag aalaga. Sabi niya, "Mahal ko ang pagtatrabaho sa mga taong may iba't ibang panampalataya."

Ferreras, Marlene Mayra

Si Marlene Mayra Ferreras ay isang makapangyarihang kasangkot na kabataan pastor ng isang spiritwal na congregasyon, ang "Campus Hill Church" sa "Loma Linda, CA". Nagtapos siya noong Hunyo 2003 mula sa La Sierra University na may mga major sa Religious Studies at Spanish at isang menor de edad sa mga wika sa Bibliya. Noong Hulyo 2003 ay natuwa si Marlene nang matanggap siya na full-time sa Southeastern California Conference para sa kanyang posisyon sa Campus Hill Church. Siya ay nasa isang "ordination track" kasama ang Southeastern, para sa ordinasyon bilang commissioned credential na iginagawad ng Kumperensiya sa mga kalalakihan at kababaihan kandidato kapag nagpakita sila ng patunay at kahandaan. ***(Tingnan sa p. 166)***

Maagang nagpakita ng mga kaloob si Marlene para sa gawain ng Panginoon, na katibayan ng pagkakaorden sa kanya bilang isang diyakono sa edad na 16 at bilang Matanda sa Iglesiya sa edad na 18. Sabi niya "Ang parating nangyayari lang sa buhay ko ay Diyos. Ang isipin na tinatawag Niya ako ay nakakatakot dahil alam ko na uubusin ko ang lahat ng ako. Ngunit naging tapat sa akin ang Diyos at susundin ko ang Kanyang pangunguna sa pamamagitan ng lahat ng ito. "

Ang kanyang pinakamalaking pagkabigo ay nagmumula sa pagnais na mangaral sa Espanyol (siya ay Hispanic), pa nakatagpo ng matinding pagtangi sa kulturang iyon. Para harapin ito, umaasa siya sa Diyos para sa "lakas na magtiis, mga salitang sasabihin, at aliw na magpagaling."

Ano ang pinakamainam na tinatangkilik ng pastor na ito? Isinulat niya, "Natutuwa akong mangaral at magbahagi sa mga tao ang kapangyarihan ng Diyos. Ang pagmamasid sa gawain ng Diyos sa loob at sa pamamagitan ng mga tao ay mapagpakumbaba at nakakatuwa. Upang makita ang ebanghelyo na nagbabago ng buhay, binabago ang sarili ko sa prosesong ito." Siya rin ay sumulat, "Napaka-ganda ng buhay at mas maganda pa ang ministeryo!"

Nasaksihan ni Ms. Ferreras ang kapangyarihan ng Diyos sa kanyang ministryo. Pagsasagawa ng pagpapahid ng langis, paglilingkod para sa isang lalaking nawawalan ng paningin, at tiningnan ito na naluluha sa kanyang mga mata, na nagbubunyi, "Nadama niya na ipinatong ng Diyos ang Kanyang kamay sa atin." Makalipas ang dalawang linggo ay natagpuan ng lalaki si Marlene sa simbahan at sinabi niya, "Nakikita na ako!"

Gober, Carla

Habang naglalakbay sa Germany, nakatingin sa isang rebulto ni Martin Luther, nadama ni Carla Gober na ang Diyos na pumili kay Luther ay tumatawag din sa kanya upang magsalita para sa Kanya. Siya ay 18 anyos.

Paano siya nagsimula sa ministeryo? Habang nagtatrabaho bilang nurse, sa isang punto talagang nadama ni Carla na tinawag siya ng Diyos na magsalita, subalit hindi siya nagboluntaryo para sa pagkakataon.

Gayunpaman, sa loob ng isang linggo ay tumawag si Pastor Clarence Schilt at sinabi kay Carla, "Gusto ko sa iyo mangaral sa simbahan ko." Nagulat na tanong ni Carla, "Bakit ako Nurse lang ako sa isang unit." "Bweno," sabi ni Pastor Schilt matapos ang sandaling pag iisip, "Sabihin nating nadama ko ang paghanga mo sa Diyos."

Matapos niyang magsalita para kay Pastor Clarence ng ilang beses, si Carla, sa kahilingan ng mga kaibigan, ay dumalo sa isang women's retreat kung saan si Kay Kuzma ang tagapagsalita. Malapit na sa dulo ay sinabi ni Kay na kung sinuman doon ang naramdaman na tinatawag na magsalita, lumapit at si Kay ay hahayaan siyang magbigay ang kanyang patotoo. Nang umakyat si Carla kay Kay para may sabihin tungkol sa retreat, sinabi ni Kay sa kanyang, "Gusto ko po sana kayong imbitahin na magsalita sa susunod kong retreat." "Kilala mo ba ako ", tanong pa nito. "Narinig mo na ba akong magsalita?"

"Hindi" ang sagot ni Kay sa dalawang tanong. Tapos sa nagtataka na dalaga sinabi ni Kay, simple lang, "nagtitiwala ako sa Diyos." Nang sumunod na taon ay ginawa ni Carla at ng isa pang dalaga ang buong retreat, kasama si Kay Kuzma. Sina Clarence Schilt at Kay Kuzma, ay natagpuan kay Carla ang kusang loob at may kakayahang ng pagiging tagapagturo upang isulong siya sa tungkulin ng Diyos. Si Carla naman ay sobrang naantig kay Kay.

Ang ginawa ni Kuzma sa kanya simula noon, ay maglaan na ng para kay si Carla para magsalita sa sarili niyang mga programa. Kabilang sa pag-

aaral ni Carla ang bachelor's degree sa Religion at sa Nursing mula sa Southern Adventist University at master's degree sa Health Education at sa Counseling, sa Pag aasawa, Pamilya, at Anak mula sa Loma Linda University. Humingi siya ng sabbatical leave mula sa Loma Linda University upang magpatuloy ng PhD sa Religious Studies sa Emory University, inaasahan sa Taglagas ng 2004 na babalik siya sa Loma Linda University upang magturo sa Faculty ng Relihiyon.

Bininyagan ni Carla ang mga kandidato na inihanda niya para sa pagiging miyembro ng simbahan.

Haloviak, Kendra

Pagkatapos mula sa Takoma Academy sa Maryland, si Kendra Haloviak ay nakatanggap ng isang BA mula sa Columbia Union College noong 1989 na major sa "Theology and English".

Sumunod na ginugol ni Kendra ang isang taon bilang isang intern pastor sa Kettering Seventh day Adventist, Simbahan sa Ohio. Kabilang sa kanyang mga responsibilidad ang ministeryo sa mga estudyante sa Kettering College ng Medical Arts. Noong 1990 nagsimula siyang magtrabaho sa isang MA sa Religion mula sa Andrews University Theological Seminary. Sa loob ng taon niya sa Andrews, si Kendra ay naging Associate Pastor para sa All Nations Seventh day Adventist Church sa Berrien Springs, Michigan.

Noong 1991 ay inanyayahan si Kendra na sumali sa pastoral staff ng Sligo Seventh-day Adventist Church sa Takoma Park, Maryland. Kabilang sa kanyang mga partikular na responsibilidad ang young adult ministries at pagpapalano ng Pagsamba. Noong Enero 1993 ay sumali si Kendra sa Religion Department sa Columbia Union College, nagtuturo ng kurso sa mga estudyante para sa paghahanda para sa Adventist ministry at sa mga kumukuha ng General Education credits.

Ang mga karanasan sa parehong ministeryo sa kongregasyon at silid aralan ay nakaimpluwensya sa interes ni kay Kendra sa aklat ng Apocalipsis. Ipinagpatuloy niya ang mga interes na ito sa isang programang doktoral sa Graduate Theological Union sa Berkeley, California, na gumagawa ng isang disertasyon entitled *Worlds at War, Nations in Song, Dialogic Imagination at Moral Vision* sa mga Himno ng ang Aklat ng Pahayag.

Kasunod ng pagkumpleto ng kanyang doctoral degree, nagpunta si Kendra upang magturo sa La Sierra Unibersidad sa Riverside, CA, noong 2002. Isang Sixth generation Adventist na nagpapahalaga sa kanyang pamana, ang

motibasyon ni Kendra at pag-asa para sa ministeryo ay nakuha sa huling paanyaya ng Kasulatan: "Ang Espiritu at ang Nobya ay nagsabi, 'Halika.' At sabihin ng lahat ng nakakarinig, 'Halika.' At hayaan ang lahat ng nauuhaw Halika. Ang sinumang nagnanais ay kumuha ng tubig ng buhay bilang kaloob'" (*Pahayag 22:17, NRSV*).

Ibanez, Carmen

Sabi ni Carmen, "Nadama kong tinawag ako sa ministeryo noong mga 15 taong gulang ako."

Ang kanyang posisyon ay Associate Pastor sa Azure Hills Church sa California. Sa nakaraan, Si Carmen ay naglingkod bilang Associate Pastor sa "Inland Spanish, Riverside Spanish, at Loma Linda", mga simbahang Kastila.

Nakapagbinyag na si Carmen ng hindi bababa sa anim na kandidato. Lubos siyang ginantimpalaan sa kanyang mga pagsisikap sa pag-oorganisa ng "Young Adult Church at Children's Church, at pati na rin sa pamamagitan ng isa-sa-isa ng pakikipag-ugnayan.

Isang pagsubok kay Pastor Ibanez ay ang kawalan ng suporta at pagsira sa kanya ng ilang mga miyembro Hispano at pastor. Paano siya tinutulungan ng Diyos na harapang ito? Para sa isang bagay, sa pamamagitan ng pagtawag sa kanya sa isang "Anglo" church. "Bukod pa rito, mara-mi akong natanggap na suporta mula sa young adults na pinapastol ko. Ang mga kaibigan ang paraan ng Diyos para mapanatili akong hindi nasisi-raan ng ulo."

Johnson, Brenda

Si Brenda Rogers ay isang estudyante sa Boston University na may "lahat" sa buhay maliban sa kapayapaan at kasiyahan. Isang gabi ay nabago ang lahat nang ang isang dalaga mula sa "Campus Crusade for Christ" ay ibinahagi ang tungkol sa kanyang sariling masayang relasyon kay Cristo. Nang gabing iyon ay malugod na tinanggap ni Brenda ang paanyaya na tanggapin ang Tagapagligtas sa kanyang sariling buhay.

"Halos agad," sabi niya, "ang tanging bagay na gusto ko ngayon ay maglingkod sa Diyos nang buong buhay ko, kahit ano man ang kabayaran." Siya ay naging isang "Campus Crusader Leader" 119, sa Boston University, pagkatapos ay sumali sa isang coffee house evangelistic team. Dinala niya sa Panginoon ang mga kabatang sangkot sa droga at okultismo

Isang gabi nagpatotoo siya sa isang batang seminarista. Ang tanging teolohiya na alam niya ay ang isang tao ay kailangang imbitahin si Jesucristo sa kanyang puso upang maisilang na muli. Ang binata ay handang ulitin ang simpleng panalangin ng makasalanan na ito, na tinatanggap si Jesus bilang kanyang personal na Tagapagligtas. Pagkalipas ng tatlong buwan ay pinakasalan niya si Brenda. Siya ay magiging isang asawa ng ministro! Para sa kanya, ito ay isang "pag-tawag."

Si Brenda ay ikinasal kay Philip Johnson noong 1972. Bagama't hindi siya makadalo sa seminary—nagtrabaho si Brenda bilang katulong para mai-taguyod si Phil—at kapalit nito iniuwi ni Phil sa kanya ang kanyang mga natutuhan. Nang matapos siya sa Trinity Evangelical Divinity School at kailangan nila upang pumili ng denominasyon kung saan mangangasiwa, sila ay nagkaroon ng problema. Ang mga Bautista ay hindi interesado sa mga Johnsons dahil nagsasalita sila sa mga wika, at ang mga "Assemblies of God" ay hindi rin interesado dahil, habang nagsasalita ang mag asawa sa iba't ibang wika, hindi sila naniniwala na ang pagsasalita ng iba't ibang wika ay normal para sa lahat ng Kristiyanong puno ng Espiritu. Kaya sila ay nagpasyang maging "Home Missionary" na lang at magtanim ng sarili nilang charismatic church sa magandang estado ng Maine. Ilang linggo pa lang sila sa Maine nang makita nilang nakaluhod na sila

Sa pagsusumamo sa Panginoon na magkaroon ng maayos na doktrina. Nang araw ding iyon, nakilala ni Phil ang kanyang unang 7th-Day Adventist" na kaibigan. Sa kanya at kay Brenda ang ikapitong araw na Sabado ay may kabuuang pangkahulugan, at nakita nila na wala na silang pwedeng pagpilian kundi paniwalaan ang ikaapat na utos ayon sa nasusulat. Ang Adventista ay may katuturan din tungkol sa kamatayan, impiyerno, kalusugan, at ikalawang pagparito. Sila ay nagging Ikapitong araw na Adbentista sa Taglagas ng 1974. Ang kanilang pinakamalaking kabiguan ay maghihintay ng ilang taon upang "manirahan sa katotohanan" bago sila maging ministro ng mga Adbentista.

Matapos manirahan sa loob ng tatlong taon ang mga Johnson, kasma ang dalawang anak na batang lalaki, ay nagtungo sila sa SDA Theological Seminary. Wala silang "sponsorship".

Inabot lamang ng anim na buwan, mahirap sa pera ngunit sa Espirituwal ay nakapagpapasigla ang karanasan para sa kanila ay agad nakatanggap ng tawag sa ministeryo sa North Dakota. Parehong minahal nina Phil at Brenda ang ministeryo at lubos na inilagay ang kanilang lakas sa kanilang

dalawang-simbahan na distrito. Matapos ang apat na taon, si Phil ay inordenahan na. "Sa puntong iyon," sabi ni Brenda, "ang pagiging asawa ng pastor na nagtatrabaho kay Phil ay ang pinakadakilang tungkulin ang naisip ko."

Pagkatapos ng ordinasyon ni Phil ay tinawag sila sa West Lebanon, New Hampshire. Ang mga anak nilang lalaki ay pumasok sa paaralan, at oras na para mag isip si Brenda ng trabaho. Walang interesado sa kanya maliban sa ministry. "Nadama ko na ito ay isang tungkulin at na hindi ako magiging masaya sa paggawa ng iba." Nagtaka ang kanyang asawa, mula sa isang praktikal na paninindigan, kung sapat ba ang kinikita niya para makatulong sa pagtuturo sa kanilang mga anak.

Nagpasya siyang tapusin ang isang degree sa Kolehiyo sa pamamagitan ng Adult Degree Program ng Atlantic Union College na may isang major sa Teolohiya. Nang makatapos siya sa AUC na may "BA in Personal Ministries", agad siyang kinuha bilang "stipend Bible worker". Nang ang mag asawa ay inilipat sa New York City noong 1990, si Brenda ay pinili ng Kumperensya sa pamamagitan ng isang espesyal na programa sa General Conference na nagbayad ng kalahati ng kanyang suweldo sa kasunduan na tatanggap din siya ng "full ministerial salary", na bihira sa isang babae sa mga araw iyon. Sa loob ng dalawang taon na naglilingkod doon, bininyagan nila ang 50 katao, na mahigit kalahati sa kanila ay nag aral kay Brenda.

Sa Pangkalahatang Kumperensya ng 1990, naroon si Brenda upang pakinggan ang talakayan tungkol sa ordenasyon ng kababaihan. Hindi ito isang pakisang isinaalang alang niya noon. Pero kapag ang botohan ay dumating, hindi mapigilan luha niya ay pumatak, at siya "napagtanto niya ang katunayan na sa pinakamalalim na bahagi ng aking kaluluwa ay gusto kong makilala bilang ministro ng Panginoon—gusto kong maging inordenahan." Gayunman, napagisipan ni Brenda na nagsalita ang "General Conference" at nagpasyang ikalimot ang masakit na sandallng iyon. Ang talakayan sa GC ng 1995 ay nagpabalik ng mga alaalang ito sa lahat, "at sa mga oras na iyon ay mas naging sigurado pa lalo ako sa tawag ko."

Lumipat ang mga Johnson sa Livingston, NY, kung saan nagtrabaho si Brenda bilang "part-time chaplain", "part time Bible worker". Siya ay naging "Women's Ministry Director for Greater New York Conference".

Lumipat siya sa "full-time chaplaincy". Hiniling ng kanyang asawa na simulan niya ang pangangaral dalawang beses sa isang buwan sa kanilang dalawang distrito ng simbahan. Sampung taon na niyang ipinagpatuloy ang iskedyul na iyon.

Si Brenda ay kumuha ng residency sa “Clinical Pastoral Education”, isang “Master of Divinity degree” mula sa Northern Baptist Seminary, at mga oras patungo sa isang doktorado. Sa kasalukuyan ay hinati ni Brenda ang kanyang oras sa pagitan ng “Hospice Chaplaincy” at “Team Pastoral Ministry” kasama ang kanyang asawa, nangangaral pa rin ng dalawang beses sa isang buwan. Ang mga simbahan ang mga Johnsons na pinastolan ay Glen Ellyn at Northbrook, Illinois.

Inaasahan ni Brenda na magiging board certified siya sa Tagsibol ng 2005. Sabi niya na walang anumang tanong, ang asawa niya ay masaya at nagpapasalamat ngayon dahil kinuha niya ang degree na gusto niya.

Knott, Esther Ramharacksingh

Sa edad na tatlong taon, nagsimulang ibahagi ni Esther ang kanyang pagmamahal kay Jesus. Nagbigay siya ng kanyang unang Bible studies pagkatapos ng kanyang unang taon sa kolehiyo. Nang piliin ng mga taong nakasama niya sa pag-aaral na sumunod kay Jesus, tuwang tuwa si Esther. Sa ikatlong summer niya sa Kolehiyo ay nakatrabaho niya ang isang evangelistic team. Muli siyang namangha na sa pamamagitan niya ang mga tao ay maaaring bumuo ng isang mas malinaw na larawan ng Diyos at dumating sa pag-ibig sa Kanya.

Ang mga nakakita sa kanyang mga aktibidad sa pagsaksi ay nagkamali ng akala na si Esther ay isang “Theology Major”. Sinabi niya na nilabanan niya ang kanyang tawag sa ministeryo. Gayunpaman, kanyang senior year ay sa wakas ay binago niya ang kanyang isip at kinuha niyang major ay “Religion”. Nadama niya ang kapayapaan ng isip nang “oo” ang sinabi niya sa tungkulin hinihingi sa kanya ng Diyos para sa kanyang buhay.

Sa kanyang edukasyong major na “Religion” ay nagdagdag si Esther ng mga minors in Physical Education and Health. Ginamit niya ang adjunct training na ito sa mga ministeryo na humahantong sa kursong “Bible Studies and Baptisms”.

Si Esther ay naglingkod bilang “Campus Chaplain” sa “Broadview Academy” 1980-83 at bilang Assistant Chaplain sa Andrews University 1985-87. Siya ay nagtrabaho sa “North American Division Office of Education”. Pinangunahan niya ang mga “Bible camp at leadership retreat”, at nagsagawa ng linggo ng panalangin sa “Valley Grande Academy” sa Texas.

Si Esther Ramharacksingh ay sumali sa “Pastoral Staff” ng “Sligo

Seventh day Adventist Church” noong 1990. Matapos ikasal kay Ron Knott, ipinagpatuloy niya ang kanyang karera sa ministryo. Siya ay inilipat sa Pioneer Memorial Church sa campus ng Andrews University noong 1997, kung saan ang kanyang mga assignment ay nasa pastoral care at training, maliliit na grupo, at pagdidisiplina Interessante. Noong 1996 ay inaprubahan si Esther para sa ordinasyon ng Potomac Conference pati na rin sa pamamagitan ng Columbia Union, at ito ay kaya naitala. Sa taunang “ordination service in Potomac camp meeting” lahat ay pareho para kay Esther tulad ng para sa kasamang mga lalaking inordenahan noon, ang kaibahan lamang ay "nakatang-gap ang bawat isa ng iba't ibang piraso ng papel." Kaya kung o kapag ang ordinasyon ng mga kababaihan ay inaprubahan ng denominasyon, sabi ni Esther ay hindi na kailangan pa siyang pumunta sa isa pang serbisyo sa ordinasyon.

Kretschmar, Juanita

Ilang taon nang pinamunuan ni Juanita ang New York City Van Ministries, isang gawain ng pananampalataya na kinasasangkutan ng maraming boluntaryo at boluntaryong kontribusyon. Si Juanita ay direktor ng kalusugan at kahinahunan, mga serbisyo sa komunidad, at mga kagawaran ng panloob na lungsod ng Greater Kumperensya ng New York. Nangaral siya sa mga simbahan sa lugar at sa mga miting sa kampo at mga retreat. Si Juanita at ang kanyang asawang si Merlin Kretschmar (pangulo ng “Greater New York Conference”), ay magkasamang nagsagawa ng prayer retreats.

Sa pagrereti, lumipat sina Merlin at Juanita sa Florida Keys at nagtayo ng isang natatanging ministryo, “Isang Key Encounter Nature Theater and Planetarium”. Bilang mga turista mula sa paligid ng mundo, pati na rin ang mga lokal na bisita, dumating, sila ay inaalok “Power to Cope” at iba pang literatura kung naaangkop, kabilang ang mga pag-aaral sa Biblia, at maaaring bisitahin at ipagdasal bilang ang sitwasyon ay nagpapahiwatig.

Losey, Tammy

Ang tawag sa ministryo na nadama ni Tammy sa edad na 18 na natagpuan niya na pinagtibay paulit-ulit "ng mga taong pinaglingkuran ko at ng ating tapat na Diyos!"

Kaagad pagkatapos matanggap ang kanyang BA sa Teolohiya mula sa La Sierra University, si Tammy ay nanganak ng kambal at nanatili sa bahay

hanggang sa mag aral. Pagkatapos ay siya ay bumalik sa kanyang mga mithiin sa pag-aaral at propesyon. Siya ay may MA sa Pastoral Ministry at gumagawa ng programang katumbas ng M Div bilang paghahanda sa pagpasok sa isang programa ng doktor.

Si Tammy Losey ay executive pastor sa Mountain View Church sa Las Vegas, Nevada. Dati ay may mga responsibilidad siya bilang Bible worker, pastor ng church growth at evangelism, pastor ng women's ministries, youth pastor, at associate pastor. Siya ay may nagkaroon ng pribilehiyong mabinyagan ang paligid ng 30 kandidato na kanyang inihanda.

Tinanong siya tungkol sa mga sanhi ng inis, sumagot siya, "Kahit na marami akong frustrations bilang isang babae sa ministeryo, lahat sila maputla sa kawalang kabuluhan kumpara sa kagalakan ng paglilingkod sa ating Panginoon sa buong panahong ministeryo. Sa tulong ng Diyos sinisikap kong panatilihin ang pananaw sa relation sa kawalang hanggan."

Habang natutuwa si Tammy sa pangangaral at pagtuturo, nasisiyahan din siya sa paghihikayat, pagtanda, pagsasangkap, at pagbibigay-kapangyarihan sa iba para sa kanilang mga landas ng paglilingkod. Nag-aalok siya ng ministeryo ng pagpapagaling sa mga taong may napinsala na emosyon, nasira sa espirituwal at pisikal.

Malaki ang pagpapahalaga ni Pastor Losey sa mga kontribusyon ng kababaihan at kalalakihan na may sakripisyo upang buksan ang mga pinto para sa lalaki at babae upang maglingkod magkatabi sa mga papel bilang pastor.

Neall, Beatrice Maikli

Kahit na kinuha ni Beatrice Neall ang isang "Modified Theology major", wala siyang ibang paraan makita na bukas upang makapasok siya sa ministeryo maliban sa rutang kanyang sinubaybayan, ang mag-pakasal sa isang ministro.

Siya at ang kanyang asawang ministro ay naglingkod sa Cambodia, Vietnam, at Singapore. Si Beatrice ay nagturo ng Bibliya sa mga nars, nag-sagawa ng ministerial training sa Vietnam, at mula 1971 hanggang 1974 ay isang guro ng Bibliya sa Southeast Asia Union College. Sa "furloughs" siya nakakumpleto ng MA at PhD degree sa relihiyosong edukasyon sa Andrews University habang kumukuha ng pagkakataong makapag-enrol sa maraming seminary course.

Ang aklat ni Dr. Neall, Ang Prinsipe at ang Rebelde, ay tumutukoy sa isang paki-kibaka sa Cambodia habang paglalarawan ng kuwento ng Great Controversy; naisalin na ito sa 12 wika, at isang tinatayang 50,000 kopya ang ipinamahagi sa mga refugee sa Cambodia sa mga kampo.

Sinimulan ni Dr. Neall ang kanyang panunungkulan sa Union College sa Lincoln, Nebraska bilang isang Propesor ng Teolohiya at Propesor ng mga Wika sa Bibliya din noong 1977.

Siya ay pinarangalan bilang Woman of the Year ng "Association of Adventist Women", noong 2003 na may Espirituwal na Pamumuno Award.

Oberg, Chris

Tinanggap ni Pastor Oberg ang tawag na maging senior pastor ng Calimesa Church sa Southeastern California Conference noong Abril 2005. Ang simbahan ay may 1200 miyembro. Apat na taon na siyang associate pastor sa La Sierra University Church.

Osborn, Norma Keough

Isang guro at ina sa paaralan ng simbahan, si Norma Osborn ay dati nang natapos ang bachelor's at master's degree sa edukasyon, dahil sa kanyang malinaw na kakayahan at karanasan sa Edukasyon, siya ay inanyayahan na sumali sa mga kawani ng Sligo SDA Church bilang Associate Pastor para sa meg ministries ng mega bata. Simula noon 1989 ay nagging kaya in Pastor Osborn banyan ang mega Kandi Datong Inyanda nipa, Pati an ang Kan yang Anak an babe.

Sa 3,000-miyembrong kongregasyon ng Sligo sa Takoma Park, Maryland, lubos na natuwa si Norma sa kanyang ministeryo at nadama niyang sinuportahan at pinalakas ang loob niya. Gayunpaman, minsan ay kanyang inasam na mas marami pang babae ang magkaroon ng katulad na posisyon niya para kapag siya nadismaya at nagalak din, ay mayroon siyang mga tagapakinig na uunawa sa kaniya. At kapag ang isang ideya ay naging maayos, meron siyang mga taong maibabahagi niya ito.

Natutuwa kami na sa loob ng 15 taon mula nang ipahayag ni Norma ang nais na iyon at unang nailathala ang aklat na ito, Marami pang kababaihan ang tinawag sa ministeryo ng Adbiyento.

Matapos tumulong sa isang halaman ng simbahan sa Hoboken, N.J., lumipat si Norma sa Community Praise Center SDA Church sa Alexandria, VA. Sa dinamikong African-American na simbahang ito ay natuwa siya sa "kahanga-

hangang pangangaral ni Henry Wright at masiglang musika." Ang Osborns ay lumipat sa 2001 sa Pacific Union College, kung saan inaklo ni Pastor Osborn ang mga tungkulin sa simba-han ng Kolehiyo bilang Pastor ng Family Ministries bilang kanyang asawa at ang asawa din niya ang naging presidente ng Kolehiyo. Ang komento ni Norma hinggil sa kanyang posisyon: "Naniniwala ako nang buong puso, at ako ay laging lubos na namangha, na gusto ako ng Panginoon dito. Ang kalooban niya para sa akin ang priority ko."

Ripley, Heather

Si Heather ay lumaban sa tawag sa ministeryo, pagkatapos ay gumawa ng isang kasunduan na susundin niya ang pag-akay ng Diyos sa lara-ngang iyon, kung hindi niya kailangang magsalita. "Sa pagpapatawa ng Diyos," kinikilala, "May hilig pala ako ngayon sa pangangaral naman."

Kabilang sa kanyang paghahanda ang kanyang mga karanasan bilang pastor habang estudyante, at bilang isang intern para sa Texas Conference, kasa-ma ang kanyang "mga aralin tungkol sa libro" na nag ambag para magkaroon siya ng BA sa Teolohiya mula sa Southwestern Adventist University at ang Masters of Divinity mula sa Andrews University. Siya ay kasalukuyang nagtatrabaho sa isang doktorado mula sa George Fox Evangelical Seminary sa Leadership at Spiritual Formation. Marami ring natutunan si Heather mula sa kanyang mga magulang, na parehong mga pastor (***tingnan sa LYNN RIPLEY sa kabanatang ito***).

Ang kasalukuyang mga responsibilidad ni Heather ay bilang senior pastor para sa isang distrito ng dalawang simbahan sa Brownwood at Coleman County sa Texas. Pag aaral ng atlas, makikita ng isa na kasama sa Coleman County ang isang malaking parisukat ng lupain ng Texas na may katamtamang populasyon ng 9,710. Ito ay bukid at bansa ng mga rantso, ang lugar kung saan si Heather ay pinalayawang "the cow pas-tor." Ipinaliwanag niya na may isang babaeng binibigyan niya ng pag-aaral sa Biblia. Sinabi ng mga nag-aral ng Bibliya ang tungkol sa pagbi-bigay ng isang gansa at pabo bilang ikapu. Ngayon ay nagkaroon ng kasabihan na si Heather ay binigyan ng "ikapu baka".

Ang pagkabigo ni Ms. Ripley ay nagmumula sa "hindi sapat na oras para gawin ang lahat ng ito!" Pinapagana siya ng Diyos upang harapin ang problemang ito sa pamamagitan ng pagtulong sa kanya na magtakda ng mga hangganan.

Ripley, Lynn

Si Lynn Ripley ay associate pastor ng Saint Paul First Church at nagsisilbing Women's Ministries Director para sa Minnesota Conference. Ang asawa niyang si David ang Ministerial Director ng Kumperensya.

Natanggap ni Lynn ang kanyang undergraduate degree sa Theology at Biblical Languages mula sa Southwestern Adventist University. Ang kanyang Masters Degree ay nasa Pastoral Ministry mula sa Pamantasan ng Andrews. Minsan ay naglingkod si Lynn nang walang bayad bilang Associate Pastor, at ang gawaing ito ng pananampalataya ay humantong sa pagkakaroon ng trabaho sa Texas Conference bilang Associate Pastor ng North West Simbahan ng Houston.

Ang Ripleys dating minister sa British Columbia Conference sa Canada, kung saan Si Lynn ay isang chaplain para sa isang K to 10 school at Director ng Women's Ministries habang si David ang nagsilbing Ministerial Director.

Bininyagan ni Ginang. Ripley ang humigit-kumulang 15 katao at naghandanda na ng isa pa para roon sagradong seremonya. Natutuwa siya sa pagtuturo sa Kababaihan, Pamilya, at Kabataan sa aktibong ministry.

Roberts, Sandra

Si Sandra Roberts ay naglingkod ng maraming taon sa kabataan at siya ay naging ministro ng "summer-camp" habang estudyante pa siya. Sa loob ng limang taon ay naging Co-Pastor/Associate Pastor siya ng Corona, California simbahan ng SDA. Noong 2000 ay naging Associate Youth Director siya sa Kumperensiya sa Timog Silangang California.

Si Ginang. Roberts ay nahalal noong Nov. 7, 2004, bilang Executive Secretary para sa Southeastern Kumperensya ng California. Siya ang unang babae na nahalal bilang opisyal sa anumang conference ng Pacific Union.

Salcedo-Gonzales, Myriam

Sabi ni Myriam, "Sa lahat-lahat, inabot ako ng 22 years bago dumating ang isang kumpletong pag-ikot sa tunay kong bokasyon at pagtawag." Siya ay isang Associate Pastor ng White Memorial church sa Los Angeles, California. Mula noong 2000 siya ay partikular na Pastor para sa "Nurture at Evangelism".

Ano ang naging ruta kung saan nakarating si Myriam sa posisyong ito? Noong siya ay walong taong gulang, naging pastor ang kanyang ama. Sinamahan ng bata ang kanyang ama sa pagbisita at magbigay ng mga pag-aaral sa Biblia,

pinagmasdan at narinig siyang nangangaral, at kahit noon ay nadama niya ang pagtawag ng Diyos upang gawin ang pareho. Bukod sa kanyang mga magulang, isa pang inspirasyon na role model ay si Ana Rosa Alvarado, isang Bible worker na naglingkod bilang pastor na walang titulo.

Dahil sigurado kung ano ang kanyang pag-aaralan, si Myriam noong 1985 ang naging unang babae mag-aaral sa Antillian College (sa Puerto Rico) upang makapagtapos sa isang BA sa Teolohiya. Di kalaunan ay dumalo siya sa isang “Field Program ng Andrews University” na inaalo sa Puerto Rico, at nagtapos noong 1988 kasama ang MA sa Relihiyon. May MA rin siya sa Counseling and School Leadership at Government.

Ayon kay Pastor Salcedo-Gonzales, ang kanyang hilig ay pag-eebanghelyo, o mas partikular ay ilahad ang kamangha-manghang biyaya ni Jesus sa lahat ng nangangailangan nito. Mahilig siyang mangaral, magbigay ng Pag-aaral ng Bibliya, at Pag-oorganisa ng mga Pang-eebanghelyong Programa tulad ng mga seminar na nakabatay sa pangangailangan Needs-based Evangelism), lingkod ebangelismo (Servant Evangelism), at panlipunan sa pagliligtas (Socials-to-Save). Nadarama rin niya ang gantimpala kapag bumibisita siya sa mga myembro ng simbahan.

Natutuwa si Myriam sa pagsasalita sa mga retreat ng kababaihan. Habang isinusulat ang balitang ito, 15 katao na ang nabinyagan ni Myriam.

Schoonard, Dúane

Pagkatapos ng sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya ng 1995, Pangulo ng North American Division A.C. McClure nanawagan para sa isang NAD President's Commission on Women sa Ministeryo. Pinangu-nahan ni Harold Baptiste, Kalihim ng dibisyon, ang Komisyon ay gina-wang “comprehensive recommendation” sa NAD Year-End Meetings noong 1997, kabilang sa mga rekomendasyong ito, na isang babae ay idagdag sa mga kawani ng NAD Ministerial Association. Si Dúane Schoonard ay pinili na maging isa sa tatlong associate director ng NAD Ministerial Association.

Si Dúane ay naglingkod bilang pastor ng espirituwal na pangangalaga sa Collegedale SDA Church noon sa Tennessee mula noong Agosto 1998. Dati ay naglingkod siya sa Florida Conference at nagsilbi bilang chaplain ng Florida Hospital sa loob ng pitong taon. May BA siya sa theology mula sa Atlantic Union College at isang MA sa Mental Health counselling. Si Pastor Schoonard ay may asawa at matatandan ng mga anak na lalaki at babae.

Inaalagaan ni Pastor Schoonard ang mga babaeng ministro nang may pag

iingat at malikhaing pag iisip. Siya ay nag organisa ng dalawang pambansang kumperensya para sa kanila, at ngayon lamang ay nag aayos para sa NAD kababaihang ministro na magpupulong sa Pangkalahatang Kumperensya ng 2005.

Sheldon, Jean

Naalaala ni Jean Sheldon na bilang isang “sophomore” sa Pacific Union College ay nasa kanyang kuwarto sa dormitoryo ay nadama niya na tinatawag siya ng Diyos na maging isang Estudyante ng Teolohiya. Isinulat niya, "Nadama ko ang presensya ng tatlong miyembro ng Pangulu-hang Diyos habang pinahiran nila ako ng langis sa isang paraan na katulad ng mga saserdoteng Levitico para sa gawain."

Naghandha siya para sa kanyang gawain sa isang BA sa relihiyon, Andrews University, 1982; isang MA sa Religion (Biblical Studies) sa Loma Linda University noong 1984; at isang PhD sa Near Eastern Religions na inilabas nang magkasama ng University of California, Berkeley, at ang Graduate Theological Union, 2002.

Si Dr. Sheldon ay nagsasagawa ng kanyang tungkulin sa posisyon ng Associate Professor ng relihiyon sa Pacific Union College. Nasisiyahan siya sa pagtuturo at pagtuturo sa mga estudyante; pagsulat para sa pangkalahatang at mga iskolar na madla. magsalita para sa mga seminar, at sermon; pagtuturo ng Sabbath linggu-linggo ang magturo sa klase sa paaralan; at manguna ng grupo sa pamamagitan ng Bibliya. Naging instructor siya sa relihiyon sa Hong Kong Adventist College, 1984-87.

Shell, Penny

Sa pamamagitan ng pakikipag ugnay ni Penny kay Valerie Phillips, isang babaeng chaplain sa Battle Creek Sanitarium, napagtanto ni Penny na ang isang babae ay maaaring maging isang chaplain at na sila ni Valerie ay may katulad na mga talento. Habang inaalagaan ni Penny ang kanyang mga magulang, na parehong namatay sa kanser sa loob ng isang taon, narinig niya ang tahimik na panawagan ng Diyos sa kanya para sa ministryo.

Sa paghahanda, kumuha si Penny ng MA sa relihiyon at Ed D sa Religious Education sa Andrews University. Siya ay naging sertipikado bilang isang kapwa sa College of Chaplains. Si Penny ang unang chaplain at ang direktor ng pastoral care para sa Thorek Hospital at Medical Center sa Chicago. Lumipat siya sa chaplaincy ng Shady Grove Adventist Hospital sa Maryland, kung saan siya ay naging Director ng Pastoral Care at nagkaroon ng isang malaking departamento na nagtatrabaho

sa kanya. Si Penny ay nagsagawa ng mga libing at kasalan bukod pa sa ang kanyang mga serbisyo sa tabi ng kama. Nang makita ang resulta ng kanyang ministeryo ay naniwala siya, "Oo, ako ay isang ministro."

Matapos ang 11 taon sa Shady Grove, ay noong 1999 lumipat si Penny sa La Sierra's Women's Resource Center bilang Assistant Director, at naging direktor noong 2002. Nagtatrabaho din siya ng ilang oras sa isang linggo bilang pastor ng pagbisita para sa La Sierra University Church

Small, Heather-Dawn

Si Heather-Dawn Small ay nagtrabaho sa Women's Ministries Department ng Pangkalahatang Kumperensya mula pa noong 2001. Bilang Assistant Director ay marami na siyang nalakbay na World Divisions ng simbahan. Sa kasalukuyan siya ay Acting Director ng departamento, naglilingkod hanggang sa pumili ng direktor sa Pangkalahatang Kumpe-rensya ng 2005. Pagsasanay sa pamumuno ang naging mahalagang bahagi ng kanyang trabaho para sa mga kababaihan.

Si Heather Dawn, ay tubong Trinidad at Tobago, ay naglingkod sa loob ng limang taon bilang "Women and Children's Ministries Director" ng Caribbean Union Conference.

Stenbakken, Ardis

Bilang direktor ng Women's Ministries para sa Pangkalahatang Kumpe-rensya ng Ikapitong araw Adbentista, si Ardis Stenbakken ay literal na nangaral sa buong mundo. Bukod dito, ang Diyos ay nagbigay ng kan-yang mga kakayahan sa pangangasiwa upang paganahin ang iba pang mga kababaihan na mangaral sa buong mundo,

Gayundin! Sa pamumuno ni Pastor Stenbakken noong taong 2003, ang Women's Ministries ay nagsagawa ng 100,385 serye ng mga "evangelistic meetings". Ang mga binyag na may bilang na 96,288 ay dumating bilang isang direktang resulta mula sa ministeryo ng mga kababaihan.

Si Pastor Stenbakken lalo ng humihiling ng panalangin para sa mga kababaihan na ministro ng mga kababaihang Muslim, dahil ang kanilang paghihiwalay at pagtatakwil sa kanila sa mga lugar na iyon ay maaaring maging masakit sa puso. Si Stenbakken ay nag retiro mula sa directorship ng Women's Ministries, at ang kanyang asawa, na si Dick Stenbakken, ay nagretiro bilang direktor ng Adventist Chaplaincy Ministries. Na sila ay patuloy na maglingkod ay wala.

kaming alinlangan, habang bumabalik sila sa kanilang maraming minamahal na Colorado

Strykowski, Carolyn J. H.

Unang naranasan ni Carolyn ang kanyang tungkulin noong siya ay 10 taong gulang na batang babae Katoliko. "Ako ay isang araw ay nagpa-palit ng kurtina ng tabernakulo sa walang laman at tahimik na simbahan, ay sa isang mahalagang sandaling nais kong malaman ng iba ang kagalakan ng isang malapit na relasyon sa Diyos, at nanabik ako upang 'makatulong na mangyari ang Diyos' sa buhay ng iba, upang malaman nila ng lubos ang pag ibig ng Diyos tulad ng nangyayari sa akin."

Bagaman lumaki si Carolyn sa St. Joseph, Michigan, 13 milya mula sa Andrews University, taon ang lumipas bago siya makarating sa malapitang kontak sa presensiya ng mga Adbentista sa Berrien Springs. Nang gawin niya ito, ginamit ng Banal na Espiritu ang magagandang pagliling-kod na isinagawa ng mga kabataan para makaantig sa puso niya. Si Pas-tor Dwight Nelson ng Pioneer Memorial Church at ang asawang si Karen ay matiyagang inalagaan siya at sinagot ang maraming tanong nito. Itong dating aktibong miyembro ng simbahang katoliko ay nabinyagan bilang isang Seventh day Adventist noong Sabado bago mag-Linggo ng Pagkabuhay ni Jesus noong 1990. Pagkatapos nito ay hindi siya kinausap ng kanyang ama sa loob ng siyam na buwan.

Sinundan ni Carolyn ang pangunguna ng Diyos sa landas ng kanyang buhay at iyon ay kinabibilangan ng volunteering, pagiging MA sa Pastoral Ministry, at "Clinical Pastoral Education". Siya ay naging direktor ng Pastoral Care sa Lakeland sa St. Joseph, Michigan, isang programa na sinimulan niya. Siya ay nagging chaplain din sa Florida Hospital, Orlando; at nagging on-call chaplain din sa Mishawaka, Indiana. Siya ay kasalukuyang Chaplain para sa Adventist Health Midwest sa Chicago area. Si Carolyn ay mahilig mamuno sa lingguhang Espirituwal na paglago ng grupo sa isang "psych unit", sa "maternity wards" para sa mga ina ng "premature" na sanggol, at para sa mga pasyente na may sakit sa puso.

Naging head elder siya ng malaking Pioneer Memorial Church. Ang mga karanasang tila ipinagbabawal sa marami ay kung saan natagpuan ni Carolyn ang kanyang tungkulin—siya ay mahilig "lumakad kasama ang mga tao

sa pagdadalamhati at pagkawala ng mga minamahal, at mga karamdaman," ang mga trahedya sa buhay. Ginigising niya sila sa "SINO sila sa paningin ng Diyos, anuman ang kalagayan."

Vincross, Tara Vinyard

Ganito ang isinulat ni Tara tungkol sa kanyang panawagan: "Tulad ng pagsali ko sa isang kabataan at young adult summer ministry bilang Assistant Director, naramdaman ko na tinawag ako ng Diyos sa full-time ministry. Naramdaman ko ang isang nag aalab na simbuyo ng damdamin sa aking kaluluwa upang ibahagi ang kagalakan, kapayapaan, pagmamahal, at kabuuan na maaaring matagpuan lamang kay Jesus. Alam kong wala na akong ibang magagawa. Kinilala ang tungkuling ito at pinapatotoo ng mga mentors at leaders ko."

Si Tara ay nagtapos sa Southwestern University na may BA sa Teolohiya noong 2002. Siya ay naglingkod bilang Associate Youth at Young Adult Director para sa Washington Conference,

Paggamit ng kanyang malikhaing enerhiya upang matulungan ang engineer ng isang matagumpay na doktrina ng kabataan na umaabot sa Kabataan serye. Si Tara ay nasasabik sa paghahanda upang ipangaral ang kanyang sariling unang buong ebanghelistikong serye. Siya ay nabiyayaan na mabinyagan ang walong tao na kanyang inihanda.

Plano ng Washington Conference na i-sponsor si Ginang. VinCross sa seminaryo noong 2005. Si Tara ay kumakatawan sa mga puntos ng mga kabataang babae sa aming mga kolehiyo at seminaryo sa buong mundo at sa bukid na tinuturuan na epektibong gamitin ang kanilang mga kaloob para kay Jesus sa ministeryo.

Watts, Kit

Si Kit Watts ay nagsimula ng kanyang paglilingkod sa Diyos sa pamamagitan ng pagsali sa mga pastoral na kawani ng Sligo SDA Church noong 1973 bilang ministro ng mga lathalain. Nalaman niya na ang kanyang mga regalo ay angkop sa posisyon.

Gayunman, dahil naguumpisa pa lang siya, nalaman niya na ang malaking porsiyento ng kanyang lakas ay naubos sa pagtatanggol ng isang lugar para sa mga kababaihan. Dahil dito nabawasan ang pagkakataon niya para sa pagsali sa ministeryo mismo. Bukod dito, walang katulad na posisyon ang maaari niyang lipatan nang umalis siya sa Sligo.

Samakatuwid si Kit ay nakakuha ng Master of Library Science degree at gumugol ng walong taon bilang periodical librarian sa Andrews University. Habang naroon ay nakuha niya ang Edukasyon at paghahanda ng isang MA sa Relihiyon.

Noong 1987 ay nagpunta si Kit sa Adventist Review bilang Assistant Editor. Nakaramdam siya ng tawag "sa punto na gusto kong tulungan ang tinig ng Diyos, ang Kanyang mga alalahanin, ang Kanyang katiyakan ay mas marinig sa mundo. Ang mga kaloob na natukoy ko sa aking sarili ay para sa mga salita—kung minsan ay pagsulat, minsan nagsasalita, minsan ay para sa “programming and structure.”

Matapos ang isang dekada sa Review, si Kit ay umalis upang maging Direktor ng “Wpmen’s Resource Center” na matatagpuan sa La Sierra University (half-time), ang iba pang kalahati ng kanyang trabaho ay ang pagiging pinuno ng Kagawaran ng Komunikasyon para sa Timog Silangang California Kumperensya. Noong 2002 lumipat siya sa full-time employment para sa Kumperensya, kung saan siya ay Assistant sa Pangulo para sa Komunikasyon. Nananatili pa rin siyang Special Projects Coordinator para sa Women's Resource Center.

Si Kit ang nag-iisang babaeng naging miyembro ng lahat ng opisyal na Seventh day Adventist Komisyon na itinatag upang pag-aralan ang isyu ng ordinasyon ng kababaihan noong 1973, 1985, 1988, at 1989. Pagtingin sa kabila ng kanyang sarili, siya ay lubhang nag-aalala na ang iba pang mga kababaihan regalo ay ginagamit ganap sa gawain ng Panginoon.

White, Jan

Si Jan White ay Associate Pastor para sa Nurture at Outreach sa Calhoun, Georgia, Ikapitong araw na Adventist Church. Siya ang unang babaeng inatasan bilang isang ministro sa Georgia-Cumberland Conference, noong 2003. Ang kanyang asawa na si Phil White ay ang senior pastor sa Calhoun, ginagawang team ministry ang kanila.

Dati si Pastor White ay naglingkod bilang Women's Ministries Director at Family Ministries Director para sa Washington Conference at naging associate pastor sa North Cascade at Auburn Adventist Academy simbahan.

"Mula noong bata pa ako ay may pagnanasa na ako kay Jesus," pag-unita ni Jan, "at nang magturo pagtatapos ko sa kolehiyo nagkaroon ako ng pribilehiyong ihanda ang una kong tao para sa binyag."

Si Jan ay may BA sa Religion mula sa Walla Walla College at MA in Religion mula sa Pamantasan ng Andrews. Tinangkilik ni Pastor Jan White ang maraming aspeto ng ministeryal na gawain, kabilang ang pagbisita ng parehong aktibo at hindi aktibong mga miyembro, maliit na grupo ng pag aaral ng Bibliya, pangangaral, at mga grupo ng panalangin.

Nagsalita siya para kay Jesus sa iba't ibang panig ng mundo, kabilang na ang pagdaraos ng isang evangelistic series sa Pilipinas na may koponan ng mga ministries ng kababaihan. Ano ang isang thrill kapag higit sa 400 nabinyagan! Si Jan ay katamtaman na nagbabahagi ng credit sa mga lokal na tao, na nagsasabi na ginawa nila karamihan sa paghahanda ng trabaho para sa serye.

Sa Estados Unidos ang impluwensya ni Jan ay nararanasan nang malawak habang nagsasalita siya sa mga kababaihan sa mga retreat. Sa oras ng pag-sulat na ito, si Pastor White ay nagbinyag ng higit sa 20 kandidato.

Williams, Hyveth

Si Hyveth Williams ay naging senior pastor ng Loma Linda Hill Seventh-Day Adventist Church sa Loma Linda, California mula pa noong 1996. Limang associate pastor ang nagtatrabaho, kasama siya sa isang komprehensibong, masiglang programa.

Dati ay nag-pastor si Ms. Williams sa Boston Temple Seventh-day Adventist Church. Mahirap ang assignment na iyon. Ang makasaysayang istraktura ay nahulog sa ganoong kaawaawang kasiraan na ang Kumperensiya ay nag-iisip na ibenta ito. Bumaba na ang attendance sa bilang ng 50. Walang pastor sa loob ng 18 buwan nang si Hyveth, matapos manalangin ay taimtim na tinanggap noong 1989 ang hamon na maglingkod sa bumababang bilang ng miyembro ng simbahan.

Si Pastor Williams ay nagtakda upang gumawa nang may katangiang enerhiya at humingi ng mga panalangin. Mga tao ay bumalik sa simbahan. Dumalo ang mga estudyante mula sa mga Kolehiyo at Unibersidad sa lugar.

Minahal at binigyang inspirasyon sila ni Hyveth para kay Jesus. Ang mga miyembro at kaibigan ay nagbigay ng donasyon at nagtrabaho na ayusin ang mga sirang bangko at ang tumutulong bubong, palitan ang luma ng “carpet”, at pinturahan ang pader.

Si Elder William G. Johnsson, editor ng Adventist Review, ay nangaral sa “rededication” ng santuwaryo. Hinggil sa pangyayaring iyon ay isinulat niya na ang “mood” noon ay isang “Pasasalamat, nagagalak, nagtataka, isang pakiram-dam ng pagiging bahagi ng isang himala.”

Sa talambuhay ni Hyveth, matututo pa ba Ako? 6 prangka siyang sumulat tungkol sa buhay bago ang kanyang pagbabagong-buhay. Naranasan niya ang mga paghihirap na karaniwan sa maraming binyag. Siya ay nabinyagan sa Ikapitong araw na Adbentista noong 1979. Habang nag-aaral siya sa Columbia Union College (at ang kanyang anak na si Stephen, sa Takoma Academy), Nani-niwala si Hyveth na tinawag siya sa ministeryo. Siya ay naglingkod bilang student ministerial intern sa Pennsylvania Avenue SDA Church at graduated mula sa CUC noong 1985.

Si Hyveth ay isa sa pitong kababaihan at 450 kalalakihan na nagsimulang magklase sa taglagas ng 1985 sa SDA Theological Seminary sa Michigan. Tinanggap siya sa seminaryo ng kasunduang “provisionally”, walang anumang “conference sponsorship”. Inisip niya kung tatanggapin niya itong isang panawagan sa ministeryo.

Nakatanggap nga si Hyveth ng tawag na maglingkod sa mga kawani ng malaking Sligo SDA Church doon sa Takoma Park, Maryland, bilang Coordinator para sa pag-eebanghelyo, na may “alternating time” upang dumalo sa seminary. Mula sa Sligo si Hyveth ay tinawag sa Boston Temple at pagkatapos ay sa Campus Hill Church, tulad ng ipinahiwatig sa itaas.

Ang isa pang libro mula kay Hyveth ay nai-publish kamakailan, “Secrets of a Happy Heart”: “A Fresh Look on the Sermon on the Mount.”

1 Kabilang sa pagbahabahagi ang 73 pastor, 47 Bible instructor, 43 chaplain sa medical institusyon, 11 asawa ng pastor na naglilingkod bilang mga kasamahan, 39 na nagtapos na estudyante, 26 guru ng Bibliya, propesor ng teolohiya, mga chaplain sa campus, at iba pa.

2 Para sa karagdagang impormasyon tungkol sa mga manggagawang ito sa iba't ibang panig ng mundo, tingnan ang mga kopya ng “Mosaic” mula sa “General Conference Department of Women's Ministries”.

3 Maaari mong malaman ang iba pang mga ministro ng kababaihan ng SDA sa pamamagitan ng pagtingin sa kasalukuyang Ikapitong araw

Taunang Aklat ng Simbahan ng Adbiyento.

4 "Time for Equality in the Adventist Ministry (TEAM)".

5 William G. Johnsson, "Born to Grow," Adventist Review (22 March 1990): 4.

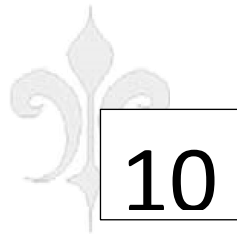
6 Hyveth Williams, "Will I Ever Learn?" (Hagerstown, Maryland: Review and Herald Publishing Association, 1996)."

7 Hyveth Williams, "Secrets of a Happy Heart: A Fresh Look at the Sermon on the Mount"

(Hagerstown, Maryland: Review and Herald Publishing Association, 2004).

"Maaari bang mapatawad ng sinuman ang tubig para sa pagbibinyag sa mga taong ito na nakatanggap ng Banal na Espiritu na tulad natin?"

—Gawa 10:47, RSV

"Maaari bang Ipagbawal ng Sinoman?"

Isang Analohiya sa Bibliya

Matapos magsalita sa tinig ng isang tagapagkuwento, hindi ko mapigilang bumaling sa "mangangaral" sa huling kabanata na ito at ang konklusyon. Repasuhin natin kung gusto mo, ang salaysay na naitala sa Mga Gawa 10 at 11 at pagnilayan ang kaugnayan nito sa kasalukuyang sitwasyon.

Ang bahaging ito ng kasaysayan ng Simbahan noong unang panahon ang nagbigay sa akin ng kasiglahan upang pumasok sa ministeryo noong 1973.

Si Pedro, naghihintay ng tanghalian sa ibabaw ng bahay sa Cesarea, ay nahulog sa isang trance. Nakita niya ang isang mahusay na kumot na ibinababa mula sa langit ng mga sulok; dito ay nakita niya ang mga hayop, mga reptilya, at mga ibon na ibinukod sa pagkain ayon sa mga batas ng Bibliya. Kasabay nito ang isang tinig nagtagubilin, "Tumindig ka, Pedro; pumatay ka na at kumain ka na." (Gawa 10:13, RSV. Mga sipi ng Banal na Kasulatan at ang natitira sa kabanata ay mula sa Mga Gawa 10 at 11, ang RSV, maliban kung iba ang ipinahiwatig).

Tumutol si Pedro, "Hindi, Panginoon; sapagkat hindi pa ako nakakain ng anumang bagay na karaniwan o marumi." "Ano ang nilinis ng Diyos," dumating ang agarang tugon, "hindi mo dapat tawaging pangkaraniwan." Tatlong beses na inulit ang palitan; tapos ang kumot na may mga hayop ay itinaas sa kalangitan.

Habang si Pedro ay nalilito sa kahulugan ng pangitain, ang mga tao ay nagsugo sa kanya mula sa isang Gentil na centurion na nagngangalang Cornelio. Sila ay kumatok sa gate ng bahay. Humiling sila kay Pedro na bisitahin niya ang senturion, na tiniyak nila sa kanya na ito ay isang taong may pambihirang pagkatao.

"Maaari bang Ipagbawal ng Sinoman?"

Isinasaalang alang ni Pedro ang mensahe ng pangitaing iyon, na may kaugnayan sa hindi pangkaraniwang paanyaya na ito, sinamahan ni Pedro ang mga sugo sa bahay ng mga Gentil.

Kay Cornelio at sa mga tinipon niya ay sinabi ni Pedro, "Kayo mismo ang nakakaalam na labag sa batas na ang isang Judio ay makisalamuha o bumisita sa mga taong kabilang sa ibang bansa." Kaya nga malakas ang pagba-bawal laban sa ganitong uri ng paghahalo ng Hudyo sa mga Gentil at itinuturing ito ni Pedro na labag sa batas.

Pero dahil kumbinsido siya ngayon sa patnubay ng Espiritu, inaasahan pa rin ni Pedro na malamang na may mga pamunuan ang Simbahan na tututol sa gagawin niyang ito kaya bumalik siya. Dahil dito nga ay isinama niya ang mga kabarkada na saksihan ang anumang maaaring maganap.

Tulad ng sinabi ni Pedro tungkol sa mga turo at gawa ni Cristo—na pinatutunayan din ng kanyang nga kasamaha-----at ipinangaral nila ang paghatol at kapatawaran ng mga kasalanan. Sila ay namangha nang makita ang Banal na Espiritu na bumabagsak sa kanyang mga tagapakinig. Sabik silang tumatanggap sa kanyang mga salita, at ang Diyos ay halatang tinatanggap sila.

"Dapat pa bang hadlangan ang pagba-bautismo sa tubig ng sinuman para sa pagbibinyag sa mga taong ito na tumanggap ng Banal na Espiritu tulad natin?"

Si Pedro at ang kanyang mga kasama ay nagsangguniang sandali sa isa't isa. Naririnig kaya nila ang mga Hentil na ito mga binyagan na nagsasalita ng iba't ibang wika at nagpapadakila sa tunay na Diyos. "May mag-babawal ba ng tubig sa pagbibinyag sa mga taong ito na tumanggap ng Banal na Espiritu tulad natin?" (Mga Gawa 10:47). Tinanong ni Pedro mga kasamahan niya. Pagkatapos ay inako niya ang responsibilidad sa binyag ng mga Gentil mga nakumberte sa pangalan ng Panginoong Jesucristo. Naputol ang isang hadlang na naitatag ng panahon.

Matapos itatag ang kanilang mga nabinyagan sa pananampalataya, bumalik si Pedro at ang kanyang mga kasama sa Jerusalem, labis na natuwa dahil naging kasangkapan sila ng Banal na Espiritu.

Hindi nagtagal natagpuan ni Pedro ang kanyang sarili sa ilalim ng interrogasyon ng mga apostol. Bakit, gusto nila malaman, labag ba sa batas na tinanggap ni Pedro ang mga taong hindi tuli sa simbahan?

Sinabi sa mga tagapagpatakbo ng Simbahan kung paano pinagtibay ng Banal na Espiritu ang mga Gentil na iyon mga nagbalik-loob. Dahil dito, ipinaliwanag ni Pedro, hindi siya nag-aatubili na magpabinyag sa Cristo ang mga Gentil na tumanggap ng bautismo ng Banal na Espiritu "tulad natin."

Tinanggap ng mga pinuno ng simbahan sa Jerusalem ang katibayang ito. Hindi lamang nila tinigilan ang kanilang pagsalungat ngunit sa katunayan ay niluwal-hati ang Diyos. Natuwa sila na gusto ng kanilang Panginoon ang mga Gentil na magng kabilangsa kanila pati na rin ang kanilang sarili.

Ang kuwentong ito ay nagtatampok ng isang dramatikong pagliko sa maa-gang patakaran ng simbahan.

Nang kunin ko ang tungkulin ng isang Associate Pastor noong 1970s, naisip ko, kung ang Diyos ay nalulugod na tawagin ang mga kababaihan sa ministeryo at pagpalain ng bahagi ng Kanyang Banal na Espiritu, kung gayon ang pagkilos na ito sa panig ng Diyos ay magiging malinaw sa lalong madaling panahon. Sa puntong iyon tiyak na ang Simbahan ay titigil sa pagsasaalang-alang na ang ordinasyon ng mga kababaihan sa ministeryo ay hindi angkop,

(Sa totoo lang, ang isang resolusyon na pabor sa ordinasyon ng kababaihan sa ministeryo ay ginawa nang maaga-1881; Tingnan sa Apendiks C, p. "00" 235.) tulad ng pagtigil ng unang simbahan sa pag-iisip na kapag tinananggap ang mga Gentil sa pananampalataya ay magiging labag sa batas.

Gayunman, nang sumunod na mga Taunang Kapulungan at mga Sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya para sa mga taon na may mga paulit-ulit na resulta ng "karagdagang pag aaral" ay hindi kailanman natutuloy ang ganap na pagtanggap sa mga kababaihan para sa ordenasyon Natulala kami ng ibang babaeng ministro. Matapos ang lumalaking bilang sa amin ay nagubos ng taon ng paglilingkod sa ministeryo nang hindi naki-kita ang pagsulong patungo sa ordinasyon, naisip ko sa una na ang pag-asa ko na nagmula sa "modelong iyon sa Biblia" ay hindi magkaka-totoo pa rin. Di naglaon ay natanto ko na, na ang pagkakatulad ay may hawak ding kapangyarihan, ngunit sa ibang paraan na hindi ko inaasahan.

Ang denominasyon ngayon ay mas malaki kaysa sa unang simbahan, parehong "geographically at numerically", at kaya ang pagunlad sa kababaihang ministro hanggang sa puntong ito ay "local" kaysa "global" ang saklaw. Kung saan nagkaroon ng pagkakataon para sa mga kababaihan na tanggapin ang tawag ng Diyos, isang pagpapakita ng presensya ng Banal na Espiritu ay nagaganap, at sa maraming

"Maaari bang Ipagbawal ng Sinoman?"

naturang mga kaso, ang pamumuno ay higit pa sa handa para tanggapin ang mga kababaihan sa ministeryo.

Ang Potomac at Southeastern California Conferences, kung saan ang isang lumalagong grupo ng mga kababaihan ay naglilingkod sa nakalipas na dalawang dekada, ay sumusuporta sa anyong opisyal sa kanilang mga babaeng ministro. Ang Ohio ay sang-ayon din. Sa panahon ng 1989 dalawang kumperensya ng union (ang Komiteng Tagapagpaganap ng Kumperensya ng Columbia Union noong Mayo 4 at ang Unyong Pasipiko Conference sa Hunyo 7) ay bumoto sa isang aksyon para aprubahan ang ordinasyon ng mga kwalipikadong kababaihan, alinman sa pangkalahatan o partikular. Ang mga grupong ito ng simbahan ay sumang-ayon na ipagpaliban ang ordinasyon hanggang matapos ang Sesyon ng Pangkalahatang Kumperensya ng Hulyo 1990 (Tingnan sa apendiks C para sa mga kaugnay na aksyon na ginawa sa Pangkalahatang Kumperensya ng 1990). Totoo nga ang analohiya sa Biblia na tulad ng mga babae ay tinatawag na sa ministeryo at pinagpala ng Banal na Espiritu, ang pagkilala sa pagtanggap ng Diyos ay sinusundan sa maraming pagkakataon sa pamamagitan ng pagtanggap sa kanila ng Pamunuan ng simbahan.

Hangga't hindi nagpasya ang denominasyon na tanggapin nang lubusan ang mga kababaihan ministro, magkakaroon pa rin mga babaeng tina-wag ng Diyos na magdala ng maraming responsibilidad na pang- ebanghelyo, pastoral, pagpapayo, at pagtuturo ng Bibliya na mga Gawain bi- lang sila ay pinahihintulutan na balikatin ito.

Gayunpaman, hinahanap nila ang panahon na ang mga Lidars ng Simbahan na nahipo ng Diyos ay magtatanong, "Maaari bang pagbawalan ang mga kababaihang ito sa ministeryo gayong pinagkalooban din sila ng mga regalo ng Banal na Espiritu katulad natin?"

Sapagka't hindi tayo
binigyan ng Dios ng espiritu
ng takot, kundi ng
kapangyarihan, at ng pag-
ibig, at ng katinuan.

—2 Timoteo 1:7

PANGWAKAS NA KAISIPAN

Ang Diwa ng Kinabukasan

Tinitingnan natin ang hinaharap sa pamamagitan ng nakaraan, sa parehong oras na sinusubukang mapanatili ang isang matatag na paghawak sa kasalukuyan. Ang aklat na ito ay tungkol sa mga kababaihan na nakaranas ng pagtawag sa ministryo, isang kababalaghan na kinilala ng katawan ni Kristo, kahit man lang ang bahaging kaagad na pumapalibot sa mga babaeng naglilingkod—ang kumperensya at ang lokal na “unit” ng simbahan. Nagkaroon ng mababaw na pagkakaiba sa mga kalagayan ng iba't ibang babaeng ministrong ito: Ang Ebanghelistang si Minnie Syte ay madalas na nakipagbuno sa kahirapan sa loob ng mahigit apatnapung taon niya sa ministryo, habang si Pastor Jessie Weiss Curtis ay maginhawang nakapagbigay ng tulong pinansyal sa mga miyembro ng simbahan na nangangailangan. Ngunit ang pagkakatatulad sa pagitan ng mga babaeng ito ay higit na makabuluhan kaysa sa mga pagkakaiba: kapwa sila nakadama na tinawag—napilitan—na ibahagi ang mabuting balita ng ebanghelyo.

Maraming iba pang mga kababaihan may naging katulad na tawag; ang mga ministryo ng iilan ay nabanggit sa mga kabanata ng aklat na ito. Ang pag-aaral ng mga indibidwal na kaso ay nagpapahiwatig na sa loob ng maraming taon ang paglilisensya ng mga kababaihan ay malapit na nauugnay sa kabayaran; at kabayaran para sa mga kababaihan, ay hindi katulad ng sa mga lalaki, sa panahon ng maraming taon o panahon na pinag-aralan sila ay pwedeng ikumpara ito sa ang isang “spigot” na pinatay o bimuhay ayon sa nakikitang “pangangailangan” o “marital status”. Ang pagtrato sa kababaihan sa ministryo ay bumuti sa maka-buluhang paraan habang ang denominasyon ay tumanda na. Ang mga babaeng pastor, ebanghelistang, chaplain, at mga guro ng Bibliya ay binabayaran na ngayon ng regular na suweldo maging sila ay walang asawa, asawa, balo, o diborsiyado. Isang aksyon noong 1989 Taunang

Konseho, na inaprubahan ng boto na 190-46 at epektibo kaagad, ay nagpapahintulot sa “mga babaeng ministro, tulad ng kanilang mga lalaking katapat sa ministeryo, na magbinyag at magsagawa ng mga kasal sa mga estado na nagpapahintulot sa mga hindi inorden na ministro na magsagawa ng mga kasalan.” ***(Kinuha mula kay Carlos Medley, “Role of Women, Sports Top Annual Council Discussion,” Adventist Review (Nobyembre 9, 1989): 6.)***

Ito ay mga kahanga-hangang hakbang pasulong. Sa isang aspeto, ang katayuan ng kababaihan sa ministeryo ay lumala. Hindi lamang sila hindi inorden; ngunit ngayon, maliban sa ilang mga kaso, ang mga kababaihan ay hindi na lisensyado bilang mga ministro. (Dahil sa mga kinakailangan ng Internal Revenue Service na kasalukuyang nasa U.S. noong 1970s, muling tinukoy ng Seventh-day Adventist Church ang katayuan ng lisensiyadong ministro upang isama ang pagbibinyag at maging tiyak na isang hakbang patungo sa ordinasyon. Dahil ang simbahan ay hindi payag sa karamihan ng mga kaso para sa ang mga babaeng ministro nito ay maging ganitong itinalaga, kakaunti ang mga babae na binigyan ng lisensya sapagka't hindi tayo binigyan ng Dios ng espiritu ng takot, kundi ng kapangyarihan, at ng pag-ibig, at ng katinuan. —2 Timoteo 1:7. Tinawag ng Diyos na ministeryo mula noon. ***(Marami ang dati; tingnan ang apendiks B.)*** Mukhang nakalulungkot na upang mapanatili ang katayuan ng lisensiyadong ministro na mabubuhay sa pananalapi para sa mga lalaki, na mapanatili ang lubos na kanais-nais na parsonage allowance, pinili ng denominasyon na alisin sa kababaihan ang pinakamataas na posisyon sa ministeryo na nagawang makamit sa karamihan ng mga kaso.

Ang paglilisensya sa ministeryo ay magagamit na sa mga kababaihan mula noong sinimulan ng denominasyon ang paglilisensya sa mga ministro ***(tingnan ang kabanata 8) 100 taon na ang nakalilipas.)*** Si Minnie Sype ay isa sa 18 lisensiyadong ministro sa isang kumperensya na gumamit lamang ng walong ordinadong ministro. Kaya't siya ay gumana nang higit sa sentro ng pinakmalaking ilog na umaagos ng ministeryo kaysa sa isang babaeng ministro na ngayon ay nauuri sa isang di-tiyak na kategorya bilang isang kredensyal o lisensiyadong kinomisyon na ministro, na nakahiwalay sa kanyang mga lalaking kasamahan sa gawaing pastoral at ebanghelistiko.

Ang pagiging isang babae at sa parehong oras ay tinawag upang punan ang isang ministeryal na tungkulin sa Seventh-day Adventist denomination ngayon ay sabay-sabay na kapakipakinabang at nakakabigo. Ang gawain ay kapakipakinabang dahil ang tinatawag ng Diyos na gawin ng isang tao, ang Espiritu Santo ay nagbibigay-daan sa kanya upang magawa; at ang pakikipagtulungan sa Espiritu ay

isang walang kapantay na pribilehiyo. Ang isang bigkis ay nagpapatibay sa pagitan ng ministro at ng Diyos, ang mga miyembrong pinaglilingkuran, at ang mga kasa-mahan at nakatataas. Ang mga pagkabigo ay lumalago mula sa oposisyon na ipinakita ng ilang mga administrador ng simbahan, mga pastor, mga estudyante sa seminary, at mga miyembro sa mga babaeng naglilingkod na ito. Hayaan akong magsalita sandali sa mga babaeng ministro. Naniniwala ako na ang mensahe ng 2 Timoteo 1:6, 7 ay maaaring umakit sa iyong pansin, gayundin sa ministeryo ng lalaki. "Pasiglahin muli ang kaloob ng Diyos na nasa loob mo sa pamamagitan ngpagpapatong ng aking mga kamay," (*2 Timoteo 1:6, RSV*).

Pinayuhan si Timothy. Babaeng ministro, ang pagpapatong ng mga kamay ay maaaring ibigay sa isang lokal na matanda lamang; gayunpaman, ito ay sapat na sa Espiritu upang pasiglahin sa loob niyo ang iyong pagiging isang buhay na apoy. Kapag, sa pagsasalita ng tao, ang hinaharap ay tila malabo o imposible, basahin ang maluwalhating katiyakan ng talata 7 "Sapagkat hindi tayo binigyan ng Diyos ng espiritu ng takot; ngunit ng kapangyarihan, at ng pag-ibig, at ng mabuting pag-iisip." (*2 Timoteo 1:7*.) Ang salitang Griego na σωφρονισμός, na lumilitaw bilang "malinis na pag-iisip" sa King James Version, ay isinaling "pagpipigil sa sarili" sa Revised Standard. Ang salitang ito ay naglalaman ng maraming kahulugan: maaari itong isalin na "matino at matino," pati na rin ang "pagtitimpi."

Napakalaking trianggulo ng mga katangian upang markahan ang babaeng ministro habang siya ay nahaharap sa isang hindi tiyak na propesyonal na hina-harap (at ang mga salita ay tiyak na hindi gaanong naaangkop sa kanyang lalaking katapat). Ang Diyos ay nagbibigay ng kapangyarihan, na ipinakita sa pamamagitan ng katapangan sa kaibahan ng pagkamahiyain, isang kalakasan ng pamumuhay at paglilingkod; pag-ibig, ang pangunahing katangian ng Diyos, ang mainit na pag-aalaga ng pagbibigay-sa-sarili na maaaring kasama ang "matigas na pag-ibig" kapag kinakailangan; at isang maayos na pag-iisip, na nailalarawan sa pamamagitan ng pagpipigil sa sarili at pagpipigil sa sarili.

Nagkomento si Fred Gealy, "Ang Kristiyanong ministro ay nangangailangan ng katapangan at lakas ng loob, ang kapangyarihang nagmumula sa isang tiwala na pananampalataya; gayunman ang paggamit ng kapangyarihan ay Kristiyano lamang kapag lubusang pinagsama ng pag-ibig, at ang dalawang ito ay may pagpipigil sa sarili." (*Kuha mula kay Fred D. Gealy, "Exegesis," 2 Timothy, The Interpreter's Bible, sa 2 Timothy 1:7.*) Ipinatawag ni Anna Knight sa mga maglilingkod sa Diyos, ang kapangyarihan upang labanan ang kamangmangan at kahirapan sa pamamagitan ng pagsisimula ng isang institusyong pang-edukasyon,

"Maaari bang Ipagbawal ng Sinoman?"

mga paaralang pang-ebanghelyo ng Bibliya, at mga klase ng nasa hustong gulang sa Mississippi; upang makipagsapalaran sa malayo bilang isang pioneer missionary sa India; na gampanan ang mga responsibilidad ng isang “departmental secretary” na mag-isa sa isang grupo na puro lalaki.

Ang bunga ng kanyang mahaba at dedikadong buhay ay hindi makwenta. Si Jessie Weiss Curtis ay nakaranas ng kapangyarihan upang matiyak ang paggamit ng isang tolda, sa tulong ng dalawang lalaki upang itayo ito, at sa loob nito ay ipangaral ang ebanghelyo na pinag-aralan niya sa Battle Creek College at narinig niyang ipinangaral ni Elder H. M. J. Richards. Bilang resulta, naitaguyod ngayon ang Drums, Pennsylvania, Seventh-day Adventist Church.

Nang hamunin, dahil sa kanilang pagkababae, tungkol sa kanilang pangangaral, sinipi ng mga unang ministro ng kababaihang Adventista at ng kanilang mga tagapagtanggol ang **Joel 2:28-31**: “Ibubuhos ko ang aking Espiritu sa lahat ng tao. Ang iyong mga anak na lalaki at babae ay manghuhula... .Maging sa aking mga lingkod, kapwa lalaki at babae, ibubuhos ko ang aking Espiritu sa mga araw na iyon... bago dumating ang dakila at kakila-kilabot na araw ng Panginoon.” (NIV) Kung noong 1890s ay naisulong ito, tiyak na sa 1990s ang pangakong ito ay maaangkin.

Nasaan ngayon ang mga babaeng ministro na puno ng tapang at katapangan ng Espiritu, na gumagamit ng kapangyarihan at kapuspusan ng pag-ibig sa ilalim ng mga paghihigpit ng pagpipigil sa sarili? Tumingin ka sa paligid mo, at makikita mo sila.

Huwag hilingin sa kanila na tanggihan ang kaloob na nasa loob nila. Sa halip ipanalangin ang Panginoon ng pag-aani na dalhin Niya sa Kanyang paglilingkod ang higit pang dedikadong mga ministro, kababaihan at kalalakihan, upang gawin ang Kanyang gawain at pabilisin ang Kanyang pagdating!

APENDIKS A

Mga Dokumento at Tala

Ang ilang mga titik ay bahagyang na-“edit”, tulad ng sa pagbabaybay at bantas. Gayunpaman, ang pinakadakilang pag-iingat ay ginawa upang hindi baluktutin ang “thesis” ng anumang materyal sa pamamagitan ng pag-edit na ito. Mga Dokumento Tungkol sa Buhay at Trabaho ni Helen Williams (kabanata 1) 1.1. Mga sipi mula sa naka-tape na mga alaala ni Elder Hugh Williams (anak ni Helen Williams) Ang aking ama, si Eugene Williams, - ay isang batang ministro noong ako ay isilang. Nagpakasal siya sa isang binibini na nagngangalang Helen May Stanton. Pareho silang napunta sa Battle Creek College.

Si Helen May Stanton, ang aking ina, ay napakatalino sa pananalita. Nagbigay siya ng mga pagbabasa mula sa memorya at nakakaaliw. Noong mga araw na iyon ay wala silang TV at iba pang mapagkukunan ng madaling libangan tulad ng ginagawa nila ngayon, kaya hindi sila mas talentado ngunit mas ginamit nila ang kanilang mga talento. Nagha-ngad din si Inay, dahil sa pagiging matagumpay sa pag“entertain”, na maging tagapagsalita, at ministro.

Sinabi niya sa akin na iyon ang isang dahilan niya kung bakit nais niyang magpakasal sa isang ministro, dahil mas madaling magbubukas ito ng mga pintuan para sa kanya upang makasama sa ministeryo. Ito ay matagumpay niyang nagawa hanggang sa punto na mayroon siyang isang ministerial na lisensya, na ibinigay sa iilan lamang noong siya ay nabubuhay... . Kaya binuo ng aking ama at ina ang kanilang buhay sa paligid ng ministeryo... . Nangyari na ako ay isinilang habang sila ay nagpupulong sa isang magandang maliit na lugar na tinatawag na Bell’s Corners... . Maaga noong 1897 na lumipat kami sa Grand Rapids, Michigan... . Aking dito nagsisimula ang memorya...

Pinangasiwaan ng aking ama ang pagtatayo ng isang simbahan habang kami ay nasa Grand Rapids... . Pumunta kami sa paaralan ng Sabbath, siyempre... . Nakinig ako sa mga sermon. Malamang na malinaw ang pagkakaintindi ko sa Tagapagligtas

dahil isang gabi ay nanaginip ako tungkol sa Kanya... . Sinabi ni Jesus, "Hugh, nakikita kita doon." ... Hindi ko makalimutan ang magandang pakiramdam na dumating sa akin upang maalala Niya.

Ang aking ama at ina ay parehong nasa ministeryal na gawain, at kaya noong bata pa kami ay palagi kaming may baby sitter sa aming tahanan...

Hindi nagtagal ay ipinadala ang aking ama upang maging isang superintendente ng kung ano ang isang mission field noong mga araw na iyon—hindi ito bahagi ng kumperensyasya ay ipinadala upang mangasiwa sa gawain sa Upper Peninsula ng Michigan. Nasimulan ang ilang trabaho sa Sault Ste. Marie

Noong taong 1906, tinawag ang aking ama at gayundin ang aking ina... . Tinawag sila sa Chicago para kunin ang dalawang simbahan doon... . Habang kami ay nakatira sa kanlurang bahagi ng Chicago, nagpunta kami sa isang paaralan ng simbahan na karamihan ay Scandinavian... . Hindi kami napagod sa pagpunta sa Lincoln Park. Mayroon itong isa sa pinakamagandang zoo noong panahong iyon... .

Gayundin, nasiyahan kami sa Humble Park. Nakahanap kami ng mga pagong doon at kahit na mga ahas. Isa oras na nagkaroon kami ng kasing dami ng pitong ahas. Ang aming kawawang ina....

1.2 Mga sipi mula sa isang naka-tape na liham na ginawa ni Phyllis Vineyard para sa manunulat, Hulyo 22, 1985

Pagbati! Ito si Phyllis, anak ni Hugh, apo ni Helen Williams... . Si Lola ay hindi ang demonstrative, huggy type, ngunit pinaliguan ka niya ng kanyang init at kagandahan, at lubos niyang tinatang-kilik ang mga tao at ginawa kang napaka komportable sa kanyang presensya. Ang kanyang pagtawa ay napaka musika, at ang kanyang alindog ay kumikinang... .

Sinabi sa akin ni Itay ang mga bagay tungkol kay Lola Williams sa kanyang regalo sa pagsasalita at sa kanyang makulay na paraan ng paghahatid. Palagi siyang hinihingi dahil marunong siyang magsalita, ngunit ... napakakumbaba niya at hindi agresibo, ngunit napakabait at gustong maglingkod. Naaalala ko ang sinabi niya sa akin ... "Nakikita mo, ang lolo mo ay abala sa iba pa niyang mga tungkulin, at gusto ng mga tao noon na marinig akong magsalita at sa sandaling marinig ako bilang iyong lolo. Kung hindi niya matugunan ang obligasyon, bakit ako magsasalita bilang kahalili niya, at ganoon din sila kasaya, at iyon iyon, kita n'yo." Sanay na siya sa pagbabalik kung saan siya tumigil, o kung hindi siya makakapag-“appointment”,

pinunan niya ito. Siya ay napaka komportable sa pagsasalita at hindi nawawalan ng mga salita... .

Bagay sa kanya ang kakaibang personalidad. Ipinadama niya sa iyo na kilala niya ang Pastol; batid niya ang Kanyang presensya at mapagmahal na pangangalaga. Siya ay isang napaka-selfcontained na tao... . Hindi siya natakot.

Siya ay dumaan sa maraming pakikipagsapalaran; nawalan siya ng asawa sa South Africa, at alam niya kung ano ang maglakad nang mag-isa... .

Sa kanyang mga sermon, hindi siya gumamit ng parehong humdrum na bagay; magiging kakaiba siya sa kanyang paghahatid. Sa tingin ko, gusto niyang maging, hindi nakakagulat, ngunit gusto niyang makuha ang atensyon ng mga tao.

Sabi niya, "Alam mo, ang laban ay hindi sa iyo, ito ay sa Diyos." Itinakda niya ang mga tao sa pag-iisip at gusto niyang tulungan silang magta-tag ng isang relasyon sa Guro, isang relasyon sa isa't-isa, dahil walang orga-nisasyon ang posibleng magdadala sa atin sa kaharian... .

Ilang araw nang umiyak si Lola dahil sa pagkawala ng kanyang asawa. Ngunit ikinuwento niya ang tungkol sa isa sa mga katutubo na umiiyak at umiiyak, at nagsasabing, "Missie, Missie, mangyaring huwag umalis." Iyon ang nagpabago, at nanatili si Lola at natapos ang kanyang tour of duty... .

Gusto mo lang maupo sa paanan ni Lola. Alam mo na mayroon siyang kagalakan ng Panginoon. Ang mga bata, kabataan, sinuman ay nasiyahan sa kanyang presensya. Iyon ang mas gusto kong tandaan tungkol kay Lola.

1.3 Helen Williams' handwritten notes para sa isang sermon

Kababaang-loob

- 1. Saan naninirahan ang Diyos? Isaias 57:15*
- 2. Likas ba sa atin na maging mapagpakumbaba? Roma 8:7*
- 3. Bakit? Genesis 2:17, 3:6*
- 4. Makatuwiran ba na tayo ay maging mapagpakumbaba? Roma 12:1*
- 5. Bakit? Genesis 3:15*
- 6. Noong narito si J., kaninong buhay Siya nabuhay? Juan 14:8, 9, 1:14*

7. *Sa ano tayo ginawa? Genesis 2:7*
8. *Ano ang lahat ng laman? Isaias 40:6-8*
9. *Hindi ito nakakalimutan ng Diyos. Mga Awit 103:13, 14*
10. *Kailan dapat hanapin ng lahat ang Panginoon? Isaias 55:6, 7*
11. *Kung tutuparin natin ang kondisyong ito at ipagtatapat ang ating mga kasalanan, ano ang gagawin Niya para sa atin?*
I Juan 1:9
12. *Gaano kalaki ang awa ng Diyos at ano ang Kanyang gagawin sa ating mga kasalanan? Mga Awit 103:11, 12*
13. *Matapos nating matagpuan ang Panginoon hanggang kailan Siya mananatili sa atin? II Cronica 15:2*
14. *Ano ngayon ang ating kaugnayan sa Panginoon? Oseas 2:19, 20*
15. *Ano ang ating gawain mula ngayon? Isaias 40:9*
16. *Kung mamumuhay tayo sa magandang buhay na ito, madakila ba tayo? I Pedro 5:6, 7*
17. *Kailan? Isaias 40:10, 11, Apocalipsis 22:12*

1.4 Liham mula kay Katherine Williams,

Agosto 3, 1985

Mahal na Dr. Benton:

Ako ay natutuwa na sinasaliksik mo ang buo at aktibong buhay ng aking biyenan, si Helen Stanton Williams, bilang isang babaeng pioneer na mangangaral at guro... Siya ay anak ng isang maunlad na magsasaka na medyo pinuno ng komunidad, kampeon sa pakikipagbuno(!), at elder ng

simbahan, kaya pinalaki si Helen Mae Stanton bilang isang higit na may pribi-lehiyong binibini kaysa marami sa panahong iyon. Nagkaroon siya ng dalawang kapatid na babae at dalawang kapatid na lalaki... . Si Helen Stanton ay mas matangkad ng kaunti kaysa sa karaniwan, buong-buo, isang makapangyarihang personalidad, na dati ay naaalala ang kanyang kabataan bilang "ang maganda, ginintuang buhok na si Helen Mae."

Siya ay nagkaroon ng isang buo at mahirap na buhay ngunit hindi kailanman nagkulang para sa pagtitiwala sa sarili, at ang aura na ito ay walang alinlangan na nag-ambag sa kanyang tagumpay bilang isang mangangaral, isang bokasyon na bihirang pinapa-yagan ang isang babae sa mga araw na iyon... .

Apendiks A

Noong mga 1907 ang pamilya ay hinirang sa gawaing misyonero sa South Africa. Doon ang ulo ng sambahayan ay dumanas ng sunstroke sa isang paglalakbay sa mga nayon, na iniwan ang kanyang balo, tatlong tinedyer na anak na lalaki, at isang batang kapatid na lalaki na hindi hihigit sa isang sanggol. Masiglang tinanggap ni Helen Mae ang pasanin, nagtuturo, nangangaral, ipinadala ang kanyang mga anak sa boarding school at ang paslit sa panganga-laga ng isang babaeng Zulu... .

Pagsapit ng 1914 nang ang digmaan ay tila hindi maiiwasan, ang pamilya ay bumalik sa Estado... . Bilang isang bagong nobya, ako ay talagang isang baguhan sa kusina, at ang aking asawa [Lewis] ay nagtataka noon kung bakit ako nag-aalala tungkol sa pagpapalano ng mga menu at paghahanda ng mga pagkain. Sa kalaunan ay nalaman ko na ang kanyang ina ay may nakatakdang pormula para sa pagkain: alam niya kung paano pinakamahusay na mamili at magluto ng ilang pagkain, at nanatili siya sa mga pagkaing ito! ... Napakakaunting babae na maaaring mabuhay at magtrabaho tulad ng kanyang ginawa... . Maraming tagumpay sa iyong negosyo!

Katherine D. Williams
St. Joseph, MI

***Mga Dokumento Tungkol sa Buhay at Gawain ni Minnie Sype
(kabanata 2) 2.1 Liham mula kay Elder W. A. Howe, Hendersonville, N.C., sa
manunulat, Agosto 5, 1989.***

Mahal na kaibigan Josephine: ...

Tungkol kay Gng. Sype , kailangan kong nasa isang lugar sa pagitan ng anim at 10 taong gulang nang maalala ko ang kanyang pagbisita sa Des Moines, Iowa, simbahan sa ilang mga okasyon at nagsasalita. Siya ay—kahit sa akin ay isang bata—isang napaka-interesante at kaaya-ayang tagapagsalita. Malaki ang ngiti niya at palaging tinatrato na parang isa sa pamilya ng mga miyembro ng simbahan ng Des Moines... . Bumalik ako sa Iowa bilang isang intern, at naaalala ko ang mga lumang trabahador noong panahong iyon na nagtrabaho kasama niya na nagsasabing siya ay binotohang ordinasyon ng Iowa Conference ngunit tinanggihan ito. Hindi ko na matandaan na narinig ko ang kanyang katwiran... .

Sa halip na ituring na hindi karaniwan na magkaroon ng isang babaeng manga-ngaral, kaming mga bata ay palaging nakikiliti sa kamtayan na magkaroon siya. Siya ay napaka-interesante at tila mahal ang mga tao, lalo na ang mga bata. Hindi ko naaalala ang tungkol sa kanyang pagiging isang babae; kinuha lang niya ang pulpito tulad ng sinuman sa mga lalaking mangangaral at palaging nagbibigay ng magandang mensahe.... Hindi ko narinig kung ano ang kanyang opisyal na kapasidad sa kumperensya, ngunit siya ay talagang kinilala bilang isang tao mula sa istruktura ng kapangyarihan.

(Si Minnie Sype ay Home Missionary Secretary para sa Iowa Conference.)

Napakabuti sa iyo,
Walt W. A. Howe

2.2 Liham mula kay Lorene Moore Arlington, Washington Hulyo 7, 1984

Mahal na Josephine , ...

Sa sobrang sorpresa ko sa Bulletin Board ng Pacific Union Recorder ay isang artikulong naghahangad ng impormasyon tungkol sa isang babaeng minis-tro namin noong ako ay mga 10 taong gulang, si Minnie Sype. Ang aming simbahan noon ay umuupa ng simbahang Lutheran sa Ellensburg, Washington. Palagi ko siyang tatandaan para sa relo na kinabit niya sa kanyang damit. Hinu-got niya ito sa isang kadena at titingnan para hindi siya mag-overtime, at nabig-hani ako. Hindi lang ang relo niya ang nabighani sa akin.

Ginawa rin niya. Bagama't bata pa ako, pinanatili niya ang aking interes at nagagawa niyang mangaral ng isang mabuting sermon gaya ng sinumang tao na narinig ko... .

Ito ay sa pagitan ng 1926 at 1929 na si Minnie Sype ay nasa Ellensberg... .

Gng. Joseph S. (Lorene) Moore

2.3 Liham mula kay Dr. M. J. Sorenson, Riverside, California, sa manunulat, Hulyo 15, 1984

Mahal na Gng. Benton:

Ang iyong paunawa sa Recorder at ang pangalang Gng. Minnie Sype ay nagbunga ng maraming kaaya-aya mga alaala ng kabataan mula sa aking pagkabata sa Iowa. Si Gng. Minnie Sype ay isang aktibong mangangaral sa kumperensya bilang malayo sa naaalala ko. Palagi siyang abala sa pagbisita sa mga simbahan, pagkakaroon ng mga pulong ng muling pagkabuhay, at pagdaragdag ng mga miyembro sa pamamagitan ng binyag... .

Sa nakalipas na mga taon ay nagkaroon ng malaking talakayan tungkol sa ordinasyon ng mga kababaihan sa ministeryo. Para sa akin, tila ang ganitong uri ng kontrobersya ay ganap na hindi nararapat. Ang dedikadong paglilingkod, lalaki man o babae, ang tunay na pagsubok ng indibidwal na minis-teryo... .

Lubos na gumagalang sa iyo,
Dr. M. J. Sorenson Riverside, CA

2.4 Pangkalahatang liham mula kay Thomas E. Durst, Colville, Washington, na ipinadala sa manunulat noong Mayo 28, 1984

To Whom It May Concern:

Ang aking ina, si Gng. Lillian Durst, ay madalas na binabanggit sa akin sa paglipas ng mga taon tungkol sa kanyang nagging nabinyagan noong bata pa noong mga taong 1908 o 1909 ni Gng. Minnie Sype, isang buong panahon na ministro ng Seventh-day Adventist. Ang binyag ay naganap sa isang stock tank; at naniniwala ako na ito ang South Dakota, kung saan ginugol ng aking ina ang kanyang mga naunang taon ng pagkabata. (***Ang Hawarden, Iowa, ay nasa hangganan ng South***

Dakota.) Nais kong idagdag na tiyak kong matitiyak ang pagiging tunay ng patotoo ng aking ina tungkol sa kanyang binyag noong bata pa siya.

Ang aking ina ay may kahanga-hangang memorya para sa maliliit na detalye tulad ng mga petsa, lugar, atbp. Naaalala ko noong bata pa kung paano naaalala ng aking ina ang mga kaarawan at anibersaryo ng lahat ng aming kaibigan at kapitbahay. Naaalala niya ang pinakamaliit na detalye ng mga bagay na tulad nito. Ito ay tunay na kamangha-manghang. Kaya alam ko na tumpak siyang nagsalita tungkol sa pagpapabinyag ni Gng. Sype. Naalalaniya kung paano nanatili si G. Sype sa bahay at ginawa ang mga gawaing bahay at si Gng. Sype ay nagsagawa ng pangangaral at mga tungkuling ministeryal... .

Taos-puso sa iyo,
Thomas E. Durst

2.5 Liham mula kay Evelyn Robeson Faust, Cerritos, California, sa manunulat, Hulyo 27, 1984

Minamahal kong Josephine Benton.

Mga 1914 noong ako ay isang maliit na batang babae mga pitong taong gulang at nanirahan sa Carroll, Iowa, Gng. Pumunta si Minnie Sype kay Carroll para magsagawa ng serye ng mga pagpupulong. Ang aking ama, si Oscar W. Robeson, ay dinala ang kanyang tatlong babae na sina Genevieve, Vivian, at Evelyn—ako si Evelyn—sa mga pagpupulong tuwing gabi (ang aking ina ay namatay), at sa pagtatapos ng kanyang mga pagpupulong ay tinanggap niya ang mensahe ng Adventist. Siya ay isang Adventist hanggang sa kanyang kamatayan, at kaming mga babae ay nanatili sa katotohanan sa buong buhay namin... .

Taos-puso,
Evelyn Robeson Faust

2.6 Sulat mula kay Mariel Jean Blaine, Redlands, California, sa manunulat, Hulyo 28, 1984

Mahal na Dr. Benton: ...

Ang aking biyenang babae, si Dorothy Pelmulder Blaine Kistler, ay bininyagan ni Minnie Sype sa Lake City, Iowa, sa Raccoon River, sa edad na 12 o 13, noong 1913 o 1914. Naalala ni “Lola” si Minnie Sype na may hawak na toldmga pulong sa isang bakuran ng simbahan na katabi ng likod-bahay ng kanyang pamilya sa Grant City, Iowa... .

Taos-puso,
Mariel Jean Blaine (Gng. Cyril Blaine)

2.7 Sipi mula sa pag-uusap sa telepono ni C. Joy Estes, Los Angeles, California, at ng manunulat, Enero 16, 1989

BENTON: Ano ang kaugnayan mo kay Gng. Kistler?

ESTES: Anak ako ni Dorothy.

BENTON: Nasa iyong pagkaka-alam ba ay nabinyagan ni Minnie Sype ang nanay mo?

ESTES: Oo, siya, Si Gng. Sype ay isang hindi pangkaraniwang tao. Tiyak na bininyagan niya ang aking ina.

BENTON: Ano ang pangalan ng iyong ina?

ESTES: Ang pangalan ng aking ina ay Dorothy Pelmulder, at siya ay nagmula sa isang maliit na bayan na tinatawag na Grant Lungsod, Iowa... .

2.8 Liham mula kay Gng. Hilda West, So. Cle Elum, Washington, sa manunulat, 1984 ...

Si Sr. Sype ang aming mahal na pastor mahigit 50 taon na ang nakararaan sa Cle Elum. Mahal na mahal namin siya; siya rin ay isang manggagawang hindi mo nakita... .

Kung maaalala ninyo ay napakaliit ng suweldo ng aming mga pastor. Kaya lalabas siya at ibebenta ang aming mga aklat—wala siyang sasakyan kaya lalakad siya nang milya-milya at sa Pag-iipon ay lalakad o, oo, hitchhike para kunin ang aming mga papel nang milya-milya. Napakasaya niya.... Siya ay isang ministro na maaaring gumawa ng kredito sa anumang simbahan... . Naintin-dihan ko nang iwan niya si Cle Elum ay ikinasal siya ni Ginoong Atteberry.

Ang iyong kapatid sa pananampalataya,
Gng. Hilda West

2.9 Liham mula sa Minita Sype-Brown, Key Largo, Florida, sa manunulat, Oktubre 29, 1984 ...

Kami ni Jack ay mga anak nina Ross at Gertrude Hunt Sype... .

Si Lola ay isang napakalakas at dinamikong tagapagsalita... . Kahit na sa kanyang pagreretiro, si Lola ay palaging kailangang gumawa ng isang bagay upang maipalaganap ang katotohanang mahal niya. Habang nakatira sa St. Cloud, Florida, nag-organisa siya ng isang maliit na kumpanya sa Kissimmee, na halos siyam na milya ang layo. Una silang nagkita sa bahay ng isang tao sa mga hapon ng Sabbath. Pagkatapos ay natatandaan ko na nilinis ko ang isang lumang tindahan kung saan nagkita ang kumpanya. Ngayon ay may magandang simbahan sa Kissimmee... . Sinabi ni Jack na naaalala niya ang kanyang ilustrasyon tungkol sa Sabbath. Ito ay tulad ng isang plato. Kung nabasag ang gilid ang plato ay nabasag... .

Taos-puso,
Minita Sype-Brown

Dokumento Tungkol sa Buhay at Gawain ni Lulu Wightman (kabanata 3) 3.1 Liham mula kay J. W. Raymond kay P. Hinne, ingat-yaman ng kumperensya, tungkol sa pagtatrabaho sa Lulu Wightman Cuba, Allegany Co., N.Y.

6/16 '96

Mahal Bro. Hinne:—

Ang pinakamahirap na bahagi ng liham na ito ay ang sabihin na gusto kong magkaroon ng \$10. At kung ito ay higit na laban sa butil na ibigay sa akin ito, o iligtas ito, marahil ay dapat kong sabihin, kaysa sa akin ang hilingin ito—mabuti, kung gayon naaawa ako sa iyo... .

Sinulat ko si Lul[sic] (nasa Hornellsville na siya at ang kanyang asawa) ang sitwasyon, na nagbibigay sa kanya bilang mga tuntunin na makakatanggap siya ng ilang kabayaran para sa kanyang serbisyo, kung sasama siya sa amin, ngunit inaasahan niyang susunod siya sa aksyon ng Auditing Komite sa halaga, at kung sakaling dumating ang kanyang asawa ay inaasahang gagawin niya ito nang walang anumang gastos sa kumperensya... .

Labis na pag-ibig,
J. W. Raymond

3.2 Liham mula kay J. W. Raymond kay P. Hinne na sumisipi ng liham mula kay Lulu Wightman Rome, N.Y.

***[Sumunod ay isang liham MULA kay LULU WIGHTMAN
kay J. W. Raymond, SINIPI sa kanyang liham kay P. Hinne:]***

Mahal na Bro. Raymond: —

Natanggap na ang sulat mo. Dapat ay labis kaming natutuwa na sumama sa iyong tolda, ngunit hindi kami maaaring pumayag kahit sandali na pumunta maliban kung ang aking asawa ay maaaring pumunta. At siyempre hindi niya kayang maging walang ginagawa sa buong tag-araw at sumakay sa sarili. Kung ano ang makukuha ko ay hindi kami papasakayin. May meeting kami dito Linggo ng gabi. Naroon ang ilan sa mga nangunguna sa lugar. Inilagay namin ito sa mga pang-araw-araw na papel;

ito ay mahusay na na-advertise. Kami ay dapat na nalulugod na sumama sa iyong kumpanya ng tolda kung maaari naming pagkakitaan ito. Pero may grand opening kami dito para sa trabaho namin. ***[Katapusan ng “quotation”; liham mula kay J. W. Raymond kay P. Hinne patuloy:]***

Kaya tila siya ay pumasok sa ministeryal na gawain. Ngunit sa paanuman nararamdaman ko ang isang “proclivity ng adverseness” sa naturang pamamaraan.

[Isang naunang bahagi ng parehong liham:]

Si Sr. Stowe ay inaasahan dito bukas. Kung tungkol sa komperensiya na may kinalaman sa kanyang mga gastos sa paglalakbay papunta at mula sa trabaho sa tolda, para sa isa ay pabor ako dito; Sa tingin ko ito lang ang ganoong kaso. At kung saan itinuturing na kinakailangan para sa asawa ng isang ministro na samahan siya sa interes ng gawain, sa palagay ko ang kumperensya ay dapat na magbayad man lang ng kanilang mga gastos sa paglalakbay. Ang “ginintuang tuntunin” ay hihingin ng ganoon kalaki... .

[Ang liham na ito, walang petsa, sumunod sa Hunyo 16, 1896, sulat sa itaas.]

3.3 Artikulo sa New York Indicator, Agosto 12, 1896, tungkol sa pagsisikap ng mga Wightman sa Hornellsville

Hornellsville

Dumating kami rito noong Hunyo 4, at nagsimulang magtrabaho para sa katotohanan sa isang larangan na sa una ay tila malayo sa pangako. Walang kahit isang Seventh-day Adventist sa lungsod. Ang mga tao ay tila walang sigla at nasisiyahan sa mga landas na kanilang tinatahanan; gayunpaman, nagpatuloy kami sa pananampalataya at nagsumikap nang taimtim.

Si Gng. Wightman ay nakipag-usap sa mga tao sa 20 iba't ibang okasyon, at sa wakas ay naging napakalaki ng interes anupat ang mga bulwagan na aming tiniyak ay dinagsa. Tatlong tapat na kaluluwa ang nagsimulang panatilihin ang Sabbath at ang iba pa ay nasa napakagandang kalagayan... .

John S. at Lulu Wightman.

3.4. Tala ng balita mula kay Lulu Wightman sa Indicator, Oktubre 12, 1898

Magsisimula tayo ng bagong pagsisikap ngayong linggo sa bayan ng Silver Creek, sa G.A.R. [Grand Army of the Republic] Hall, sa gitna ng lugar. Ito ay isang “commodious”, Magandang” carpeted” na bulwagan, init at liwanag na kasama, sa halagang \$2 bawat linggo. Habang nagsasagawa ng gawain dito, ang aking asawa ay gagawa ng gawaing colporteur.

Sinuman sa mga kapatid na magpapadala ng ating mga papeles sa denominasyon at mga tract sa kanya sa pamamagitan ng koreo, para sa libreng pamamahagi sa mga interesado, ay tutulong sa pagpapaha-yag ng katotohanan dito, at gayon din ang malugod na tatanggapin.

Mga kapatid at mga kapatid, sa inyong mga panalangin alalahanin ang gawain dito. Lulu Wightman.

3.5 Artikulo sa Tagapagpahiwatig, Nobyembre 16, 1898.

Bunga ng pagbibigay ng mensahe sa Silver Creek, apat na kaluluwa—dalawang kapatid na lalaki at dalawang kapatid na babae—ay

nagsimulang sundin ang Sabbath, at ang ilan sa iba ay nasa isang magandang kalagayan. .

Isang pulong ng Unyon ang ginanap sa pinakamalaking sim-bahan noong Linggo ng gabi, at ang lalaking Methodist ay nangaral laban sa Sabbath. Dumalo ako, at inihayag nang may pahintulot, na susuriin ko ang diskurso sa susunod na gabi. Ang aming bulwagan ay masikip at marami ang tumalikod, at ito ay ang pinagkasunduan ng opinyon na ipinahayag ng mga naroroon na ang katotohanan ay nakuha ng isang tiyak na tagumpay. Ihaharap na ngayon ang "Estado ng mga Patay," na, malinaw na makikita ay tatanggap din ng matinding pagsalungat, gaya ng naranasan na nito.

Nawa'y ipagkaloob ng Panginoon na ang mga halos mahikayat ay mabilis na mapaniwa-la na ito ang mabuting daan at lakaran doon. Ginang Lulu Wrightman.

3.6 Liham mula kay John Wightman, Avon, N.Y., kay Eld. S. H. Lane, conference president, Rome, N.Y., September 2, 1904 (Diin sa orihinal)

Mahal na Kapatid:

Noong nasa Eden Center ka, iminungkahi mo kay Gng. Wightman na kusang-loob niyang ibaba ang kanyang suweldo mula \$9 bawat linggo hanggang \$7 bawat linggo, hindi dahil siya ay hindi gaanong karapat-dapat sa \$9 bawat buwan ngunit dahil sa sinabi mo na ako ay tumatanggap din ng \$7 bawat linggo mula sa kumperensya, at kami ay isang pamilya, o kamag-anak. Hindi alam ngunit kung ano ang maaaring madama ng isang tao sa auditing committee ng 1903 na hindi partikular na pamilyar sa mga pang-yayari sa pagmu-mungkahi ng higit pang pagbaba ng aming mga sahod dahil kami ay napakalungkot (?) na may kaugnayan sa isa't isa, nais kong tawagan ang iyong pansin sa ilang mga katotohanan upang sa oras na kung anumang pagtutol ay ginawa, at sa palagay ko ay hindi magkakaroon, na maaari mong ilagay ang bagay sa harap nila sa tamang liwanag.

Ang personal na gawain ni Gng. Wightman ay itinuturing ng tatlo o apat na dating komite bilang iyon ng isang inorden na ministro nang walang pag-aalinlangan; gayunpaman, sa Oswego, nadama nila (Kapatid na Daniels at Thompson, na kung saan ang opinyon ni Elder Underwood at ng iba pa ay maariing itinanggi) na ang isang babae ay hindi maaaring ordenan nang maayos—ngayon man lang—at kaya inayos nila ang kanyang kabayaran bilang malapit sa “na-orden” rate hangga't maaari. Dahil kinikilala ang kanyang kakayahan at alam ng lahat ang pangkalahatang kaangkupan, at nagpatuloy ang trabaho, ang \$9 ay

angkop pa rin sa ilalim ng mga pangyayari gaya ng dati, kaya kung isasaalang-alang ito, malalaman mo na sa totoo lang ay tumatanggap ako ngunit \$5 bawat linggo para sa aking mga serbisyo, sa ibabaw ng dating batayan.

Sa palagay ko ay hindi itatanggi ng sinuman na ginagawa natin ang gawain ng dalawang inorden na ministro. Tiyak na lubos nating dinadala ang mga tao sa katotohanan at magagawa natin ang lahat maliban sa nakikita ng tao na hindi angkop sa pribilehiyo—ang karapatang mag-organisa ng mga samba-han... . Nakuha namin ang mga sumusunod na simbahan: Gorham, Fredonia, Gas Springs, Wallace, Canandaigua at Avon, at binuksan ang gawain sa Hor-nellsville noong 1896... . Sa isang taon lamang bukod sa lahat ng iba pang mga alay at donasyon ay nag-padala kami ng \$600 sa isang pagkakataon para sa bahay at gawaing banyaga.... Ang mga pag-gawa ni Gng. Wightman ay kinik-ilala na nagkakahalaga ng \$9 bawat linggo bilang isang lisen-syado, at ang gawain mismo ay katumbas ng gawain ng isang inorden na ministro... . Sigu-rado akong gagawin mo ang tama sa bagay na ito. Dahil pinahahalagahan mo ang ginagawa—pag-palain ka ng Diyos.

Ang iyong kapatid na si John S. Wightman 3.7

3.7 Mga pinagpilian mula sa isang artikulo sa Nebraska State Journal, Marso 1, 1909, p. 3.

“RELIGIOUS LIBERTY MEETING”

—————

Malaking Crowd Heard Speakers at the Auditorium

—————

“TALK ON SUNDAY BASEBALL”

—————

Gng. Lulu Wightman ng Kansas City at E. T. Russell Mahabang Pag-uusap
tungkol sa Kalayaan sa Relihiyon

—————

Isang pulutong na sumubok sa kapasidad ng auditorium ay nagtipon upang, makinig sa mga kilalang tagapagsalita mula sa hanay ng mga organisasyon ng kalayaan sa relihiyon ng bansa kagabi kung saan si Gng. Lulu Wightman ng Kansas City, taguyod ng publiko para sa kalayaan sa relihiyon at si E. T. Russell, presidente ng Central States Religious Liberty Association, ay nagsalita sa mga bagay na may kinalaman sa kalayaan sa relihiyon... .

Tinalakay ni Gng. Wightman ang mga prinsipyo ng pamahalaan na naging katangian ng Estados Unidos. Tinukoy niya lalo na ang maraming pag-kakataon kung saan binaligtad ng mga korte ang mga utos na itinakda ng simbahan para sa pamahalaan ng ilang Linggo. mga libangan.... Sinabi niya na ang simbahan ay dapat gumugol ng mas maraming oras sa pagtuturo ng ta-mang paggawa at hindi gugulin ang buong oras nito sa mga simpleng pagdi-riwang ng Linggo... .

Dokumento Tungkol sa Buhay at Gawain ni Anna Knight (kabanata 4) 4.1 Sipi mula sa kanyang aklat, Mississippi Girl, p. 223.

Mula noong 1911 ay nag-iingat ako ng isang nakaiskedyul na talaan ng gawaing nagawa ko.

Kinailangan kong gumawa ng buwanang mga ulat sa kumperensya; samakatuwid, nabuo ko ang ugali ng pag-iingat ng pang-araw-araw na talaan. Sa pag-aakalang ito ay maaaring magdagdag ng interes sa pag-uulat, nagbi-bigay ako ng buod ng apat na item dito: Nakapagdaos ako ng 9,388 na pag-pupulong at nakagawa na ako ng **11,744 na pagbisita sa mga misyonero**. Ang aking trabaho ay nangangailangan ng pagsulat ng 48,918 na titik, at sa pag-punta sa aking mga appointment ay naglakbay ako ng 554,439 milya. Ang ulat na ito ay hindi kasama ang mileage papunta o mula sa aking mission field, India, at hindi rin kasama ang anumang milya na sakop sa aking paglalakbay doon.

Mga Dokumento tungkol sa Buhay at Gawain ni Jessie Weiss Curtis (kabanata 5) 5.1 Artikulo mula sa isang Hazle-ton, Pennsylvania, pahayagan, 1927

Kingston Girl Holding Services Near Drums

Jessie M. Weiss, ng Kingston, anak ng isang kilalang mangangalakal ng Wilkes- Barre, ay pinupukaw ang kanayunan sa paligid ng Drums sa Luzerne County sa isang kampanyang pang-ebanghelyo kung saan ginagawa niya

ang karamihan sa pangangaral. Dahil sa pagnanais na ibigay ang ebanghelyo sa mga tao, si Binibining Weiss ay nakakuha ng isang tolda, at sa tulong ng dalawang lalaki ay itinayo ito sa C. A. Straw farm, at dumagsa ang mga tao ng daan-daan upang marinig siya. Mula sa radius na dalawampung milya, nagkaroon ng kasing dami ng 110 na pagkarga ng sasakyan sa iisang serbisyo.

Ito ang kauna-unahang kampanyang pang-ebanghelyo na isinagawa ni Binibining Weiss, at ang kanyang tagumpay ay kitang-kita mula sa paraan kung saan ang mga tao ay pumupunta gabi-gabi, pagdating sa oras upang makiisa sa lumang-panahong serbisyo ng awit, at natitira hanggang sa matapos ang paglilingkod sa pangangaral.

Sa husay ng isang klerigo ng mahabang taon na karanasan, ipinahayag ni Miss Weiss na hindi siya magtuturo ng anumang doktrina kundi kung ano ang maaari niyang patunayan mula sa Salita ng Diyos.

Ang kanyang repertoire ng mga paksa ay umaabot sa isang malawak na hanay. Ang mga Methodist, Baptist at Lutheran, na may mga simbahan sa komunidad ay mga regular na tagapag-alaga.

5.2 Mga sipi mula sa isang panayam kina Jack at Joan Davis ng manunulat sa kanilang tahanan sa Monrovia, Maryland, Agosto 26, 1984 (Si Gng. Curtis ay dakilang tiyahin ni Jack.)

BENTON: Paano naghanda si Gng. Curtis, nee Jessie Weiss para sa gawaing ministeryal?

JACK DAVIS: Pumunta siya sa Battle Creek. Siya ang pinakabata na tinanggap nila. Ngunit sila ay humanga sa kanyang sinseridad, kaya tinanggap nila siya. Sa 14 na taong gulang. Siya ay magiging isang nars, sa oras na iyon, ngunit nang maglaon ay nagbago siya upang maging isang ministeryal na manggagawa, isang manggagawa sa Bibliya, tinawag nila ito noong panahong iyon.

BENTON: Nag-isip ako tungkol sa pera, kung binayaran ba siya ng simbahan nang husto. Akala ko ito ay isang malapit na badyet.

JACK DAVIS: Noong una ay hindi siya binayaran ng simbahan dahil siya mismo ang tumustos sa lahat. Nagsumikap siya noong 1927. Nang isagawa niya ang pagsisikap sa Drums, Pennsylvania, ang magsasaka na nagpabaya sa kanila na magtayo ng tolda sa kanyang ari-arian ay nag-donate ng ari-arian, at itinayo nila ang simbahan sa parehong lugar kung saan mayroon

sila ng tolda. Doon ang simbahan ay matatagpuan ngayon, ang Drums Church sa Drums, Pennsylvania.

BENTON: Paano niya naisip na magkaroon ng pagsisikap? Alam mo ba kung paano siya nagsimula sa ministeryo?

JACK DAVIS: Nasiyahan siya sa gawaing Bibliya, pakikipagtulungan sa mga tao, at pagpapapasok sa kanila. Naisip niya lang na gusto niyang magsikap, kaya ipinagdasal niya ito at nagtrabaho at nagtrabaho, at pagkatapos ay nagtagumpay ito. maganda.

BENTON: Unang pagsisikap niya ba yun, doon sa Drums?

JACK DAVIS: Oo. Nagdala siya ng 80 katao.

JOAN DAVIS: Siya ay maayos, napakalakas na pinuno, kaya nang magsalita siya, nakinig ang mga tao. Siya ay nakakumbinsi, at iniutos niya ang iyong pansin at paggalang.

JACK DAVIS: Siya ay isang marangal na uri.

BENTON: Hindi mo naisip na may kakaiba sa pagiging ministro ng tiyahin mo?

JACK DAVIS: Akala ko kasing normal lang iyon.

BENTON: Tinanggap ng mga tao—

JOAN DAVIS: Ay, naku, oo! Ibig kong sabihin, halos igalang siya ng mga tao.

JACK DAVIS: Nag-chauffeur ako dati sa tita ko. Isasabit ko ang mga chart, o magpapatakbo ako ng stereoptican o iba pang uri ng slide machine kapag pupunta kami sa bahay o sa bulwagan.

BENTON: Ito ay iba't ibang mga lugar sa Pennsylvania? Ano ang ilan sa mga lugar?

JACK DAVIS: Mayroong Tunkhannock, Hazleton, at Burwick. Nagtrabaho siya sa pagtatayo ng Beaumont Church at Montrose Church, pumunta sa Wilkes-Barre, at tumulong kay Scranton.

JOAN DAVIS: Tingnan mo doon [sa Bibliya ni Gng. Curtis]—ito ay nasa kanyang sinulat. “Setyembre-Oktubre, 1964. Ang pagsisikap sa tolda ay nagkakahalaga ng \$5,000. Ang lote ay nagkaka-halaga ng \$2,000.” Ay, Kingston iyon! BENTON: Pumasok ka sa simbahan sa ilalim ni Gng. Curtis?

JOAN DAVIS: Oo. Ako ay 12 taong gulang nang maging Adbentista kami ng aking mga magulang. Pinasimulan kami ng ibang ministro ng mga pag-aaral sa Bibliya, at pagkatapos ay natapos niya. Pupunta siya sa bahay namin, at siya nga ay napakalinaw. at napakadaling intindihin ang ipinapaliwanag niya.

BENTON: Nasaan ang mga pagpupulong na iyon? JOAN DAVIS: Sa Montrose. JACK DAVIS: Itinayo niya ang simbahang iyon.

BENTON: Saan ang bahay niya?

JACK DAVIS: Siyam na milya hilagang-kanluran ng Wilkes-Barre, isang maliit na bayan na tinatawag na Lehman.

BENTON: Kaya kung lumipat siya sa trabaho, pinanatili niya ang kanyang pangunahing tahanan?

JACK DAVIS: Oo.

JOAN DAVIS: Ito ay palaging nasa loob ng driving range mula sa kanyang tahanan. Naglakbay siya ng mahabang milya, ngunit palagi siyang nakakauwi sa gabi.

BENTON: Hindi siya natutong magmaneho ng sarili?

JACK DAVIS: Hindi, hindi siya natutong magmaneho. Okay, siya may kasambahay at tsuper nang magpakasal kay G. Curtis sa edad na 50.

BENTON: At iyon ang unang kasal?

JACK DAVIS: Ang una at tanging kasal niya. Limang taon lang siyang kasal, at namatay siya.

JOAN DAVIS: Nakatira siya noon sa mga tahanan ng mga tao sa Montrose. Mga 50 milya iyon, at sasakay siya ng bus. Pagkatapos ay susunduin siya ng isa sa mga pamilyang nakatira sa bayan at itatago sa kanilang bahay. Minahal siya ng mga bata.

JACK DAVIS: Nagkakaroon ako ng mga pimples ng gansa kapag naririnig ko siyang nangangaral. Marami siyang ginawang pangangaral sa mga kaganapan sa huling araw. Makakakuha siya ng mga clipping ng pahayagan ng mga lindol, bagyo, o iba't ibang bagay na nagaganap—mga pagkawasak ng tren o pagkawasak ng eroplano, at marami siyang sinabi tungkol sa mga bagay na nangyayari sa mga huling araw—ang

katunayan, naniniwala ako kay Elder Dower, na pinuno ng ministerial department ng General Conference—

JACK DAVIS: Oo, naaalala ko si Elder Dower! Siya ay bata pa, at guwapo. Naalala ko si Kay, ang asawa niya. Napakaganda. Naku, marami silang nag-intern sa pamumuno ng tiyahin ko. Mga ministrong nagpapaanod malayo sa ilang punto ng doktrina o ang mga isinulat ni Sister White ay ipapadala sa aking tiyahin upang ma-rehabilitate. Ang ilan ay nanalo siya at ang ilan ay hindi niya.

JOAN DAVIS: Palagi niyang gusto ang mga tao sa paligid, mas marami, mas masaya. At siya ay may magandang sense of humor.

BENTON: Parang napakabalanse niya.

JOAN DAVIS: Oo, iyon ang magandang paglalara-wan sa kanya.

JACK DAVIS: Nagbihis siya ng maayos, palaging nakasuot ng magagandang suit at damit at sombrero; ngunit siya ay nakahilig sa pakikipagtulungan sa mga tao.

JOAN DAVIS: Siya ay isang guwapang babae. Nakatayo siya sa maraming tao.

JACK DAVIS: Siya ay pisikal na malakas.

BENTON: Parang alam niya kung paano mag-enjoy sa buhay. Ngayon sabihin sa akin ang higit pa tungkol sa pangangaral na ito na nagpakilig sa iyo.

JACK DAVIS: Siya ay hindi nangaral sa ulo ng sinuman. Nangaral lang siya sa puso ng mga tao at ipinakita sa kanila ang lapit ng oras kung saan tayo nabubuhay. Na nagpabago sa kanilang buhay. Inabot ng tita ko ang lahat.

5.3 Liham mula kay Jay Milton Hoffman, Valley Center, California, sa manunulat, Oktubre 4, 1989 ,

Mahal na Dr. Benton:

Oo, ako ang lalaking nakakilala kay Jessie Weiss bago siya naging Jessie Weiss Curtis. Siya ay isang mangangaral, at sa unang pagkakataon na pumasok ako sa simbahan ay may nagsabi sa kanya na isang lalaking Judio ang nasa simbahan kasama ang kanyang asawa. Binago niya ang kaniyang paksa at nangaral sa ika-70 linggo. Si Jessie Weiss Curtis ay isang mahusay na mangangaral at itinayo niya ang simbahan sa Drums, Pennsylvania, kung saan ako unang naging miyembro. Pareho kaming nabautismuhan ng asawa kong si Trudie.

Lubos na bumati sa iyo,
J. M. Hoffman, Ph.D.

P.S. Ako ang direktor at ebanghelista ng Times Square Center sa New York sa loob ng 20 taon.

7.2 Kailangang iwanan ang maliit na Henry sa pangangalaga ng mga kaibigan, *Life Sketches*, 120.

Muli akong tinawag upang tanggihan ang sarili para sa ikabubuti ng mga kaluluwa. Dapat nating isakripisyo ang kasama ng ating munting Henry, at

5.4 Anekdata ng pagtatangkang ordinasyon, iniulat ni Vanetta Weiss, pakikipanayam sa manunulat, *Drums, Pennsylvania*, Hulyo 27, 1985.

[Ang buod ng manunulat] Si Vanetta Weiss, hipag ni Jessie Weiss Curtis, ay nagsabi tungkol sa pagiging nasa East Pennsylvania pulong ng kampo isang taon kung kailan oras na para sa taunang ordinasyon ng mga ministro at pagdinig isang apurahang kahi-lingan na ipinapalabas sa mga loud speaker para kay Jessie Curtis na pumunta kaagad sa tolda ng mga ministro. Dahil hindi nagpakita si Gng. Curtis, ipinadala si Vanetta Weiss para hanapin siya. Sinabihan si Vanetta na gustong ordenan ng mga kapatid si Jessie, ngunit lumalaban siya. Ang paghahanap kay Jessie ay napatunayang hindi matagumpay, at ang serbisyo ay nagpatuloy nang wala siya.

Nang maglaon, nang muli siyang nagpakita, sinabi ni Jessie kay Vanetta na wala siyang pakialam na ma-orden o magkaroon ng anumang mas malaking responsibilidad kaysa sa mayroon siya. Sinabi niya na kontento na siyang ihanda ang mga tao para sa bautismo at hayaan ang mga lalaking ministro halika upang bautismuhan sila.

**Mga Dokumentong Patungkol sa Buhay at Trabaho ni Ellen G. White (kabanata 7)
7. 1 Isang kahanga-hangang espirituwal na kara-nasan: mga pinili mula kay Ellen White, *Life Sketches of Ellen G. White (Mountain View, California: Pacific Press, 1915)*, 69–71.**

Tila imposible para sa akin na maisagawa ang gawaing ito na iniharap sa akin; upang subukan ito tila tiyak na kabiguan... . Hinangad ko ang kamatayan bilang paglaya mula sa mga responsibilidad na dumarating sa akin... .

Sa katagalan ako ay naudyukan na dumalo sa isa sa mga pagpupulong sa aking sariling tahanan... . Habang ang panalangin ay inialay para sa akin, na bigyan ako ng Panginoon ng lakas at tapang upang dalhin ang mensahe, ang makapal na kadiliman na napalibutan ako at napabalikwas, at biglang bumungad sa akin ang liwanag. Isang bagay na para sa akin ay parang bola ng

apoy ang tumama sa puso ko... . Para akong nasa presensya ng mga anghel. Ang isa sa mga banal na nilalang na ito ay muling inulit ang mga salitang, "Ipaalam sa iba kung ano ang aking inihayag sa iyo."

Si Padre Pearson, na hindi makaluhod dahil sa kanyang rayuma, ay naka- saksi sa pangyayaring ito... . Tumayo siya mula sa kanyang upuan at sinabing, "Nakakita ako ng isang tanawin na hindi ko inaasahang makikita. Isang bola ng apoy ang bumaba mula sa langit, at tumama mismo sa puso ni Sister Ellen Harmon. Nakita ko! Nakita ko! ... Tutulungan ka namin simula ngayon, at hindi ka panghihinaan ng loob

7.2 Kailangang iwanan ang maliit na Henry sa pangangalaga ng mga kaibigan, Life Sketches, 120.

Muli akong tinawag upang tanggihan ang sarili para sa ikabubuti ng mga kaluluwa. Dapat nating isakripisyo ang kasama ng ating munting Henry, at humayo upang ibigay ang ating sarili nang walang pag-aalinlangan sa gawain. Napakahirap ng aking kalusugan...ay napakahirap..."

Iniwan namin si Henry sa pamilya ni Brother Howland, kung saan kami ay lubos na nagtitiwala. Handa silang magpasan ng mga pasanin, upang tayo ay maiwang malaya hangga't maaari upang gumawa sa layunin ng Diyos... . Mahirap makipaghiwalay sa anak ko... . Sa loob ng limang taon, ang pamilya ni Brother Howland ang namumuno kay Henry. Inalagaan nila siya nang walang kabayaran, ibigay ang lahat ng kaniyang kasuotan, maliban sa isang regalo na dinadala ko sa kaniya minsan sa isang taon, gaya ng ginawa ni Ana kay Samuel.

7.3 Ang sakripisyo ng pagkakaroon ng pansaman-talang pag-iwan ng dalawang anak para sa trabaho, Life Sketches, 131-32.

Sa unang gabi pagkarating ko sa lugar ng pagpupulong, ang kawalang-pag-asa ang bumalot sa akin. Ang aking maliliit na bata ay nagpapabigat sa aking isipan. Naiwan namin ang isa sa estado ng Maine dalawang taon at walong buwang gulang, at isa pang sanggol sa New York na siyam na buwang gulang. Katatapos lang naming magsagawa ng isang nakakapagod na paglalakbay sa matinding paghihirap, at naisip ko ang mga taong nasisiyahan sa lipunan ng kanilang mga anak sa sarili nilang tahimik na tahanan. Sinuri ko ang aming nakaraang buhay, na naaalala ang mga pagpaparamdam na ginawa ng isang kapatid na babae ilang araw

lamang ang nakalipas, na nag-isip na tiyak na napaka-sarap maglakbay sa bansa nang walang anumang bagay na gumugulo sa akin. Iyon ay isang buhay na dapat niyang kasiyahan. Sa mismong oras na iyon ang puso ko ay nananabik para sa aking mga anak, lalo na ang aking bata sa New York... .

Sa ganitong estado ng pag-iisip ako ay nakatulog, at nanaginip na isang matangkad na anghel ang tumabi sa akin at tinanong ako kung bakit ako malungkot. Ikinuwento ko sa kanya ang mga kaisipang bumabagabag sa akin, at sinabing, "Kaunti lang ang magagawa ko, bakit hindi natin kasama ang ating mga anak, at tamasahin ang kanilang lipunan?" Sinabi niya: "Nagbigay ka sa Panginoon ng dalawang magagandang bulaklak, ang - halimuyak nito ay parang matamis na insenso sa harap Niya, at higit na mahalaga sa Kanyang paningin kaysa sa ginto o pilak, sapagkat ito ay kaloob ng puso."

7.4 Sipi mula sa isang liham mula kay Ellen White kay "Brothers Irwin, Evans, Smith, at Jones," Abril 21, 1898

Ibinigay ng mga babaeng ito ang kanilang buong oras, at sinabihan na wala silang natatanggap para sa kanilang mga pagpapagal dahil tinatanggap ng kanilang asawa ang kanilang sahod. kaupahan." Kapag ang anumang desis-yong tulad nito ay ginawa, ako ay sa pangalan ng Panginoon, magpoprotes-ta. Damang-dama ko na tungkulin kong lumikha ng pondo mula sa aking pera ng ikapu, na bayaran ang mga baba-eng ito na gumagawa ng mahalagang gawain tulad ng ginagawa ng mga ministro, at ang ikapu na ito ay ilalaan ko para sa trabaho sa parehong linya ng mga ministro, pangangaso ng mga kaluluwa, pangangisda ng mga kaluluwa. Alam ko na ang mga tapat na kababaihan ay dapat bayaran ng sahod na itinuturing na katumbas ng suweldo na natanggap ng mga ministro. Dinadala nila ang pasanin ng mga kaluluwa, at hindi dapat tratuhin nang hindi makatarungan... .

7.5 Tala ng may-akda tungkol sa kredensyal ni Ellen White

Mula noong nagsimulang mailathala ang mga Yearbook kasama ang kanilang mga listahan ng mga kredensyal na ministro noong 1884 hanggang sa natapos ang buhay ni Ellen White noong 1915, siya ay nakalista bilang isang ordinadong ministro.

Sa mga pag-uusap ilang taon na ang nakararaan hanggang sa pagsulat ng aklat na ito, ipinaliwa-nag ng ilang administrador ng simbahan na habang si Ellen White ay may kredensyal bilang isang ordinadong ministro, hindi

kailanman nagkaroon ng serbisyo ng ordinasyon kung saan siya itinalaga para sa ministeryo dahil nanini-wala ang pamunuan ng simbahan na siya ay inordenan ng Diyos at hindi kailangan ng Makalupang pani-nindigan sa anyo ng pagpapatong ng mga kamay. Iminungkahi na siya ay kredensyal bilang isang ordained minister upang payagan siyang mabayaran ng suweldo ng isang ordainadong ministro.

Gayunpaman maaaring iyon, ang kanyang katayuan ay para sa mga taon ng isang ordained ministro. Ang kanyang lisensyang pang-ministeryo para sa 1885 ay may salitang "ordained" na bahagyang minarkahan, ngunit ang lisensya para sa 1887 ay nagsasaad, "**Ito ay upang Patunayan, na si Gng.. E. G. White sa Healdsburg California ay isang Ordenadong Ministro na nsa mabuting posisyon sa “General Conference of Seventh- Day Adventist.”**

Appendix B

Bahagi ng Listahan ng mga Seventh-day Adventist Women Ministers
1884 hanggang 1975

***Inorden ng Pangkalahatang
Kumperensya 2*** Gng. E.G White

<i>Lisensyado 2</i>	<i>Kansas</i> Gng. R. Hill Mrs. H. Enoch
	<i>Michigan</i> Gng. E.G. White
<i>Ordenado</i>	Gng. E.B. Lane
<i>Lisensyado</i>	Gng. G.K. Owen

<i>Lisensyado</i>	<i>Minnesota</i> Anna M. Johnson Libbie Collins
	1885
	<i>General Conference</i> Gng. E.G. White Gng Enoch
<i>Ordenado</i>	
<i>Lisensyado</i>	<i>Kansas</i> <i>Gng. E.G. White</i>
<i>Ordenado</i>	Gng. E.S. Lane
<i>Lisensyado</i>	Gng. G.K. Owen

Binuo ng "Archives of the General Cor
and Josephine Benton"

1. May mga Seventh-day Adventist na babaeng ministro bago ang 1884. Halimbawa, si Sara A. Si Hallock Lindsey (tingnan ang chapter 9) ay lisensyado noong 1872. Gayunpaman, ang mga listahan ng mga ministro na makukuha sa General Conference Archives kung saan ipunin ang listahang ito ay magsisimula sa 1884. Ang mga naunang ministro, lalaki at babae, ay kailangang isa-isang saliksikin.

Apendiks B

2. Ang terminolohiya na ginamit sa mga unang opisyal na listahan ay "Mga Ministro" para sa mga may dalang kredensyal ng mga ordinadong ministro at "Mga Lisensyado" para sa mga nabigyan ng mga lisensyang ministerial. Nang maglaon ang kaukulang mga kategorya sa Mga Taunang Aklat ay naging "Mga Orden na Ministro" at "Mga Lisensyadong Ministro."

Ang mga huling pamagat ay ginagamit sa mga listahang ito upang ipahiwatig ang mga kategorya kung saan lumitaw ang mga pangalan ng mga babaeng ministro.

1886

General Conference

Ordenado	Ginang. E.G. White
----------	-----------------------

Illinois

Lisensyado	Ida. W. Hibben
------------	----------------

Kansas

Lisensiyado	Hattie Enoch
-------------	--------------

Michigan

Ordenado	Gng. E.G. White
----------	-----------------

Lisensyado	Gng. E.B. Lane Gng. G.K. Owen
------------	----------------------------------

1887

General Conference

Ordendo	Gng. E.G. White
---------	-----------------

Kansas

Lisensyado	Hattie Enoch Ruie Hill
------------	---------------------------

Michigan

Ordenado	Gng.. E.G. White
----------	------------------

Lisensyado	Gng. E.B. Lane Gng. G.K. Owen <i>Vermont</i>
------------	--

Lisensyado Gng. S.E. Pierce 1888 <i>Alabama/Mississippi</i> Lisensyado Gng. Ruie Hill <i>California</i> Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. G.K Owen <i>Kansas</i> Lisensyado Hattie Enoch <i>Michigan</i> Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. E.S. Lane G.K. Owen <i>Wisconsin</i> Lisensyado Hattie Enoch <i>General Field</i> Ordenado Gng. E.G. White 1889 <i>General Conference</i> Ordenado Gng. E.G. White <i>Alabama/Mississippi</i> Lisensyado Gng. Ruie Hill <i>California</i> Lisensyado Gng. G.K. Owen <i>Michigan</i>	Lisensyado Gng. E.S. Lane 1890 <i>General Conference</i> Ordenado Gng.. E.G. White <i>California</i> Lisensyado Gng. G.K. Owen <i>Kansas</i> Lisensyado Gng. Ruie Hill 1891 <i>General Conference</i> Ordenado Gng.. E.G. White <i>California</i> Lisensyado Gng.. G.K. Owen <i>Kansas</i> Lisensyado Gng. Ruie Hill 1892 <i>General Conference</i> Ordenado Gng. E.G. White <i>California</i> Lisensyado Gng.. J.A. Owen <i>Kansas</i> Lisensyado Gng. Ruie Hill 1893 <i>General Conference</i> Ordenado Gng. E.G. White <i>California</i> Lisensyado Gng.. J.A. Owen
---	---

1893 <i>Iowa</i> Lisensyado Gng. Flora Plummer <i>Kansas</i> Lisensyado Gng. Ruie Hill 1894 <i>General Conference</i> Ordained Gng. E.G. White <i>California</i> Lisensyado Gng. J.A. Owen <i>Kansas</i> Lisensyado Gng. Ruie Hill <i>New Zealand</i> Lisensyado Gng. Margarent Caro 1895 <i>General Conference</i> Inorden Gng. E.G. White <i>California</i> Lisensyado Gng. J.A. Owen <i>New York</i>	Gng.. S.A. Lindsay <i>Upper Columbia</i> Licensed Gng. Ruie Hill <i>New Zealand</i> Licensed Gng. Margaret Caro 1896 <i>General Conference</i> Ordenado Gng. E.G. White <i>California</i> Licensed Gng. J.A. Owen <i>New York</i> Licensed Gng. S.A. Lindsay <i>Upper Columbia</i> Licensed Gng. Ruie Hill <i>New Zealand</i> Lisensyado Gng. Margaret Caro 1898 <i>Gen. Conf. at Australasian U.</i> Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. S.M.I Henry
--	---

California Lisensyado Gng. J.A. Owen New Zealand Lisensyado Gng. Margarent Caro New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Upper Columbia Lisensyado Gng. Ruie Hill 1899 General Conference Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. S.M.I. Henry New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Upper Columbia Lisensyado Gng. Ruie Hill British Conference Lisensyado Gng. Edith Bartlett	New Zealand Lisensyado Gng. M. Caro 1900 Gen. Conf. & Australasian U. Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. Hetty H. Haske New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Upper Columbia Lisensyado Gng. R. Hill British Conference Lisensyado Mini Robinson New Zealand Lisensyado Gng. M. Caro 1901 General Conference Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. H.H. Haskell Iowa Lisensyado Gng. G.R. Hawkins Michigan Lisensyado Gng. E.R. Williams
--	---

Apendiks B

New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Utah Lisensyado Gng. Carrie V. Hansen 1902 General Conference Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. H.H. Haskell Greater New York Lisensyado Gng. S.N. Haskell Iowa Lisensyado Gng. G.R. Hawkins (Mich.) Superior Mission Lisensyado Gng. E.R. Williams New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Oklahoma Lisensyado Gng. Minnie Syp	Lisensyado Gng. G.R. Hawkins (Mich.) Superior Mission Lisensyado Gng. E.R. Williams New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Oklahoma Lisensyado Minnie Syp South Dakota Lisensyado Bertha E. Jorgensen Finland Mission Lisensyado Alma Bjedigg 1905 General Conference Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. H.H. Haskell Lake Union Lisensyado Gng. E.R. Williams Arizona Lisensyado Gng. J.E. Bond Iowa Lisensyado G.R. Hawkins New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Oklahoma Lisensyado Gng. Minnie Syp
3Ang pagbabaybay ng pangalan ng pamilya ay pinalitan ng Syope. 1904 Pangkalahatang Kumperensya Ordenado Gng. E.G. White Lisensyado Gng. H.H. Haskell Arizona Lisensyado Gng. J.E. Bond Iowa	Lisensyado Gng. J.E. Bond Iowa Lisensyado G.R. Hawkins New York Lisensyado Gng. Lulu Wightman Oklahoma Lisensyado Gng. Minnie Syp South Dakota

Lisensyado	Bertha E. Jorgensen	Gng. Emma Hawkins
	<i>Finland Mission</i>	<i>New York</i>
<i>Lisensyado</i>	<i>Alma Bjedigg</i>	Lisensyado Gng. Lulu Wightman
		Lisensyado Gng. Minnie Sype
	1906	<i>Wyoming</i>
	<i>General Conference</i>	Lisensyado Gng. G.R. Hawkins
Ordenado	Gng. E.G. White	1908
Lisensyado	Gng. H.H. Haskell	<i>General Conference</i>
	<i>Lake Union</i>	Ordenado Gng. E.G. White
Lisensyado	Gng. E.R. Williams	Lisensyado Gng. H.H. Haskell
	<i>Arizona</i>	<i>California</i>
Lisensyado	Gng. J.E. Bond	OrdenDO Gng. J.S. Wightman
	<i>New York</i>	<i>Iowa</i>
Lisensyado	Gng. Lulu Wightman	Lisensyado Gng. G.R. Hawkins
	<i>Oklahoma</i>	Gng. Minnie Syp
Lisensyado	Minnie Syp	<i>North Dakota</i>
	<i>Wyoming</i>	Lisensyado Gng. Bertha Jorgensen
Lisensyado	Gng. G.R. Hawkins	1909
	1907	<i>General Conference</i>
	<i>General Conference</i>	Ordemado Gng. E.G. White
Ordenado	Gng. E.G. White	Lisensyado Gng. H.H. Haskell
Lisensyado	Gng. H.H. Haskell	<i>Central Union</i>
	<i>Iowa</i>	Lisensyado Gng. Lulu Wightman
Lisensyado	Gng. Minnie Sype	<i>Iowa</i>
		Lisensyado Gng. G.R. Hawkins
		Gng. Minnie Syp

Apendiks B

North Dakota		Ordenado Gng. E.G. White	
Lisensyado	Gng. Bertha Jorgensen	Lisensyado	Gng. H.H. Haskell
1910		California	
General Conference		Lisensyado	Gng. S.N. Haskell
Ordenado	Gng. E.G. White	Iowa	
Lisensyado	Gng. H.H. Haskell	Lisensyado	Gng. Emma Hawkins
Central Union			Gng. Minnie Sype
Lisensyado	Gng. Lulu Wightman	North Dakota	
California		Lisensyado	Mrs Bertha Jorgensen
Lisensyado	Gng. S.N. Haskell	Cape Colony	
Iowa		Lisensyado	Gng. E.R Williams
Lisensyado	Gng. G.R. Hawkins	1915	
	Gng. Minnie Syp	General Conference	
Nebraska		Lisensyado	Gng. H.H Haskell
Lisensyado	Gng Ura Spring	Iowa	
	Pearl Field	Lisensyado	Gng. Minnie Sype
North Dakota		1920	
Lisensyado	Gng. Bertha Jorgensen	Greater New York	
1911		Lisensyado	Emme Wells
General Conference			

1920 <i>Iowa</i> Lisensyado Gng. Minnie Sype <i>Missouri</i> Lisensyado Gng. E.F. Hawkins <i>North Dakota</i> Lisensyado Mina Panasuk <i>Northern California</i> Lisensyado Gng. Ella H. Osborne 1925 <i>Illinois</i> Lisensyado Gng. E. Flo Hawkins <i>Northern California</i> Lisensyado Gng. Beulah Langdon Gng. H. Eder 1935 <i>East China Union Mission</i> Lisensyado Gng. B. Miller <i>Hopei Mission (China)</i> Lisensyado Lucy Andrus 1940 <i>Southern Union</i> Lisensyado Gng. M Sype-Atteberry 1945 <i>Southern Union</i> Lisensyado Gng. M. Sype-Atteberry <i>East Pennsylvania</i>	Lisensyado Gng. Jessie Curtis 1950 <i>East Pennsylvania</i> Lisensyado Gng. Jessie W. Curtis 1955 <i>North Pacific Union</i> Lisensydp Gng. Minnie Sype Crippin <i>East Pennsylvania</i> Lisensyado Gng. Jessie W. Curtis 1960 <i>Central Union Conference</i> Lisensyado Gng. W.H. Andersen <i>Pacific Union</i> Lisensyado Gng. Edna J. Cardey Mary Saxton Lisensyado Mary E. Walsh <i>Georgia-Cumberland</i> Lisensyado Gng. Marye Burdick Gng. Lucia H. Lee <i>Kentucky-Tennessee</i> Lisensyado Gng. Freda Ford Gng. Emma Phillips Gng. J.W. Wilhelm <i>Potomac</i>
--	--

Apendiks B

1970			
<i>Central Union</i>			
Lisensyado	Gng. W.H. Anderson	Lisensyado	Gng. Jessie Curtis
<i>Pacific Union</i>			
Lisensyado	Mary E. Walsh	1975	
<i>Potomac</i>		<i>Central Union</i>	
Lisensyado	Edna G. Cardey	Lisensyado	Gng. W.H. Anderson
Lisensyado	Gng. Lois Mays	<i>Pacific Union</i>	
	Gng. Jiulia Ross	Lisensyado	Mary E. Walsh
1975		<i>Potomac</i>	
Columbi Union		Lisensyado	Josephne Benton
Lisensyado	Edna G. Cardey		
Lisensyado	Gng. Jessie Curtis		

4 Sa kasalukuyan (1990) walang listahan ng mga babaeng ministro sa Yearbooks na nagpapahintulot sa kanila na makilala sa mga tao sa maraming iba pang mga trabaho, maliban sa iilan na lisensyado. Samakatuwid ang listahang ito ay hindi na-update mula noong 1975.

Apendiks C

MGA PAGKILOS TUNGKOL SA ISYU NG ORDINASYON NG MGA BABAE SA MINISTERYO SA SEVENTH- DAY ADVENTIST DENOMINATION MULA 1990

General Conference Resolusyon na nag-aaprubang sa ordinasyon ng kababaihan sa ministeryo na tinalakay noong 1881

The Review and Herald

Battle Creek, Michigan, Disyembre 20, 1881
U. Smith, Resident Editor,
J. N. Associate Editor

General Conference Business Proceedings (ipinagpatuloy)

IKALIMANG PULONG, DISYEMBRE 5, 10 A.M.—Panalangin ni Eld. Loughborough. Binasa at naaprubahan ang mga minuto ng huling pag-pupulong.

Nalutas, Na ang mga babaeng nagtataglay ng mga kinakailangang kwalipikasyon upang punan ang posisyon na iyon, ay maaaring, *ganap na ng kaangkupan, ihiwalay sa pamamagitan ng ordinasyon sa gawain ng ministeryong Kristiyano.*

Ito ay tinalakay ni J. O. Corliss, A. C. Bourdeau, E. R. Jones, D. H. Lamson, W. H. Littlejohn, A. S. Hutchins, D. M. Canright, at J. N. Loughborough, at tinukoy sa Komite ng Pangkalahatang Kumperensya. (***Ang Komite ng Pangkalahatang Kumperensya ay hindi kailanman nag-ulat tungkol sa resolusyong ito.***)

Ikalimampu't limang Pangkalahatang Kumperensya Session 1990

Ang ordinasyon ng kababaihan sa ministeryo ng ebanghelyo ay hindi naaprubahan

Binotohan, upang tanggapin ang sumusunod na ulat at rekomendasyon ng Tungkulin ng Komisyon ng Kababaihan gaya ng inirerekomenda ng Taunang Konseho noong 1989 :

1. Habang ginagawa ng komisyon walang pinagkasunduan kung tahasang itinata-guyod o tinatanggihan ng mga Banal na Kasulatan at ng mga sinulat ni Ellen G. White o hindi ang ordinasyon ng kababaihan sa pastoral na ministeryo, nagkakaisa itong naghihinuha na ang mga mapagkukunang ito ay nagpapatibay ng isang maka-buluhan, lumalawak, at patuloy na ministeryo para sa kababaihan, na kung saan ay ipinahahayag na Tinawag ng Diyos at mapapatunayan sa sari-sari at lumalawak na mga kaloob ayon sa pagpupuspos ng Banal na Espiritu.

2. Dagdag pa, dahil sa malawakang kawalan ng suporta para sa ordinasyon ng mga kababaihan sa ministeryo ng ebanghelyo sa pandaigdigang simbahan at dahil sa posibleng panganib ng pagkakawatak-watak, di-pagkakaisa, at paglilihis. mula sa misyon ng simbahan, hindi namin sinasang-ayunan ang ordinasyon ng kababaihan sa ministeryo ng ebanghelyo. (Ang boto ay 1,173 na sumusuporta sa aksyon na may 377 laban.) —*Adventist Review*, Hulyo 13, 1990, p. 15.

Ang pagsasagawa ng mga pag-aasawa na pinahihintulutan sa ilang mga lisensyado at kinomisyon na mga ministro sa pag-apruba ng mga dibisyon lamang

Pinagbotohan, upang amyendahan ang Manwal ng Simbahan, pahina 59, Ang Seremonya ng Kasal, upang basahin ang mga sumusunod:

Ang Seremonya ng Kasal.—Sa seremonya ng kasal ang singil, panata, at deklarasyon ng kasal ay ibinibigay lamang ng isang inorden na ministro maliban sa mga lugar kung saan ang mga komite ng dibisyon ay gumawa ng aksyon upang aprubahan ang napiling lisensyado o kinomisyon ng mga ministro na naordinahan bilang lokal na matatanda ay maaaring magsagawa ng seremonya ng kasal.

— *Adventist Review*, Hulyo 19, 1990, p. 10. (Ang 1989 Annual Council action. re women ministers' binyag ay hindi nagbabago. Tingnan ang p. 135.)

Proposal noong 1995 General Conference Natalo

Sa mga business session ng 1995 General Conference sa Utrecht, Netherlands, isang panukala ang dinala ng North American Division na ang bawat dibisyon ay pinapayagang magpasya para sa sarili nitong teritoryo kung ang ordinasyon sa ministeryo ng ebanghelyo ay maaaring magsama ng mga tao ng parehong kasarian. Noong Hulyo 5 ay natalo ang mosyon. Isinulat ni Elder Alfred C. McClure, North American Division president, "Bagaman ako ay nananalangin para sa isang positibong resulta, ang mosyon ay natalo." Sa isang liham na ipinadala sa lahat ng mga pastor at administrador ng NAD noong Agosto 3, 1995, umapela siya "na samahan ninyo ako sa pagdarasal na tulungan tayo ng Diyos sa napaka delikadong panahong ito. Masakit man ang isyung ito sa marami, hindi natin dapat hayaang masira ang ating pagkakaisa o ilihis ang misyon."

Ang Columbia Union Conference noong 2004 ay humiling muli sa General Conference na isaalang-alang ang isyu ng ordinasyon ng kababaihan

Bumoto ang Columbia Union Conference noong Mayo 17, 2004, upang hilingin muli sa General Conference na isaalang-alang ang isyu ng pagpapalawig ng buong ordinasyon sa kababaihan sa ministeryo.

Ang isang resolusyon ay pinagkaisang bumoto na kumikilala sa pangangailangan para sa pagbabago sa isyung ito. Apendiks C

Kredensyal ng mga babaeng ministro na ipinakita sa kabanata 9

Ang kredensyal ng karamihan sa mga babaeng ministro na ipinakita sa kabanata 9 ay ang Commissioned Minister Credential, na inisyu ng nagtatrabaho lokal na kumperensya o unyon at nakalista sa Seventh-day Adventist Yearbook.

Ang isang ine-endorsong chaplain ng North American Division ay maaari ding tumanggap ng Commissioned Minister Credential. Ilang babaeng ministro sa kabanata 9 ay naging kalahok sa mga espesyal na serbisyo ng ordinasyon sa mga lokal na simbahan at mga serbisyo ng ordinasyon-komisyon sa mga lokal na kumperensya (***tingnan sa ibaba***).

Espesyal na ordinasyon at ordinasyon-komisyon na mga serbisyo na isinasagawa ng mga lokal na simbahan at mga kumperensya,

Mga serbisyo ng ordinasyon sa mga lokal na simbahan

Pagkatapos ng Pangkalahatang Kumperensya sa sesyon ng negosyo sa Utrecht noong Hulyo 5, 1995, ay bumoto na huwag pahintulutan ang North American Division na pahintulutan ang ordinasyon ng mga kababaihan sa ministeryo

Ang mga lokal na kongregasyon na may pag-apruba sa kumperensya ay nag-orden ng ilang kababaihan sa ministeryo, ang ordinasyon ay nauunawaan na nakaka-apekto lamang sa paglilingkod ng kababaihan sa partikular na simbahan.

Ordinasyon sa Sligo SDA Church

Noong Setyembre 23, 1995 Noong Set. 23, 1995, tatlong babae ang na-ordenan sa ganitong paraan sa ministeryo sa Sligo SDA Church, bahagi ng Potomac Conference. Sila ay sina Kendra Haloviak (tingnan sa p. 118), Norma Osborn (tingnan sa p. 123), at Penny Shell (tingnan ang p. 126).

Ordinasyon sa Loma Linda Victoria Church at sa La Sierra University Church

Noong Disyembre 2, 1995 (Ang parehong simbahan ay bahagi ng South eastern California Conference.) Si Sheryll McMillan, ang nag-iisang pastor ng Loma Linda Victoria Church na may humigit-kumulang 200 miyembro, ay inorden noong Disyembre 2, 1995, sa 11 a.m. worship service ng simbahan kung saan siya nagpastor. Bandang 4:00 p.m. sa parehong araw sa La Sierra University Church ang ordinasyon ng naganap sina Madelynn Haldemann at Halcyon Wilson. Sinabi ni Elder Dan Smith, pastor ng La Sierra University Church noong panahong iyon, na naniniwala ang kanyang mga tauhan na dapat silang lahat ay maglingkod bilang pantay-pantay, at si Halcyon Wilson noon ay naging miyembro na ng La Sierra pastoral staff sa loob ng 15 taon. isang standing ovation.

Ini harap ni Dr. Lawrence Geraty si Madelynn Jones- Haldeman para sa ordinasyon. Itinuro niya na si Madelynn ay naging miyembro ng La Sierra University religion faculty nang higit sa 30 taon.

Siya ay noong 1980 ang pangalawang babae na tumanggap ng Doctor of Theology degree. mula sa SDA Theological Seminary sa Michigan. Ang mga inorden na ministro at miyembro ng kongregasyon ay dumaloy sa mga pasilyo upang lumahok sa panalangin ng ordinasyon.

Ordinasyon sa Garden Grove, California Church noong 1996

Ang mga kasamang pastor na sina Margo Pitrone at Jared Fulton ay inorden sa ministeryo sa Garden Grove, California, simbahan noong Hulyo 1996.

Ordinasyon sa Loma Linda University Church noong 1997

Si Margaret (Peg) Hempe ay isang pioneer woman pastor sa Loma Linda University Church noong 1970s sa ilalim ni Pastor Bill Loveless. Naglingkod si Peg bilang associate pastor doon sa loob ng maraming taon, at inorden sa ebanghelyo ng ministeryo sa Loma Linda University Church noong 1997. May kakayahan sa tulong ng Diyos na matiis ang hindi tiyak na kapalaran ng isang babae sa ministeryo, si Pastor Hempe ay nagsilbing huwaran para sa mga nakababatang babae na tinawag upang sundan ang kanyang mga yapak.

Pantay na kredensyal para sa mga kalalakihan at kababaihang mga pastor na pinagtibay ng mga Kumperensya

Pagkatapos pag-aralan ang paksa sa loob ng ilang taon, ang Southeastern California Conference of Seventh-day Adventists noong Marso 2002 ay nagpatibay ng pantay na kredensyal para sa mga pastor ng kalalakihan at kababaihan, ang kredensyal sa pagkomisyon ng ordinasyon.

Di-nagtagal pagkatapos ay pinagtibay ng Arizona Conference ang parehong kredensyal para sa mga lalake at babaeng manggagawa. Ang “California Conference Constituency” noong Mayo 2002 ay nagpasa ng isang mosyon na humihiling sa Pangkalahatang Kumperensya na muling isaalang-alang ang pag-orden sa kababaihan sa ministeryo, na may isang susog na nananawagan sa NCC na magpatibay ng pantay na kredensyal para sa mga pastor ng kababaihan at kalalakihan nito.

Ang mga kababaihan ay naging mga tumatanggap ng Ordinasyon-Komisyon sa Kredensyal, kasama ang mga kalalakihan sa ministeryo sa kanilang kumperen-sya. Ipinahayag ng mga lalaki na ayaw nila ng isang katayuan na hindi maaaring magkaroon ng mga kababaihang kasama nilang naglilingkod. Maraming babaeng ministro na kasama sa kabanata 9 (nagtatrabaho sa isa sa mga kumperensyang pinangalanan sa itaas) ang may Ordinasyon-Komisyon sa Kredensyal.

Apendiks C

1 Si Hallie Wilson ay opisyal na nagretiro, ngunit nagtatrabaho pa rin ng part time bilang Assistant to the President for Women Pastor sa Southeastern California Conference.

2 Namatay si Madelynn Jones-Haldeman noong Enero 28, 2005

